inkeriläisten viesti

numero 1 tammikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS: Majavalie II D 44, 00800 Helsinki 80
Paatoimillaja:
Malli Vironmäki, puh. 631 285
Toimilussihleeri:
Pirkko Huurlo, puh. 783 391

KONTTORI: Aurorankalu 7 A I, 00100 Helsinki 10

OSOITE- JA TILAUS-ASIAT: Anneli Tuohimäkl
Sallalunlurinlie 2 C 26
00970 Helsinki 97
Puh. 323 628

TILAUSMAKSUT: Konllorın osoilleella poslisllrlollllle 30636-4

TILAUSHINTA: mk 12,— vsk. kolimaassa, Ruolslssa 15 kr

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk	200,—	
1/2 » »	120,—	
1/4 » »	70,—	
Kuolinilmoitukset		30,—
Kiitos- ym. ilm.		20,—
Kuva ilmoituksessa		30,—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA: Armas Paakkonen
Tingsgatan 4 B
50253 BORÅS Puh. 033/101 850
Postisiirtotili n:o 626047-5

PÄÄASIAMIES SUOMESSA: Hannu Vironmäki
Tehtaank. 5 E 43, 00140 Helslnkl 14
Puh. 662 668
Postisiirtotlll n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkalslja:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO Inkerinmaan vaakuna Kuva julkaistu ensimmaisen suomalaisen Raamatun nimiolehden koristeena olevassa vaakunasarjassa 1642 (Kuva Inkerin suomalaisten historiassa, 1969).

Sananparsien sääkalenteri

Muistiin merkinnyt Simo Höylä

Jos on usva uutenavuotena niin on halla heinäkuussa. Hassukin huomaa, että loppiaisena 6. 1. on päivä pitempi Jos ei suojaa sydänkuussa, niin ei kelpo kesästä.

Paavali 25. 1. syksyy, Kynttilä kevättä. Jos ei pauku Paavalina, eikä kylmä kynttelinä, niin keväällä kylmää kyntäjii ja paleltaa paimenii

Heikiltä 19. 1. eläintenruoka kahteen ja ihmisen ruoka kolmeksi.

Jälkeen uuden vuoden ensimmäisestä suojapäivästä laskettiin kaksisataa vuorokautta eteenpäin, sitten on ruis valmis - uutinen on joutunut.

Paavalista kuukausi Marttiin 24. 2. Oli tapana sanoa, että Matin toinen silmä vettä vuotaa, kun räystäistä rupesi vettä tippumaan.

Matin päivänä karhu kääntää kylkensä.

Minkä ennen Mattia hellittää, sen jälkeen Matin kiinnittää.

Helmikuun hellät tuulet maaliskuussa maksetaan.

Jos ennen Mattia härkä saa juoda räystään alta niin jälkeen Maarian kukko janoon kuolee.

Matin jälkeen voi sataa lunta vielä niin paljon, että kykkävän koiran peittää.

Helmikuussa on aina kova tuuli, joka karistaa puista sammalia ja kaikkea moskaa, siitä laskettiin seitsemän viikkoa kesän tuloon.

Matista kuukausi Maariaan 25. 3. Jos Maariana ei maata näy niin ei Jyrkinäkään kesä ole. Mikä Maariana katolla se Jyrkinä maassa (eli vaolla).

Reki heitto Mariaan tahi viikkoo perästä.

Maaliskuu se maan näyttää ja ojat täyttää.

Kuu kiurusta kesään. Maaliskuun loppupuolella jo olikin korkeimmilla paikoilla kiurun mättäitä näkyvissä.

Maariasta kuukausi Jyrkiin 23. 4. Oli tapana sanoa, että niin on paikallaan kun Jyrin päivä.

Käki kukkuu Jyrin ja Vapun välillä vaikka tuuran varren päässä.

Jyrki ottakoon lehmät vaikka selkään. Oli tapana, että Jyrin päivältä alettiin laskea lehmiä laitumelle. Jokainen laski lehmänsä kesälaitumelle silloin kun hän katsoi sen sopivaksi. Mutta harvoin ennen Jyrkiä. Naisväellä oli tapana kastella paimen märäksi. Kun se keväällä ensimmäisen päivän iltana saapui kotiin karjoineen, niin talon tyttäret eli piikatytöt olivat vesikappa eli ämpäri kädessä jossakin nurkan takana lähellä karjakeittiötä paimenta odottamassa ja kun paimen saapui niin hän sai vettä niskaansa. Näin tapahtui ennen vanhaan meillä päin, mutta kukaan ei oikeen pystynyt selittämään sitä, miksi niin tehtiin.

Paimen oli vuorollaan talossa kaksi päivää lehmältä ja yhden päivän hieholta. Paimenta pidettiin kuin piispaa pappilassa, sille paistettiin piirakat ja tehtiin munavoita varsinkin evästä varten, jottei hän olisi seuraavassa talossa entistä taloa missään nimessä moittinut

Merituitun kylä oli suuri, kaksi kilometriä oli pituutta ja suunnilleen saman verran leveyttä. Talot olivat erillään toisistaan suomalaiseen tyyliin. Kylässä oli monet kujaiset, niin muodostui lehmistä monta karjaa ja joka karjalla oli oma paimen.

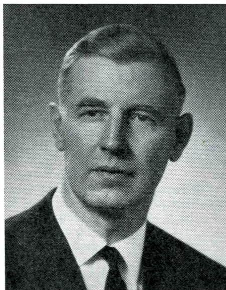
Sanottiin, että Vappuna vasta kainalossa Orahasta touko tunnetaan.

Keväällä päivä ja syksyllä viikko. Kun keväällä päivää myöhemmin kylvit niin syksyllä viikkoa myöhemmin se valmistui korjattavaksi.

Kevätkylvön aika laskettiin seuraavaan tapaan: Vanhasta juhannuksesta

jatkuu s. t4

Kosemkinan pojasta tuli professori

L e o Y l l ö, joka täytti kuluvan vuoden tammikuun 6. päivänä kuusikymmentä vuotta, on tehnyt merkittävän työn maamme maataloudellisen tutkimuksen alalla ja toimii nykyisin Valtion siementarkastuslaitoksen johtajana ja professorina Hän on syntynyt Kosemkinassa kansakoulunopettaja-pariskunnan lapsena. Hänen akateemiset opintonsa ovat tapahtuneet sekä Eestissä että Suomessa. Suoritettuaan ylioppilastutkinnon Narvan yhteiskoulussa 1934 hän valmistui agronomiksi ja maataloustiet. maisteriksi Tarton yliopistossa 1938 ja 1939. Siirryttyään Suomeen Yllö suoritti Helsingin yliopistossa maatal. ja metsätieteen kandidaatin tutkinnon 1949 ja väitteli tohtoriksi 1958. Oltuaan ensin toimessa lisenssivirastossa hän siirtyi varsinaisesti omalle alalleen, ollen 1958—1959 Perä-Pohjolan koeaseman tutkijana Rovaniemellä sekä sen jälkeen Tikkurilassa Maatalouden tutkimuskeskuksen kasvinviljelylaitoksen tutkijana ja myöhemmin saman laitoksen erikoistutkijana v:teen 1969, jolloin määrättiin Valtion siementarkastuslaitoksen johtajaksi ja professoriksi.

Yllö tunnetaan uutterana ja arvokkaita tuloksia saavuttaneena tiedemiehenä, joka on julkaissut runsaasti tutkimuksia varsinkin perunan, viljojen ja rehukasvien viljelyn aloilta. Hänen väitöskirjansa selvitti sotien jälkeen viljettäväksi tulleen uuden rehukasvin, nattinauriin viljelytapoja ja -mahdollisuuksia Suomessa. Tutkimustensa perusteella Yllö oli saavuttanut monipuolisen pätevyyden nykyiseen virkaansa Valtion siementarkastuslaitoksen johtajana, jossa työskentelee satapäinen joukko tarkastajia ja muita siementarkastustyötä suorittavia henkilöitä. Yllö on tehnyt runsaasti opintomatkoja Euroopan eri maihin ja joutuu nykyisin useasti osallistumaan siemen-tarkastusta käsitteleviin kansainvälisiin kongresseihin.

Tunnemme Yllön Inkerin asioihin kiinnostuneeksi ja niihin monilla tavoin osallistuvaksi; hän on mm. toiminut Inkeriläisten sivistyssäätiön hallituksen jäsenenä sen perustamisesta lähtien ja on nykyisin säätiön hallituksen puheenjohtaja. Toivotamme hänelle jatkuvaa menestystä kaikissa toiminnoissaan. — E.A.J.

Ann-seukon läksijäiset ja hiät

Tiä on miun lapsenmuististain temmattu iha tos juttu. Ko mie olin vast neljtoist täyttänt — aloin käyvä iltamis ja tantsulois. Mie käin usjast Virkkiläs ja Suaprus. Virkkilä olj mein Sussaaninan stantsalt kuuvven virstan piäs, mutt Suapruuhe olj kaheksa virstaa. Niä kylät olliit metsiin takan, eikä sinne mänt junnaa, — vua sellane vetelä muantie mitä pitkin laputin jalkasi.

Suaprus mie käin harvemmi, ko se olj pitemmän matkan takan ja siel elj vua yks Toivo-seukkoin, mutt Virkkilän Helen-tättiin luon mie käin usjast. Helen-tättiin pere olliit rikkait ja heil sain ain vatsan täyvvelt syyvvä kaikellaisii hyvvii ruokii. Olj miul viel toinekkii syy mitä vart mie heil käin niin usjast ja niin mielelläin.

Helen-tätilläin olj kaks poikaa — Anttu-seukko ja Toivo-seukko. Anttuseukko olj jo aika-mies, mutt Toivoseukko olj minust vua kolt vuotta vanhemp. Mie rakastin Toivo-seukkoo ja hiä olj ain miun kanssain, ko mie olin heil käymäss. Hiä soitti hyväst kittaraa ja ain laulelj rallattelj, ko hänell olj nii hyvä lauluiänkii.

Virkkiläs heil kävvessäin mie ain piäsin seukkoloinein kans sarraimee tantsimaa ja minnuu piettii suuress arvoss, ko mie, niätse, olin soittajan seukko Inkerelt. vaikk joha myö silloin elettiikkii Sussassiinan stantsal. Meinhä pitj myyvvä se kotj sielt Inkerelt ja muuttaa pois huttoralt — kolhoosin maihe välist. Myöhä oltii silloin jo työläisii ja issäin olj työss huaprekal.

Mutt Ann-seukostain miun pitj täss nyt Teill luatii. Poikiin lisäks Helentätilläin olj yks tytärkii, ja hiä olj vanhin lapsist. Ann-seukko olj olt jo kauvva naima-ijäs, ja kaikk luuliit, jot hiä ei ennää piäsekkää miehelää, ko ikkäkii olj jo koltkymment vuotta. Hiä olj ain nii hiljane ja vierast kaikkii, etenkii miehii Kyll hänt olj jo mont kertaa kosittukkii, mutt hiä vua mänj viel hiljasemmaks — vapis ja tutis kojin nurkas. Hiä ei hirvint männä tantsuloihekkaa, ko sielt pojat ai tahtoit tulla suattamaa, sill hiä olj oikein sorja punaposkine tyttö. Hänell olliit paksut keltaist hiukset, kuin kultaa, ja isot sinist silmät. Hiuksijaa hiä pitj kahel letil, mitkä toisinnaa kiäns piän ympär. Naisiin kans hiä luatj pojist ja miehist ko muutkii tytöt ja naiset.

Sit yhteen kevväin tulj rikas mies Suaprust Annii kosimaa. Aluks hiä luatj asjast Helen-tätillein, jot hiä olj kuult Annist kaikkee hyyvvää, ja hiä olj kuult mitein kovast Anni pelkäs miehii. Tiä naimakauppa olj niät Helen-tättiin mieleine, paras, mitä Annill vois uatella, ja hiä alkoikii Annii suostuttelemaa sill miehell. Se mies olj, niätsie, rikas ja nuor leskmies, ja oikein potrakin, ja hiä olj piättänt Annin naijja. Tulj hiä heil käymääkkü iha yhtennää, ja alkoi luatii Annilkii joka kerrall siint yhest ja samast asjast.

No sitt lopultkii tapahtu ihme, ja Anni mänj hänen kanssaa ostamaa pritanuiks myöpeleit. Hyö olliit ostaneet rovatin, kuapin, pöyvvän ja tuoliloi. Siin rovatis olliit sellaist kiiluvat pumput kummaskii piäs, ja ne pritanut ajettii linnast suoraa sinn Annin uutee kottii. Muist pritanuist Ann-seukol ei olt puutetta, ko hiä olj Helen-tättiin käskyst niit ommelt joka vuoss lissää, ja vua lissää. No sitt nekkii vietii jo ieltpäin sinn sulhasen kottii.

Lopultkii tulliit sitt läksijäist ja hiät. Mie muistan — ko tultii morsiant ottamaa, ni morsiant ei lövvettykkää mistää. Mutt mie olin koko ajan katsont Ann-seukon perrää ja tiesin miss hiä olj. En mie vua kellee sitä sanont, vaikk miultkii kyseltii. Sitt'ko kukkaa ei minnuu näht mie puikahhin Annin luoks liävää. Siell Anni seiso liävän nurkas ja tutis pelost, ja yhtäperrää miul hörppys — jot hiä ei miä tuppaa, eikä naimisii. No mie sitt kysyinkii hänelt, jott mitä vart hiä käj ostamass niit myöpeleitkää sen sulhasen kanss, ni hiä vua sano, jott'ei hiä tohhint ennää vastustaa äitijää, ja se mieshä ne

ost, ja makso, ja oljha se hauska sannoo — mikä miul näyttiijää, ko toine hullu ost kaik ja just ne mitkä miul näyttiisiit

No sitt mie luajin kauvan Annin kans ja aloin vua kovistammaa, jot kyll hänen on nyt mäntävä tuppaa, sill siell koko morsiant ottamaa tult hiäväk uottelоo hänt, jot ei hiä sua sitä häpjää tehhä sill sulhasell, jot ei miä, ko kaikk istuut pöyvväs ja uotteloot. Hiä vua itköö, iha veejeks muuttuu, ja vua hoppuvaa, jott hiä ei miä.

Loputtkii mie sit sanoin hänett, jot jos hiä ei nyt tähe miun kanssain tuppaa. ni mie miän sanomaa hänen äitittee ja niitt muitt miss hiä on, ni ne tutloot ja vievät hänet siett tiävän nurkast. Se sitt auttoikii. Hiä kuivais sitmääse ja tähtj miun kanssain sinn tuppaa. Koko ajan hiä rutist minnuu kiäjest niin kovast ko jakso ja tutis petost.

Tuvas nous suur ito ko morsian töyty. Mie en jaksa ennää muistaa — mitä ne huusiit, vua koko ajan katsoin Annii ja petkàsin, jot hiä voip kuatuu siihe sittat kauhust, ko hänen takkii piettii niin kovvaa hättyy. Hiä otj nii vatkija ko hursti.

Ei hiä sittenkää siihe kuatunt, sill ne vieraat ottiit Annin ja istuttiit pöyvvän tuaks sen sulhasen vieree.

Mie en sit siint uamust muuta ennää tiijjekkää, ko mie mänin sinn tiävän nurkkaa itkemää, enkä kehant tutta kennee näkyvii sitmät niin punaseen itkust. Miut ottiit arat sitmätuomet ja ne ko tuttiit punaseks — ei ne iha koht vuatenneetkaa. Suuret tytöt oisiit miut kovast nauraneet, ko pien tyttö otj niin kovast itkent täksijäisis.

Sitt jätkee puoten päivän morsian ja suthanen ajjoit vihitt. Koko Suaprust tutt ottajaväk ja suattamaa tähtent Virkkitän väk ajjoit kirkkoo. Ensimmäisess Katjaskaas ajjoit morsiuspar ja Annin Toivo-vetj skutsariin, sit muut sukutais-miehet ja toveritsat skarappaskoitt kovvaa peräss, niin jot tie pöttys.

Mie en piäst kirkkoo, ko äitiin otj yks emännist ja mein pitj männä iettpäin hiätattoo taittamaa pöytii. Ko hiäväk tulj — pitj olla kaikk valmist pöytää nostettavaks.

No kyll mie sain heit kauvva uotella, iha silmät virruit pitkäks. Sit lopultkii hyö ajjoit kujjaa kovan metelin kanss. Morsian ja sulhanen suatettii paikoillee ikkunapöyvvän tuaks iha keskell. Siihen kohtaa pöyvväll olj laitettu iso morsiuskukkaki — vualianpunainen hortensia. Hyö uotteliit ja seisoit siin kunis muutkii löysiit omat paikkaaseen siin pöyvväss. Etutuvass olj kaks pitkää pöytää ja ne koht täyttyit sukutaisist. Siihe morsiammen ja suthasen vieree piäsit vua hein sisarens ja veikkons, sekä parraat tyttö- ja poika-toveritsat. Heit sanottii morsiusneidoiks ja suthaspojiks.

Ruokii otj niin patjo jot pöyvvät notkuit — hernerokast atkain — piirakkoi, kiissetii- ja makjaa rokkaa myöten. Rikkaiss häiss ain tarjottii viinaakkii koko hiäviäjett.

Atuks kaikk atkoit syyvvä, mutt koht kaikk nousiitkii seisomaa. Heit otj käsissää tävvet rjumkat vodkaa, ja hyö huusiit kovast yhtee iänee jot — »korjkaa .. aa .. aa, korjkaa .. aa .. aa.»

Hyö saikii kauvva huutaa, ennenku morsian ja sulhanen suutetiit toisijaa, sitt Anniha otj niin ujo, eikä tuvant antaa suuvetta niiss pöyvviss itsijää. Loputt ei ennää muu auttant ko suostumine suuvvettavaks. No, sit ko hyö ottiitt suuvvetteet ni kaikk joivat rjumkaasen tyhjäks. käivät istumaa ja tuas syömää, ja sitt koko ajan kiittetiit — jot »nyt on makjaa».

Ne sitt tuas — vähän ajan piäst — nousiit kaikk seisomaa ja tuas huusiit »korjkaa», eikä ennen käyneet istumaa kunis morsian ja suthanen tuas ottiitt suuvvetteet. Kest kauvva kunis kaikk ottiit syöneet ja juoneet vatsaase täytee hiäruokii ja juomii. Ki yhet pöyvvättist otj syötetty — siivottii pöyvvät, ja tuas atettii atust ast kattaa pöytii. Morsian ja suthanen istuit koko ajan pöyviss, kunis kaikk kutsutut vieraat otj syöneet, vaikk ei hyö itse ennää jaksaneetkaa syyvvä. Hein otj istuttava siin siks, ko atko ain vätitt viina maistuu korjkatt, ni pitj suuvvetta se maistumaa makjatt.

Turun Inkeriläisten joulujuhla 1937

(Ote Taimi Samoojan äidilleen inkerilaissyntyiselle (Venjoelta) Olga Kahi-Suomiselle Turusta Helsinkiin 16. 12. 1937 lähettämästä kirjeestä).

»Viime viikolla uhrasin kaiken vapaaaikani täkäläisille Inkerin pakolaisilte: toimin myyntipäällikkönä ja kerjaläisenä. Eiko olekin erikoinen yhdistelmä! Olin koko keskiviikko-paivän klo 9 a. klo 5 i. myymassa inkerit. ompetuseuran töitä Naisylioppilaiden Karjala-seurassa Ylioppitaskunnassa. Sain sieltä myydyksi noin 800 mk:lla, loput 300:— myin yksityisesti jälkeenpain. Voittovaroilla pidimme sunnuntaina pakolaisille hienon joulujuhlan. Sinne olin saanut kerjätyksi varakkaammilta tuttaviltani: 5 kg palasokeria, 2—3 kg makeisia joululahjapaketteihin, piparkakkuja, pikkuleipia ja mikä parasta: ison kasan vaatetavaraa· 2 hyvää poikain talvipalttoa, kahdet mainiot golfhousut, yhdet miehen kengät, tytön päällyskengät, 2 talvilakkia y.m. lakkeja, suuret määrät sukkia, lapasia, kaulahuiveja y.m. Kotoa vein vielä 2 poikain talvitakkia.

Jaoin ne joulujuhlassa ja saatoin täten valmistaa monelle tarvitsevalle suuren ilon ja avun, ne menivät kuin kuumille kiville.

Meillä oli oikein hyvä ohjelma: Kaksi minun hyvää ystävääni: pianisti Ulta Stenius ja viulutaiteitija Ilma Sutinen-Wigelius esittivät hienoa ohjelmaa vain asian harrastuksesta ja minun takiani. Ja kuinka tervetuttutta se on ihmisitle, joitla ei koskaan ole tilaisuutta mennä konserttiin, saada kuulla täysipainoista taidetta. Minä itse lautoin, Aino Hämäläinen oli harjoittanut pari pientä lasten näytelmää, Kosti Kupiainen esitti suuremmoisesti huumoria, Teppo ja Partanen lukivat muistelmiaan Inkeristä, pastori Varjovaara piti joulusaarnan. Kuusi paloi, tarjottiin kahvia herkullisen kranssin y.m. kanssa, syötiin mainiota riisipuuroa, sitten tulivat tontut ja jakoivat 50 namuspussia».

Tuolloin elettiin tlukkaa aikaa, ei ollut mitään yltäkylläistä kuten nyt.

Mie katselin koko ajan Ann-seukkoo. Hiä olj nin pienj, valkija ja sorja, ko lettipiä nukke. Hänell olj valkija pitkä ja kaunis morsiuspuku piäl, valkijat sukat ja kengät, pitkä valkija pitsihuntu ja talikukkaist piän ympäril keltasis läikkyvis hiuksis. Hiä vua olj niin murheellisen ja kiusatun näkönen ja hiä ihanku ois häppeilt ihmisii.

Ko kuokkavieraatkii olj syötetty ja juotettu — vietii pöyvvät pois etutuvast, ja penkit vua jätettii. Ämmät alkoit tantsii takatuvan puolel ja nuoret etutuvan puolel. Sinn olj palkattu kaks soittajaakkii haitarloihee kans. Hyö soittiit vuoronperrää ja heit piettii suuress arvoss. Välill Annin Toivo-veikko soitti kittarallaa.

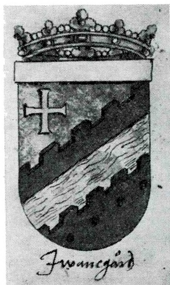
Sinn olj kutsuttu laulaja-ämmätkii itkettämmää morsiant. Hyö lauloit takatuvan puolel morsiammel ja sulhasel aluks itkuvirsii, sit sellasii, miss antoit kaikellaissii hyyvvii neuvoloi hiäparil. Anni itk koko ajan, mutt ämmät vua lauloit ja lauloit.

Myö valvottii koko yö, ko ei olt tillaa mihin käyvvä makkaamaa. Uamusel myö ajettii Helen-tättiin kans takasi Virkkilää ja siel käimme koht leppäämää ja nukuimme koko sen päivän ja viel yönki yhtäperrää. Kyll ne olliit rikkaat ja suuret hiät.

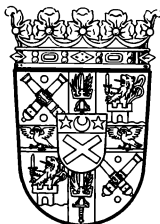
Maria Ripatti

Kari K. Laurla

Inkerin tunnukset 1500-luvulta nykypäivään

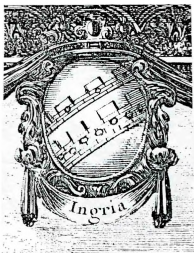
n. 1581

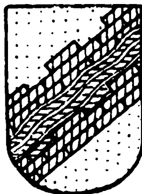
De la Gardien vaakuna

Inkeristä mainitaan jo 1100-luvulla, jolloin se kuului Novgorodin ja myöhemmin Moskovan vallapiiriin. Ruotsalaiset yrittivät valloittaa Inkerin v. 1240, mikä kuitenkin epäonnistui. Inkerin alue oli kaupallisesti hyvin haluttu, sillä 1300 ruotsalaiset rakensivat Nevan suulle Maankruunun linnan, joka joutui venäläisille jo seuraavana vuonna. Vasta vuonna 1581 Ruotsi sai Pontus De la Gardien ansiosta Inkerin 1200- ja 1300-luvulla rakennetut päälinnat. Tällöin esiintyy Inkerille muodostettu oma tunnus. Tämä vaakuna on löydettävissä mm. Laurentius Petrin kronikasta, joka on n. vuodelta 1581. Tällöin vallattiin myös Narvan linnoitus, mutta tämä alue sai oman vaakunan, joten sitä ei enään laskettu Inkeriin kuuluvaksi. Tässä vanhimmassa Inkerin vaakunassa esiintyy sinisellä punaiset muurit molemmin puolin hopeavirtaa. Risti oli kultaa. On oletettavaa, että muurit kuvaavat linnoituksia Nevan rannoilla ja risti kristinuskon luterilaista haaraa. Tätä vaakunaa on pidettävä vanhimpana tunnuksena, sillä on epätodennäköistä, että alueella olisi ollut oma vaakuna Venäjän vallan aikana, saati sitten ruotsalaisten pikakäyntien hetkinä.

Vuonna 1617 Inkeri luovutettiin Ruotsille, joka ei osannut kohdella asujamistoa oikeudenmukaisesti. Tästä johtuen osa ortodoksista väestöä siirtyi karjalaisten kanssa nk. Tverin Karjalaan. Sijalle siirtyi

1660
Kaarle X Kustaan aikana

Kaarle XII sinelissä oli vaakunan varilys jo nykyinen

asukkaita Suomesta, joiden asujamisto säilyi »suomenkielisenä».

Ruotsalaisel käyttivät 1500-luvun lopussa käytöön otettua vaakunaa, joka kuitenkin muuttui värityksellään ja risti katosi kokonaan. Muurit säilyttivät paikkansa, joita esiintyy Nevan rannalla. Punainen väri kuvaa tulta, joita saatiin myös tältä alueelta runsaasti 1600-luvun puolenvälin jälkeen vaakuna muistuttaa nykyistä ja 1600-luvun lopussa kulta esiintyy päävärinä ja virta muuttui siniseksi. Kulta kuvasi viljavainioita, joita oli niin pohjoisessa kuin etelässäkin. Tällaisena vaakuna on säilynyt meidän päiviimme saakka.

1700-luvulla Venäjän armeijan joukko-osastojen joukossa oli myös inkeriläisiä. Näiden lippujen väreinä oli musta ja keltainen. Lipuissa oleva vaakuna vaihtui, mutta yleisimpänä tunnuksena oli sinisellä valkoinen muuri. Virta oli useiti poistettu, mutta taltakin on pidettävä vain väliaikaisena ja virheellisenä tulkintana.

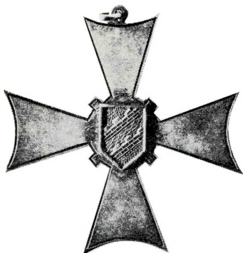
Venäjän vallankumouksen jälkeen inkeriläisten tavoitteena oli autonomia, joka kuitenkin tukahdutettiin bolševikkien vallaan noustessa. Pakolaisten keskuudessa kypsyi ajatus irrottaa Inkeri asevoimin Venäjästä. Vuosina 1919—1920 alueella taisteli kaksi, elupaassa inkeriläistä sotilasretkikuntaa. Retkikunnat olivat Pietarin, nykyisen Leningradin, molemmin puolin. Pohjoinen saapui Suomesta ja eteläinen Virosta Kumpikin oli yhteistoiminnassa valkoisten venäläisten kanssa. Vuonna 1919

1714

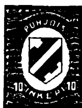
v. 1919
(Taiteilija Haapakoski)

Inkerin valkoisen muurin urhoollisuusristi

Huolimatta osittaisesta heraldiikan rappiokaudesta Inkerin Liiton merkissä vaakuna säilyi puhdastyylisenä

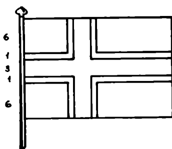

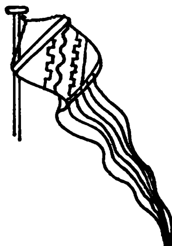
1920

taiteilija Haapakoski piirsi vaakunan, vanhalla pohjalla, jorkin hän lisäsi kilven alle kukkakoristeen ja nauhan. Ingermanlandia, nimineen, joka on kuitenkin vieras tahan historialliseen vaakunaan. Vuonna 1920 käytettiin Pohjois-Inkerissä vaakunapostimerkkiä, jonka vaakuna oli väärin ymmärretty historiallisesta tunnuksesta. Samoin nykyisin myytävänä oleva kankainen hihamerkki on eräänlainen huono kopio postimerkin vaakunasta. Inkerin Liiton merkissä ja Inkerin Valkoisen Muurin ristissa vaakuna on sen historiallisessa muodossa. Vaakuna jäi käyttöön pakolaisten keskuudessa, sillä Neuvostoliitossa se jäi käytöstä, vaikka Tarton rauhassa sovittiin Inkerin autonomisesta asemasta Neuvosto-Venäjällä. Sitä ei kuitenkaan tullut mitään, ja suuri osa asujamistoa siirrettiin, vuosina 1928—1938, muualle Neuvostoliittoon. Osa paikalle jäänyttä asujamistoa siirtyi viime jatkosodan yhteydessä joko Suomeen tai Saksaan, josta rauhan tultua suurin osa palautettiin takaisin.

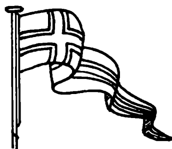
Joka tapauksessa Inkerin historiallinen vaakuna elää vieläkin niiden inkeriläisten keskuudessa, jotka tuntevat sen omakseen. Vaakunan selitys on seuraava: »Kultakentällä punainen ylhaalla sakarakoroinen vastapalkki, jossa sininen ylhäällä aaltokoroinen, alhaalla sakarakoroinen vastajänne». Virran väri tulisi olla hopeaa, sillä sininen ja punainen ei heraldiikassa saisi rajoittua toisiinsa. Sitäpaitsi vuonna 1581 tehdyssä vaakunassa virta on hopeaa. Kilven yllä kuuluu olla herttuakunnan kruunu, koska Inkeri luettiin aikanaan Karjalan tapaan herttuakunnaksi. Tätä kruunua ei ole viime aikoina enään käytetty, mutta arvokruununa se olisi syytä ottaa takaisin, niin kuin nykyisten lääniemme vaakunatkin ovat kruunatut.

Vuonna 1919 käydyn taistelun yhteydessä käytettiin valkoisen Inkerin lippuna kel-

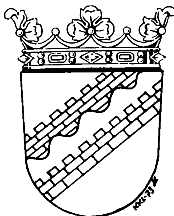

Kieppuva viiri

Isannan viiri

Nykyisen heraldisen tyylikauden mukainen vaakuna. Piirros Kari K. Laurla

taista lippua, jossa punaisen ristin paallikkeena sininen risti. Lipun malli oli ollut pohjoismaista, niin kuin Ita-Karjalassakin Inkerin lipun varit olivat samat kuin vaakunan. Tosin eraassa 1950-luvulla ilmestyneessa lippukirjassa mainitaan Friisien kayttavan samantaista lippua kuin inkerilaisetkin. Lippujen suhteet ovat erilaiset, siten etta Inkerin lipun suhteet ovat 25 (7 + 1 + 3 + 1 + 13) : 17 (6 + 1 + 3 + 1 + 6) ja Friisien 22 (6 + 1 + 2 + 1 + 12) : 16 (6 + 1 + 2 + 1 + 6). Vaikka Inkerissa tata lippua ei käytetakaan, niin mm. pohjoismaissa asuvat inkerilaiset kokoontuvat oman lippunsa alle ja pitavat sita kansallislipun arvoisena tunnuksena. Jokaisella inkerilaisellahan on ainakin pohjoismaissa oikeus nostaa kotinsa lipputankoon Inkerin lippu milloin haluaa, joskin talla hetkella Suomen asetukset maaraavat liputuspaivina liputettavan Suomen lipulla.

Ulkovaltojen lippujahan tamakaan asetus ei koske ja liputtavathan ahvenanmaalaisetkin omalla lipullaan myos liputuspaivina. Jokapaivaista kayttoa ajatellen voidaan valmistaa myos isannanviireja, joita ohessa esiintyy kolme eri versiota. Isannanviirihan on siita helppo pidettava, koska sita ei tarvitse laskea yon ajaksi salosta, kun taas kansallislipun suhteen on toisin

AAPO IHO:

Kaalin lehtiä

Lienee merkitty sitloln kirjoihin vuosl t907 tai niillä main. Me veljekset ollmme kahdestaan tärkeällä matkatla. Ken lukljoista on ne ajat etänyt ja niissä maisemissa liikkunut, hän saattaa muistaa vietä, kuinka Pietarin-Strelnan välisellä matkatla Suomenlahden ranta oli aivankuin yrttitarha: kasvitarha kasvitarhan vieressä ja niissä kasvamassa vihannesta jos minkä laatuisla ja kaiken muun tisänä sitten mahtavien keräkaalien ryketma melkeinpä jokaisessa larhassa.

Syksylla ennen pakkasia tarhat tyhjennettiin sinne kentälle kaivettuihin kellareihin. Juurikasvien naatit kuin myöskin kaalinkerien päällimmäiset lehdet silvottiin pois, juureksistahan ne tistittiin, ja ne jäivät hajatleen sinne kasvupaikoitte. En tiedä juureksien jäämistöistä, mitä nillle tehtiin, mutta kaalin lehdillä oli kysyntää. Ja mekin olimme juuri niiden hakijoita. Tarhaajat myivät niitä melko halvalla. Tuollaisen hevoskuormallisen sai ruplan rahalla. Katsetimme vatikolden tarjotta otevia ja kun sopiva tarha töytyl, sovittiin tarhaajan kanssa kaupasta sekä ryhdyttiin työhön. Vei tietysti aikansa, ennenkuin kuormallinen lehtia oli kärryillä ja suojaavasti sidottuna.

Oli aika haukatakin jotain ja juoda teetä ennen kotiin lähtöä. Syksylnen llta kun ei kauan viivyttele, niin ehättikin hämärän maille jo, ennenkuin matkaan pääsimme. Kääntyessämme viimeisestä mutkasta Ropsuntielle olikin jo pimeätä.

Siella tavoitimme kuormaston, jonka tehtävänä oli siirtää Krasnojeselossa sijainneen Petsjatkinin tehtaan varastoista lumppuja Ropsun tehtaaseen, jossa ne joutuivat määrätyn jalostusvaiheen jälkeen siirrettäväksi eteenpäin. Rahtimiehet otivat Ropsun kylän asukkaita. Kaiketi helltä oli keskinäistä epäsopua, sillä muuten ei olisi sitä kohtausta sattunut. Kävi nimittäin sitlälaitla, että meidän Murtaharjamme oti erittäin riuska kävelijä eikä viihtynyt hiljakseen junnaavan jonon hännillä, vaan omla aikojaan lähti kuormastoa ohittamaan. Sen keskivaiheille ehdittyämme havaitsimme, että joitakin kuormastoon kuutuneita miehiä hyppäsi kuormittansa pysäyttämään meidän hevostamme ja jotkut alkoivat rähistä vetjelleni, nykäisivät hänet atas kuormalta ja meinasivat ryhtyä häntä siina käsittetemään.

Veli sai toki selltetyksi heille, keitä me olemme ja mitä meidän kuormamme sisaltää... Rahisijät havaitsivat erehtyneensä, pyysivatpä vietä anteeksikin ja antoivat meidän vapaasti jatkaa matkaamme. — Syyttivät pimeyttä erehdyksestänsä. No, Luulen suurimmaksi syyksi atkoholin vaikutukset... Sen paljasti heidän rähinänsä.

Eihän siltä kohtauspaikalta ollut meidän kotiimme kuin runsas parisen virstaa, mutta kun paikka oll asumatonta peltoaukeata — lähimpään asumukseen ns Routeetan Kalaniston taloon »Sunkuran» suunnassa oll myöskin matkaa toista virstaa, ei noille keskenään eripuraisille Ropsun mlekkosille ollsi tuottanut mitään lkävyyksiä sen laatuinen käsiksi käyminen.

Meillehän, Ropsuntien varretla asuville se heidän rahdinajonsa ei oltut mikään harvinainen näky, koska he harjoittivat sitä tämän tästä kesät - talvet. Väliin retlestivät päissänsä ja rähisivät omassa keskuudessaan. Kotiväki ihmetteti, kun kerroimme kokemamme. Totesivat, että sltä saattaa matkalla sattua kaikenlaista.

Ne tehtaat — Ptesjatkinin tehdas Krasnojeselossa ja siitä t2 virstan päässä oleva Ropsun tehdas, joittenka vätistä tavaran siirtoa nämä rahtlmiehet harjoittivat, ollvat tietenkin venätäisten käsissä. Ja vaikka Ropsu oit suomalalsten asuttama, vaikutti tämä tehtaan sijaintl sen, että venäläistymisen vaara suurenl suurenemistaan. Sillä venäläisten seura tehtaassa vieroltti varsinkin nuorlson äldinkietestänsä. Kerrottllnhan Ropsun rlppikouluikäisten poiklen vä-

jatkuu s. t5

Äidin ylistys joulun aikaan

Meidän äit kun paistaa pullaa,
itsestaan se suussa sutlaa.
Se ei kaipaa liotusta,
eikä ole mieli musta.

*

Kun aiti laittaa piirakkaa,
se vie muislot Karjalaa..
Oisi piirakka riissi tai
peruna, niin niitä syödä sai.

*

Meidän äiti laittaa puuroo,
se sitten miellyttää kuuroo
ja ääni vadin, lusikan,
se antaa ilon kauneimman.

*

Äidimme kun teke keittoo,
ei tarvitse mennä peittoo,
sen voi syödä julkisesti,
arvostelun kaiken kesti.

Äiti laittaa salaattia,
pilkkoo siihen omenia,
muuta hyvä kaikenlaista,
jos et usko, ota maista.

Meidän äit' ei sitten sorki,
kun on paistettava turkey[1]
Hän varaa hyvästi aikaa,
käyttää tietoa ja taikaa.

*

Kun äiti laittaa kiisselin,
siinä on kerman silmäkin.
Ei huoli olla salainen,
pane vaikka voipalanen.

*

Meidän äit' kun keittää saijuu,
siin on oikein aromi haijuu,
sitä litkii mielellänsä,
vaikk' ois kielenpäässä känsä.

*

Meidän äiti hyvin keksi,
laittaa kahvin viimeiseksi.
Siin on sekoitettu munnaa,
mika juodes posket punnaa.

Meidän äit' on viisain nainen,
sanoi Jalmar Kaasalainen,
jos ei issää ota lukuun,
mi kuuluu jalompaan sukuun.

Kanadanterveisin Juho Pakkanen

[1] laus. törkl = kalkkuna

(sivulta 3)

laskettiin kahdeksan viikkoa taaksepäin se joutui toukokuun alkuun. Kahdeksas viikko oli kaura viikko; kylvettiin kauraa, seitsemäs oli selvä viikko, kylvettiin kauraa ja kevätruista (suvikasta), kuudes oli kurja viikko jyvä viljan kohdalla, silloin laitettiin eniten vain perunaa maahan, viides oli viimeinen, silloin kylvettiin enää vain ohraa. Näitä tapoja isännät noudattivat Pohjois-Inkerissä ja niistä puhuttiin nuoremmallekin sukupolvelle.

Ei tähkätöntä helluntaita, eikä jyvätöntä Juhannusta. Jos ei juhannuksena paarma päräjä niin ei syksyllä myllyn kivikään jyräjä, sillä juhannuksen 24. 6. aikoihin syysvilja tekee juuri terää. Jos on kesällä pihlajoissa runsaasti marjoja niin on syksy sateinen.

Hermannilta 12. 7. heinää saatto palella ja Jaakon päivään 25. 7. mennessä sadot korjattava pellolta pois ja saatava tuli tupaan. Mutta jälkeen Jaakon kuhilas pellolle ja poika hevosen selkään, silloin alkoivat illan istujaiset niin omassa, että naapuri kylissä.

Ei sikii siipikarja jälkeen päivän Perttulin 24. 8. Mitä päivä Perttulin sitä sää syksyllä.

Pääskyset Laurilta laumaan ja Pertulta matkaan. Niin monta päivää kun jälkeen Pertun pääskyset viipyvät täällä, niin monta viikkoa jälkeen Mikkelin jatkuu kesä.

Kylvä kynnä uutisella Laurin ja Perttulin välillä

Mikkelinä 29. 9. nauriit kuoppaan ja vanhat mummot uunin päälle, sillä Mikkeliin mennessä yritettiin saada peltotyöt loppuun ja odotettiin jo talven tuloa.

Syksynen yö ajaa yhdeksän hevosen selässä.

Jos lehmät syksyllä laitumelta kotiin tullessaan toivat oljen tai heinän korren suupielessään, se tiesi pitkää kevättä seuraavana vuonna.

Simo siltoja tekee 28. 10. Martti maata vahvistaa. Martti maalla, karttu jäällä, paimenet kylä kavulla. Antti aisoilla ajaa 30. 11. On yötä yö, kätellä Annin päivän aikana 9. 12.

Jouluksihan se talvi torroo. Takaa joulunhan talvi on. (Joka mies se jouluna ajaa, mutta sei mies joka pääsiäisen). Kun hevonen haukotteli talvella, niin se tiesi suojasäätä, ja kun koira piehtaroi hangella niin tulee lumipyry. Jos uudenvuoden yönä on tähtiä taivaalla, niin on myös syksyllä kuhilaita pellolla Joulusta 13 viikkoa maariaan Maariasta 13 juhannukseen, Juhannuksesta 13 Mikkeliin, Mikkelistä 13 jouluun.

Nämä sananparret ja vertaukset pitävät paikkansa Vanhanajan laskun mukaan, joka oli 14 vuorokautta jäljessä nykyajasta. Se oli Venäjällä aikoinaan käytössä.

Opiskelijastipendit haettavina

Haettaviksi julistetaan kaksi Josef Jamalaisen stipendirahastosta neljän vuoden ajaksi annettavaa stipendia suuruudeltaan 500 mk vuodessa. Stipendit on tarkoitettu Helsingin yliopiston opiskelijoille, joiden suku on Inkerista peräisin.

Hakemukset osoitetaan Helsingin yliopiston opintotukilautakunnalle ja ne on jätettävä yliopiston kirjaamoon viimeistään helmikuun 19 päivänä 1975 klo 15.

Helsingissä tammikuun 20 päivänä 1975

Osastopäällikkö **M. Malmberg**

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Helmikuun tilaisuus on paikallisosaston **vuosikokous,** joka pidetään Inkerikodissa Karjalatalossa 23 2. klo I4.
Tervetuloa.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 9. 2., 9. 3., I3. 4. Kaikki tilaisuudet Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo t4.

INKERILÄISTEN YHDISTYS RY:N

VUOSIKOKOUS

pidetään Inkerikodissa Karjalatalossa Käpylänkuja 1 Helsinki Palmusunnuntaina 23. 3. 1975. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

JOHTOKUNTA

LAHJOITUS INKERIKODILLE

Inkeriläisten Sivistyssäätiö on saanut Pohjoismainen Sähkö Oy:n toimitusjohtaja L. Rokkaselta arvokkaan lahjoituksen: nelja valaisinta Inkerikotiin. Sivistyssäätiö kiittää lahjoituksesta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Vuosikokous pidetään Karjalaisten talossa Itapellontie 2 **sunnunlaina 2. 3. 1975.**

Johtokunta

(sivutta t2)

han pelonsekaisesti keskenansä aprikoineen: »Kàkze mui v Pàppila poidjom, kògda mui Kàtkizmus ne zńajem?» (Kuinka me rippikouluun menemme, kun emme osaa Katkismusta?) (Tuo Pappila-sana tarkoitti rippikoulussakayntia silla murrealueella.) Ne katkismushuolethan heiltä kyllä havisivat niiden uusien »vapauksien» myllerryksissä. Kuinka lienee muiden huolien laita...

Mutta selvitetaampa ne kaalinlehdet loppuun. — Seuraavana päivänä se lehtikuorma purettiin ja lehdet lievästi suolaten survottiin suuriin tynnyreihin talvikäyttoa varten. Kylla ne talvella kelpasivat lypsikeille..

A. I. 10. 12. 73

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—
Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—
Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—
Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50
A. Metläinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamlehet:
Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ. KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

Arvoisat tilaajat

Uudistakaa tilauksenne tämän numeron mukana saapuvalla postisiirtokortilla. Muistakaa kirjoittaa nimenne ja osoitteenne korttiin.

Jo tilauksensa uudistaneet voivat maksaa tilauksen tällä kortilla.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 2 helmikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 831 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki 10
OSOITE- JA TILAUSASIAT:	Anneli Tuohimäki Sallatunturintie 2 C 28 00970 Helsinki 97 Puh. 323 828
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30638-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. ulkomaassa, Ruotsissa 15 kr
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 828047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaank. 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 882 888 Postisiirtotili n:o 418808-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Karjalatalo, jonka toisessa kerroksessa sijaitsee Inkeriläisten Sivistyssäätiön omistama Inkerikoti. Karjalatalon vihkiäiset olivat 17. 11. 74 ja Inkerikodin vihkiäiset pidettiin 26. 1. 75. — Karjalatalon osoite on Helsinki, Käpylankuja 1.

Inkerikodin vihkiäiset Helsingissä

Tammikuun 16. päivänä vietettiin Helsingissä Karjalatalossa kauan suunnitellun ja odotellun Inkerikodin vihkiäisjuhlaa. Karjalatalon suojiin oli saapunut miltei 400 hengen yleisömäärä, jolle Karjalatalon juhlasalitilat juuri sopivasti riittivät.

Vihkiäisjuhla aloitettiin kiitosvirrellä Herraa hyvää kiittäkää, jonka jälkeen Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja kirkkoherra Matti Vironmäki piti vihkimispuheen. (Puhe julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa.) Puheen jälkeen esiintyi Helsingin paikallisosaston Inkerikuoro Kai Jankkerin johdolla ja sen jälkeen nähtiin ja kuultiin opettaja Kaija Vironmäen ohjaamaa viehättävää kansallispukuisten koululaisten esittämää runo- ja musiikkiohjelmaa.

Väliajalla siirryttiin Karjalatalon toisessa kerroksessa — Inkerikodin naapurissa — sijaitsevaan saliin, jossa ahkerat inkeriläiset emännät tarjosivat piirakkakahvit perinteelliseen inkeriläiseen tapaan.

Väliajan jälkeen aloitettiin yhteisesti lauletulla Karjalaisten laululla, minkä jälkeen seurasi Ruotsin Inkeriläisten Keskusliiton tervehdys, jonka esitti insinööri Aappo Björn. Tämän jälkeen kuultiin unkarilaisen sellotaiteilijan Szaba Szilvayn Bachin soolosonaatin esitys. Seurasi jälleen lastenohjelmaa, tällä kertaa näytelmä Mari ja Matti Metsolassa, joka hauskalla tavalla toi nuorimman polven tervehdyksen vihkiäisjuhlaan.

Opettaja Anna-Mari Kairinen esitti lausuntaa, muun muassa Kanteletarta ja Aale Tynnin kotiseutuaiheisia runoja. Tämän jälkeen kuultiin inkeriläisten paikallisosastojen ja muiden järjestöjen tervehdyksiä.

Karjalan Liiton ja samalla Karjalatalon puolesta toi tervehdyksen toiminnanjohtaja Paavo Suoninen, Turun paikallisosaston tervehdyksen ja samalla paikallisosaston keräämän rahalahjan toi pastori Vilho Mustonen. Turun Torstai-kerhon puolesta esitti tervehdyksen Paavo Pesonen ja Helsingin paikallisosaston tervehdyksen toivat Hannu Vironmäki ja Ida Riipinen. He ilmoittivat myös Helsingin paikallisosaston arvokkaasta lahjoituksesta: pianon hankkimisesta Inkerikotiin. Tampereen paikallisosaston ja samalla Kalevalaisten Naisten tervehdyksen toi lehtori Anna-Liisa Heikinheimo.

Vihkiäisjuhlan päätössanat lausui Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtaja professori Leo Yllö, joka myös luovutti Sivistyssäätiön ansiomerkin rouva Irja Kekille.

Lopuksi laulettiin Nouse Inkeri sekä Maamme.

Vihkiäisjuhla oli harrastunnelmainen ja lämminhenkinen yhteinen juhla. Puheista ja tervehdyksistä kävi ilmi se ilo ja liikutus, joka pitkään odotellun, yhteisin ponnistuksin rakennetun oman kodin valmistuttua täytti inkeriläisten sekä inkeriläisten ystävien mielet. Kiitollisina muistettiin myös Väinö Kekin unohtumatonta panosta Inkerikodin rakentamiseen — hän ei itse enää saanut olla näkemässä ponnistustensa ja innos-

Jatkuu sivulle 8

Matti Iho 90-vuotias

Sukulaiset ja ystävät kokoontuvat, jos Jumala suo 9 päivänä maatiskuuta t975 Turussa viettämään Mattl Ihon 90 v. syntymäpäivää päivänsankarin tyttären kodlssa Vasaramäessä Puotukkatie 38.

Inkeriläisten yhdistyksen kunniajäsen Matti Iho on syntynyt 20 päivänä helmikuuta t885 Hietamäen Heimosin kytässä maanviljetijän Antti Pietarinpojan ja tämän vaimon Annan poikana. Alottti koulunkäyntinsä 7 vuotiaana sittoin vietä käytännossä olevassa n.s. kiertokoutussa, mikä kyltä ei jatkunut kuin v. t905, minkä jätkeen oppiminen jatkul joka tatvi. Silloin kansakoutu kesti 5 vuotta. 2 vuotta kiertokoulua ja toppu vuodet 3 v. käytün yhtämittaisesti, Matti muistetee. Koutunsa hän läpäisi kiitettävin arvosanoin. Koulumatkaa oli alkuun t kitometri, myöhemmin 2, kun Matin vanhemmat muuttivat asumaan n.s. suuren tien varrette. Koulu sijaitst Törötän kylässä kanttori Juhana Rikkisen kotitatossa. Juhana Rikkinen toimi näet sunnuntaisin Hietamäen klrkon kanttorina ja arklsin kansakoulun opettajana.

Asepalvelus aikanaan, joka sitloin kesti 3 vuotta Matti oppi taitavaksi kengityssepäksi. Alkeet sepän työhön hän oli saanut jo isänsä pajassa. Isä kun näet kahden poikansa kanssa maanviljelyksen ohetta toimi myös kyläseppänä omassa pajassaan.

Aviotiiton Matti solmi v. t9t1 joulukuussa ottaen vaimokseen Alakylän kylänvanhimman vununkan Matti Abraminpojan ja vaimonsa Eevan, s. Raikkerus tyttären Anna Purasen, saaden taltavan ja tatoudetlisen vaimon. Annan lsoisä P. Raikkerus oli kirkkovaltuuston jäsen sekä toimi tuomarina kunnan asioissa. Vastaisiko se nyk. puheenjohtajaa.

Matin ja Annan avioliitto kesti 60 vuotta. Anna Iho siirtyi ajasta iäisyyteen timantti hääpäivänsä aatloillana. Puoli tusinaa lapsia varttui aikuisiksi jotka hoitelevat leiviskäänsä kukin tahollaan, kuin akanat tuutessa.

Vuonna t9t4 muutti Matti vaimonsa ja kahden poikansa kanssa Hietamäen Annamoision kylään, josta otivat saaneet ostaa Annan enon 70 v. Pietari Tuomaanpojan kotitalon, joka tapsettomana et pystynyt enään maataan viljetemään.

Ensimmäinen maailmansota atkol samana kesänä ja Matti joutui kohta tähtemään sotaan, jota kesti vuosia. Nyt jäi vaimo hoitamaan kaikki taton työt turvanaan ja apunaan 70 v. Pietari eno.

Tämän vuosisadan kotmekymmentä tuvulla monien uudistusten aikana muuttt myös Matin 80 v. isä Annamoisioon poikansa tuo toivossa päästä aikanaan nukkumaan Hietamäen kirkkomaan muttaan. Ja toisen maailmansodan aikana muutti Matti Turkuun, josta aikanaan ostivat oman torpan tonttimaineen, ja jossa asuu edelleen nuorimmaisensa kanssa. Luoja on antanut hänette terveyttä ja on hän ottut ansiotyössä 73 ikävuoteen saakka. Saanut jopa kunniakirjan työpaikastaan vanhoilta päiviltään.

Ahkeraa vaimoaan muistaa Matti kaikkien asioiden taustatekijänä, joka uskottisesti hoiti kodin ja tapset, sittoinkin kun Matti nuorempana miehenä Annamoision vuosilta kävi taulukuorossa ja hoitetl monia kunnallisia ja kylänkeskeisiä tuottamustehtäviä.

Laulamaan on Matti hakeutunut myös Turussa Inkeriläisten sekakuoroon ja Kaarinan seurakunnan kirkkokuoroon.

Kaikissa edistyksellisissä riennoissa on Matti oman Inkeritoiminnan tukemiseksi osaltaan ottut mukana. Myös Inkerikodln rahastoa on hän tukenut huomattavalla summalta eläkeiästään huolimatta.

Onnea toivottaen.

KATRI LUIPPUNEN:

Piäsiäisliekut

Meil Inkeris olj sellanen uskomus, jot kuka pitkään perjantain kampajaa hiuksijaa, ni sit ne ei lähe pois piäkallost ko ihminen kuoloo. Miekii pelkäsin pieneen kovast tätä asjaa. Miul on ain olt hyvä mielkuvitus, jos miekii oisin kammannut, ni miun mustapiähäin ko ois sielt muanruaost pinnal joutunt, ni monj ois varmast sitä kuontaloo pelänt. Miul olj musta, paksu ja noin metrii pitkät hiukset. A jos ne ois olleet viel hajallaa, millanen näky se ois olt. Miult monest kysyttii, jot sie varmast usjaa harjaat hiuksijas ko ne niin kiiltää. Ei sinne mikkää harja mäne vielkää, vaik parikmahera harventaa joka kerta hiiljlapjollisen pois. Yhen letin ko mie niskaa tein, ni se olj käsvarren paksuus ja kyl se piätä kiännettäis ain poikittain kiänty. Se täyty monet kertaa päivääs uuvvestaa letittää ja lental monnee kertaa kovast nivvoo.

Uatto olj välis ja sit kovast siivottii, leivottii piirakkoi, keitettii makjarokka ja karpalokussel valmiiks. Muut juhlaruuvat keiteltii ja paisteltii varrain Piasiaisuamuun, jot ne olliit sviesoita. Erikoisii Piasiäisruokii ei olt, ko munnii, toist olliit juhlaruokii vua. Meil penikoil Piäsiäin ei olt mikkää ilman liekkuloi. Etsittii nuorat vaik muan alt ja jos ei tarpeeks nuorii löytynt, ni ohjaksetkii hätätilas kelpasiit. Vällii olliit vanhat ohjakset ja lauta hankaas. Ylläät orres joskus löi näppii. Nuorat kulluit poikki ja myö rätsäettii istujat ja pönkijät kaik muahan. Siin sit katseltii uusii potrii pariloi ko olliit lijas. Liekut tavallisest olliit sarraimiis ja muilkii paikoil mis vua ortta olj. Solmittii monnee kertaa taittuneet nuorat, kokeiltii, jos ei nuora ennää riittänt ja liekku tulj liijan yllää se purettii. Etsittii jatkoo, solmittii ja kyhättii liekku tuas uuvvestaa. Liekus laulettii liekkulaululoi. Yks laulo ensin ja sit kertauksee yhty kaik. Mie vua en ennää muista ko nelj.

Piäsiäistä uoteltii
ja Piäsiäinen tuli.
Mihin kohtaa päivä paisto
siitä lumi suli.

Lauletaa nyt meijän tytöt
lauletaa ko lotsaa.
A kuka syrjäst kuunteloo
ni pannaa halot otsaa.

Pannaa tytöt parit piäl
pannaa kukakkaiset.
Pannaa pojat riätyy myöten
ei vua tupakkaiset.

Pannaa tytöt parit piäl
pannaa viivakkaiset.
Pannaa pojat riätyy myöten
ei vua viinakkaiset.

Liekkumista ja liekun tekemislä ne olliitkii koko Piäsiäispyhät, ei tahtonut syömää keritä. Pienet pojat olliit myös muvas. Ohjakset olliitkii aika lyhvät ja solmukkaat Piäsiäisen jälkee. Taisha isät vähän rapaista pepun piälkii, kenen ohjakset olliit lyhentyneet.

Mitä näin Hatsinassa!

OPETTAJA ANTTI HUURRON MUISTIKIRJASTA

Hatsina minun aikanani oli noin 20 000 asukkaan kaupunki. Mutta tämä kaupunki tarjosi asukkailleen ainutlaatuisia nähtävyyksiä.

Keisarin hovi, jossa oJi 300 huonetta, oJi rakennettu »paasista», Inkerin ja Viron pohjakalliosta, kalkkikivestä. Louhimoja ei tarvinnut kauaa etsiä, niitä oJi aivan tiheästi ympäristössä. PaavaJi I asui perintöruhtinaana ikänsä tässä hovissa. Samoin myöhemmin Aleksanteri III, jonka sahaama polkkypino oli kaikkien nähtävänä. Lääkärit määräsivat sen hänelle Jaihdutuskuuriksi.

Hovista johti salakäytävä pitkälJe järven rantaan — jos joutui salamurhaajien ahdisteJemaksi. Lapsuuteni aikana saJakäytävän pääty oli suJjettu vain rautaportiJJa, jolJoin sinne sai huutaa ja »Echo» (kaiku) vastasi. Käytävä oJi ainakin 300 m pitkä, niin että sana tai kaksi tuli täydellisesti takaisin.

Tältä ajalta Jinnan vesieste ja muurit ampuma-aukkoineen ovat vieJäkin nähtävissä.

Kaupungin korkeimmaJJe mäeJle, aivan pääkadun keskeJJe oli pystytetty, myös paasista, mahtava obeliski, jonka huipulla oJi valtava kuparipallo, josta ukkosenjohdin tuli maahan. Tämän obeliskin nimenä oJi Connetalj, MaJtan ritareiden johtajan arvonimi, kun Paavati VI sai sen kunnian, kun Maltanritarikunta Jakkautettiin.

Tekojärven keskelle oti rakennettu pienoiskokoon ritaritinna muureineen ja torneineen; siinä minun aikanani asui kaupungin hallituksen päällikkö, kenraatl »Kymepob» (Kuterov).

Hovin ja sen Jäheisimmän ympäristön valaisemiseksi oli rakennettu tornimainen sähkövoima-asema, mutta senaikaiset Jamput oJivat niin sanottuja kaarilamppuja, jotka antoivat voimakkaan valon. Sähköaseman hoitaja oli suomaJainen Levander; VenäjälJä ei oJlut semmoisia ammattimiehiä.

VoimaJaitoksesta johtui, että J60 m. päähän Jaitoksesta eräänä kesänä aivan vuosisadan vaihteessa rakennettiin soikea koerata, jota kiersi vuoristoratojen vaunujen kokoinen pienoinen vaunu, jonka käyttovoimana oli sähkö ja joka riippui kiskossa. Rata oJi soikion muotoinen, ehkä 400 m pituinen, kuin tavallinen juoksurata. Tämä Jaitos toimi vain 2—4 vJikkoa, kun se jo purettiin. Mutta tämä oli ensimmäinen sähkörata, jonka minä näin jo varsin nuorena oJlessani.

Rautatieradan JänsipuoJella noin $^1/_2$ km:n päässä keisarin palatsista oJi kovaksi tampattu sotiJaiden, erityisesti ratsuväen harjoituskenttä. Siitä nimi: Voennoje pole. Se oli niin kova, että se toimi Jentoratana myöhemmin, ja ruoho ei kasvanut 2 cm pitemmäksi. Aivan rantatien vieressä oli Jangattoman Jennättimen venäläisen keksijän Topovin koeasema. Siinä oli lähetysantenni ja konehuone, mutta kun olimme tietämättömiä nulikoita, niin meitä kiinnosti vain maajohto, jona toimi tiheä metrin Jevyinen mutta hyvin pitkä kupariverkko ja josta sai 60 cm:n salamoita jos työnsi käden sen utottuville. Oti meidän poikien suuri huvi saada täpi sormien sähköpurkaus. Luultavasti siinä oli hyvin kor-

Jatkuu sivulle t3

UUSI KOTILIESI

Inkerikodin vihkiäisiin 26. 1. 75.
— murehtien — Aapo Iho. —

Menkää länteen, menkää itään,
etelään tai pohjoiseen —
kaikkialla tavotatte
Inkeriä sirpaleen.

Sattumalta käypi kohti
missä vaimo, missä mies:
p a k k o riisti heidät sieltä,
missä loisti kotilies...

Kokiessaan Golgatansa
— missä kullakin se lie —
aprikoivat he kaikki:
Mikä onkaan lasten tie?

Näin on asiat maailmassa:
uudellensa aina vaan
v a p a u d e n porraspuiksi
vähäisimmät poljetaan...

* * *

Täällä, alla Pohjantähden
meit' on kourallinen vain
myrskyn myllerryttäminä
päässyt suojaan S u o m e n L a i n.

Tänne, kiitos Suomi-äidin,
saimme k u r k i a i s e n tään,
jonka alla uudet polvet
luontunevat elämään.

Suokoon Luoja siunauksen!
Rauhan ajat riittäkööt!
Kaikki hyvät harrastukset
heitä yhteen liittäkööt!

INKERIKODIN VIHKIÄISET...

Jatkoa sivulta 3

tuksensa tulosta. Mutta juhlassa oli inkeriläisten oma runoilija opettaja Aapo Iho mukana tuomassa runotervehdyksensä Inkerikodin vihkiäisiin.

Juhlan väliajalla oli tilaisuus katsella upouutta Inkerikotia, joka kuitenkin oli liian pieni näin suuren yleisömäärän juhlatilaksi. Osa kalustoakin vielä puuttui, mutta seinillä oli jo inkeriläisten toiminnan historiaa ja henkilöhahmoja: muun muassa taiteilija Lauri Santun Inkerikodille lahjoittama arvokas kolmiosainen piirustus, jossa ovat rinnan Aapo Ihon, Väinö Kekin ja Matti Vironmäen muotokuvat.

Professori Leo Yllö puhui juhlan päätökseksi.

Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja Matti Vironmäki, Inkeriläisten Sivistyssäätiön asiamies Hannu Vironmäki ja Sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtaja Leo Yllö ojentamassa ansiomerkkiä rouva Irja Kekille.

Kansallispukuisten koululaisten ryhmä esitti opettaja Kaija Vironmäen ohjaamaa Kansanruno-ohjelmaa.

Inkerikuoro esiintymässä kanttori Kai Jankkerin johdolla.

RUOTSIN PUOLELTA

VILHO KURUJOKI

Paavalin uskontunnustus

»Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni». Gal. 2: 19—20.

Edellä olevaa Raamatun kohtaa voisimme hyvinkin sanoa ap. Paavalin henkilökohtaiseksi uskontunnustukseksi. Hän käyttää siinä hyvin tunnepitoisia sanoja, kuten esim. kuolema, elämä, ristiinnaulittu, lihassa eläminen, Jumalan rakkaus ja uhri. Jos emme ole yhtään perehtyneitä ap. Paavalin elämään ennen hänen kääntymistä fariseaisuudesta uskoon Jeesuksen Kristuksen Damaskon tiellä, niin meillä jää hämärän peittoon se, mitä ap. Paavali oikein tarkoittaa, kun hän sanoo: sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista elääkseni Jumalalle.

Laki on pyhä ja vanhurskas. Se ilmoittaa meille Jumalan tahdon. Jumala on antanut meille lain, että me sitä noudattaisimme, myös tänä aikana, jolloin niin paljon julkisestikin rikotaan Jumalan pyhää lakia vastaan. Lakiin liittyy lupaus elämästä. »Noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni, sillä se ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä». 3 Moos. 18: 5. Kuinka sitten on ymmärrettävä, kun ap. Paavali sanoo, että hän on kuollut lain kautta pois laista? Eikö hän pitänytkään Jumalan lakia? Kyllä. Hän oli lain mukaan nuhteeton ihminen. Hänellä oli hyvä ja moitteeton elämä. Hän oli mennyt niin pitkälle noudattaessaan Jumalan lakia kuin ihminen voi ylipäänsä mennä: hän kiivaili lain puolesta siinä määrin, että hän vainosi kristittyjä.

Mutta kuinka voi ap. Paavali sanoa, että hän on kuollut lain kautta pois laista elääksensä Jumalalle? Kuinka tapahtuu kuoleminen lain kautta? Eikö Jumala ole antanut lakia meille sitä varten, että me sitä noudattaessamme saisimme elämän? Lain kautta kuoleminen tapahtuu siten, että kun ap. Paavali oikein yritti täyttää Jumalan lakia, niin hän tuli kokemaan sen karvaan totuuden, että laki ei vaadi vain ulkonaista kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan, vaan sydämestä lähtevää kuuliaisuutta ja rakkautta. Niinpä esim. viides käsky ei tule täytetyksi sillä, ettei ketään ota hengeltä, vihastuminen on murhaa Jumalan edessä. Samoin kuudes käsky ei tule täytetyksi siten, että joten kuten pidättäytyy tekemästä huorin tai aviorikosta, vaan se on jo huorinteko, kun himo vallaa miehen sydämen katsellessaan naista.

Kun lainkuuliaisuudesta tehdään täyttä totta, niin se aina vie siihen, että sen tekijä joutuu sisäiseen ahdistukseen ja kokemukseen: tämä on minulle mahdotonta täyttää. Sydämeni on saastaisuutta täynnä. Siksi Jumalan viha kohtaa minua. Tie, jonka piti viedä elämään ja autuuteen, viekin minut kokemaan kuinka voimaton olen muuttamaan turmeltunutta luontoani hyväksi ja puhtaaksi Jumalan edessä. Siinä sieluntilassa parahtaa herännyt syntinen: Oi hyvä Jumalani! Olenko todella niin paha ja syntinen? Herra! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan seassa, jolla on saastaiset huulet. Näin siis tapahtuu kuoleminen lain kautta. Mutta

kuinka on ymmärrettävissä se, kun ap. Paavali sanoo pois taista, elääkseen Jumalalle? Eikö ap. Paavali tarvinnutkaan enää Jumalan takia? Laista pois kuoleminen ei suinkaan merkitse sitä, että ap. Paavalille olisi riittänyt elämänohjeeksi tämä sääntö: »kun kerran lain kautta en saavuta Jumalan mietisuosiota, niin laki on silloin tarpeeton. Taikka tämä sääntö: Jumala on rakkaus, Hän katsoo sormien lävitse elämääni. Pienet harha-askeleet eivät ole Jumalan edessä raskas rikos.».

Laista kuoleminen tarkoittaa aivan toista. Se on sitä, että laki hytjätään kokonaan välikappaleena pelastukseen synnin tuomasta kirouksesta. Sille ollaan kuotteita, ei osoiteta mitään elonmerkkejä, ei reagoida ollenkaan, kun taki tulee ja vaatii meiltä: Rakasta Jumalaasi; rakasta lähimmäistäsi! Tee se! Täytä se!

Miksi ap. Paavali oli kuollut tain kautta pois laista? Siksikö, että voisi etää edelleenkin fariseuksena, eli nuhteettomana kristittynä? Ei ollenkaan. Vaan siksi, että hän laista kuolleena eli nyt Jumalalle. Tämä uusi suhde lakiin, kuolleena oleminen taille, merkitse ap. Paavalille uutta suhdetta Jumataan. Hänen ei tarvinnut tain kautta vetää puoleensa Jumalan ystävyyttä. Hän sai elää Jumalalle Kristuksen kautta. Tämän uuden elämän Jumalalle, ilmaisee ap. Paavali hyvin voimakkaasti: han on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Se merkitsee osallisuutta Kristuksen kuotemaan. Mutta niinkuin Kristus ristillä kärsi tuskaa ja vaivaa, niin samoin ap. Paavalikin tahtoi pitää kurissa vanhaa ihmistä, eli antaa sille nyrkiniskuja silmän alle. Tämän hän ilmaisee näin: sillä minä kuritan ruumistani, etten minä, joka muille saarnaan, joutuisi itse kadotukseen. Olla ristiinnaulittu Kristuksen kanssa merkitsee myös itsensä kieltämistä, luopumista omista mielihaluista ja alistumista Kristuksen tahtoon. Se on välien selvittämistä Kristuksen ja maaitman suhteen. Se on taistetun julistamista maailmaa vastaan ja häpeän ja pilkan kantamista Kristuksen nimen tunnustamisen tähden. Mutta ristiinnaulittunakin ap. Paavali eli kuitenkin, vaikka vanha Paavali olikin ristiinnaulittu. Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa. Paavali teki kristillisyydestänsä täyttä totta: hän uskalsi sanoa niinkin paljon omasta kristillisyydestänsä: Kristus etää hänessä. Ei siis jokin jalo aate, tai ideotogi, ei edes oppi Jumalasta, vaan itse Kristus eti Paavatissa.

Kuinka kaukana ap. Paavalista me nykyajan kristityt olemmekaan. Meissä saattaa elää kyllä hyviä käsityksiä kristillisyydesta. Meillä saattaa elää eräänlainen tunne siitä, että olemme omalta pieneltä osaltamme parantamassa tätä jumalatonta maailmaa, mutta sopii kysyä: elääkö meillä Kristus niin volmakkaasti, että kaikessa nöyryydessä rohkenemme tunnustaa: ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa.

Ap. Paavali tempaa nopeasti itsensä alas korkealta autuuden vuorelta ja jatkaa: vaikka Kristus elääkin minussa, niin minä en ole vielä taivaassa, vaan olen täällä maailmassa ja elän vielä lihassa. Ap. Paavali tarkoittaa lihassa elämisellä elämistä katoavaisessa ruumiissa, joka on kuolevainen. Lihassa eläminen ei siis tässä ole samaa, kuin elää lihan himojen mukaan, eli elää oman pahan ja turmeltuneen luonnon mukaan. Saman asian voi myös sanoa näinkin: elää ilman toivoa ja Jumataa maailmassa.

Koska ap. Paavali eli vielä kuolevaisessa ruumiissa, vaikka Kristus elikin hänessä, niin hän ilmaisee oikeastaan saman asian toisin sanoin: Kristus elää minussa, eli mina elän Jumalan Pojan uskossa. Tässa on syytä korostaa sitä tosiasiaa, ettei ap. Paavali puhu omasta uskostansa, vaan Jumalan Pojan uskosta. Pelastus uskon kautta ei ole uskomista mihin tahansa, ei edes siihen, että Jumala on olemassa. Se on uskomisla vain Jeesukseen Kristukseen.

Elää Jumalan Pojan uskossa, on elämistä Hänen rakkaudessansa. Kristityn toivo ei perustu heissä olevaan hyvään tahtoon, eikä pyrkimykseen kelvata Jumatalle ja ihmisille. Se perustuu siihen, että Jumala uhrasi oman Poikansa jumalattomien, ei siis hyvien ja onnistuneiden, vaan jumalattomien edestä, että ei kukaan voisi Jumalan edessä kerskata omasta erinomaisuudesta vaan, että jokainen, joka tunnustaa joutuvansa Jumalan edessä konkurssiin, voisi sanoa: Jeesus Kristus on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.

Ap. Paavali ei siis vain todistanut muille Jumalan rakkaudesta. Hän uskalsi myös

NY ROMAN AV EINO HANSKI.

Lagom före jul 1974 ulkom i Sverige Hanskis senasle roman Tımmar av frihel. Boken skildrar åren 1919—1921 i Sovjelunionen. Vi får följa flickan Masha, som vi lärl känna i föregående del, från kommunislisk enlusiasm lill hopplöshel. Hanski skildrar vardagsmänniskornas upplevelser av armod, sväll och inbördeskrig i brylningsliden mellan lvå samhällssyslem. Ännu 1919 kunde en enlusiaslisk revolulionär som Masha kasla ell rullel äpple i huvudel på fabriksdireklören ulan all slällas infór rälla.

Eino Hanski framsläller denna periods oerhörl komplicerade skeenden på ell fangslande och lällfallligl säll. Bokan är ingen dokumenlär skidring men Hanski har själv boll i Leningrad fram lill 1942 och som ung pojke kommll i nära konlakl med personer som själva upplevl händelserna.

Av Hanski har lldigare ulkommil Den långa vinlern 1965, Den långa resan 1967, Den långa vänlan 1968 och Revolulionens barn 1971. De lre förslnämnda är översalla lill finska.

A. P.

---

sanoa ilsellensä: Jumalan Poika on rakaslanul minua, enlislä vainoojaa ja murhamieslä. Meidänkin on tarpeellisla noudallaa ap. Paavalin esimerkkiä ja sanoa: Jumalan Poika on rakaslanul minua onnelonla ihmislä, minua leeskenlelijää, minua ilserakasla krislillyä, minua jumalalonla lurjusla, minua huorinlekijää, minua avioliilonrikkojaa, minua rakkaudelonla ja kovaa, minua rahanahnesla, mlnua kiroilijaa, minua juomaria, minua synlislä. Hän, Jumalan Poika on rakaslanul minua ja anlanul itsensä minun edestäni, ellen minä enää eläisi jumalallomasli, vaan eläisin ja noudaltaisin Jumalan lakia, kuilenkaan perustamalla pelasluslani lain kuuliaisuuteen, vaan Jumalan Pojan rakkauleen.

Inkerin kerho perustettu Tukholmaan

Tukholmassa on perustellu Tukholman fnkerin Kerho, jonka loiminlapaikka on Suur-Tukholma ja joka on Ruotsissa toimlvan Inkerin Suomalaislen Keskusliiton jäsenjärjestö.

Jo 19 p:nä huhtikuuta 1974 pidelliin perustava kokous, johlokunla valillün kuilenkin vasta silä seuraavassa kokouksessa, joka pidelliin marraskuun 15 p:nä 1974 Nackassa. Johlokunlaan valilliin seuraaval: Juho Kouru puheenjohlajaksi, Malli Toivonen varapuheenjohtajaksi, Aino Lehli sihteeriksi, Wäinö Pylsy rahaslonhollajaksi, Alberl Kuorlli lilintarkastajaksi.

Johlokunlaan valilliin myös 5 varajäsenlä.

LAHJOITUKSIA INKERILÄISTEN VIESTIN TUKEMISEKSI:

Pekka Andriainen, Gäslrike-Hammarby 20:— kr., J. Ahvenainen, Göleborg 5:— kr.

Jatkoa sivulta 6

kea votttimäärä, mutta ampereita ei ottenkaan, kun se ei vahingolttanut ketään. Sen ympärilte oli vedetty nuora, mutta mikään ei estänyt poikia pistämään kätensä 60 cm utottuvitle verkosta, jottoin sat sähkölskun käden iäpl. Vuosiluvun voi tarkistaa tietosanakirjasta, mutta muistan otteenl siltoin aivan kansakoutuikäinen poika. Luultavasti sama voima-asema toimi voiman antajana, siis keisarin hovin voima-asemana.

Venäjän lentovoimat syntyivät myös Hatsinassa samalla kentällä.

Ensimmäinen kone oli Blenan-tyyppinen kaksitaso, joka lähti telineeltä ja jossa ei ollut pyöriä, vain suksen tapaiset jalakset. Siivet olivat purjekangasta. Moottori oli sijoitettu koneessa ohjaajan taakse. Tämä aiheuttikin ensimmäisen uhrin. Lentäjänä oli pioneerilentäjä Popov. Otin sitminnäkijä, kun kone liian jyrkässä taskussa pysähtyi ja moottori ruhjoi lentäjän. Lento oli noin 30—40 m. pltuinen. Lentäjä heti küdätettün hoviin saamaan hoitoa. Taas syntyi juoru, että lentäjä oti keisarin siskon Oljan rakastaja. Seuraavat koneet, samaa tyyppiä, kulkivat jo pyörillä ja tekivät km pitkiä kierroksia. Muistan erään sukunimenkın: Gorskov. Toisen, myös nimekkään, tentäjän nimen unohdin.

Zeppeliinitarinat myös alkoivat 3 km syntymäkodistani. Saalistin kylän tähettyviltä joen varrella, sillä vettä tarvittün vedyn kehittämiseen. Tänne rakennettiin iso tentokonehatlikin. Loppu: kalat kuolivat joesta ja zeppeliini patoi keisariltisen puiston yltä. Zeppetiini oli vain pehmeäkuorinen, eikä metallinen kuin saksataisten. Ajan pitkään lentokenttä kävi ahtaaksi ja koneet katosivat Hatsinan taivaatta.

Syntymäpaikkani Hatsinan esikaupunki Marienburg oli myös kesäisten sotaharjoitusten näyttämönä, sittä sitloin Länsi-Inkeri oli aina nüden kenttänä keskuksena Krasnoje Selo, jossa vierailt aikanaan Suomen kaartikin. Etetäisenä harjoitusten rajana oli Sokkatan kytän täpi kutkeva joki, kotitalostani noin t t/2 km:n päässä. Siellä pojat kävivät vaihtamassa tupakka-askin tai mahorkkaa panoksiin, joista tehtiin tussareita. Erään sellaisen räjähtäessä käsissänl teikkl niiltä kohdaltani toppui. Tussarin räjähtäessä vain pulnen perän kappate jäi käsiini ja katsoin teikin tiian vaaratliseksi.

Kerran satuimme näkemään sotahistoriallisesti merktttävän tapauksen, kun pääesikunnan upseerit vatitsivat sotaväette vieiä nykyäänkin käytössä otevan suojavärin. Joukko sotilaita vihreä- ja harmaa-asuisina asetettiin tummansävyistä tepikkoa vasten, joka oti vain 50—75 m:n päässä Marienburgin tatoista ja kuutui kaupungin maihin. Siellä se tummanvihreä suojaväri, jota nimltettiin khakiksi (xaku) sai atkunsa. Tämä tapahtui kai jo ennen Japanin sotaa v. t904. Süs Sahamyliy ynnä Marienburg antoivat sotaväetle leplkoittensa värin.

Keisarillisen hovin ruokatatous oli Hatsinassa suuretta osatta omavarainen: oma karja, navetta, meijeri, karja hollantitaista, mustan-valkean kirjavaa. Oma tatdun ja härkä, joka kerran puski paimenen kuoliaaksi.

Vihannekset ja hedelmät ja kukatkin kasvatettiin omissa kasvihuoneissa. Lisäksi oli lintuia, jossa kasvatettiin hanhia, katkkunoita, ankkoja, kanoja.

Eräässä korkeammassa kasvihuoneessa oli kolme isoa patmua ja pienempiä patmuja siirrettävissä puisissa pytyissä. Esimerkiksi juhlatitaisuuksiin, kirkkoon, ym. Kirkon koristelusta vastasi setäni Juhana.

Hatsinaan oli keskitetty keisarin metsästys. Aidatuissa etäintarhoissa pidettiin isompia etäimiä. Lähellä keisarin asuntoa oli eräs eläintarha. Siinä vapaina elätettiin kauriita. Talvelta niitä ruokittün, mutta kesät olivat laitumilla, vapaina ja itse ruokansa hankkivina. Eräät olivat niin kesyjä etta antoivat silitellä itseään.

tsot saksanhirvet olivat eri aitauksissa. Niitä ruokittiin ympäri vuoden. Vapaina ne olisivat olleet vaarana yleisötle.

Koiratarha oll n. t/2 km kodistani. Eri koirarodut olivat omissa aitauksissaan. Niitä oli satoja ja niitä ruokittltn koiranruuatla jota varten oti erikseen perustettu keittiö. Fasaaneilte ja jäniksitte olivat asuntona valtion metsät, jotka ympäröivät inkeriläisiä kyliä, Sokkalaa, pientä Saalista, isoa Saalista, Tsernovaa, Hintikkalaa, Tukevltsia ym. Kun jänikset ja fasaanit joskus eksyi-

vàt inkeriaisten pelloille, niin oli tapana hyvittää niiden aiheuttamat vahingot sillä, että maanviljelijät saivat ilmaiseksi siemenviljan keväällä valtion varastoista.

Näin valtavaa metsästyslaitosta varten oli rakennettu erikseen »jääkärien» kylä, jossa oli perheellisille jääkäreille rakennetut tyyppitalot. Joka talo oli varattu kahdelle perheelle. Jokaisen taton julkislvu oli koristettu peuran sarvilta. Poikamiehiä varten oli oma kasarmimainen rakennus. Muita tyomiehiä varten oll omat rakennukset mm. sauna, pesutupa ym. Hevosten kengityslä varten oli paja, jossa isännöi virolainen seppä Kreisson, jonka pojan ja tyttären hyvin tunsin. Poika tainasi minulta opplkirjoja, jotka sisko kävi hakemassa. Kaiken komennon päällikkönä oll Saksasta kotolsin oleva metsästysmestari, jonka sukunimi oli »Dietz». Hän oli väkivaltainen tuonne, ratsasteli pitkin metsäteitä ja antoi armottomasti piiskasta joskus metsästysalueetle eksyneille sienestäjille. Tämä väkivaltalsuus kostautui jo ensimmälsinä vallankumouspäivinä: Ditz ja hänen poikansa ammuttiin ilman oikeudenkäyntiä.

Metsästysalueen päällikkönä oll ruhtinas Gotitsin, jota kuljetettiin aina kolmivaljakolla (troikalla). Mainittakoon, että ruhtinaan ja papin kuskina oli uuskirkkolainen Salomon Vesterinen. Hänen poikansa Ville ja sisar Emilia otivat pyhäkoulutovereitani. Vesterisellä oti komea parta ja tukeva vartalo, joita vaadittiin juuri kuskilta. Seppänä oli virolainen Kreisson, oikein hyvä ammattimies. Jääkäreitten lapsille oli rakennettu kansakoulu, jota ylläpidettiin keisarin varoilla. Koulussa oli mitä miellyttävin opettaja, joka antoi minunkin tainata kirjoja koutun ainutlaatuisesta lastenkirjastosta. Minä kävin kaupunginhallituksen yttäpitämää kansakoulua.

Jokaisella jääkäritlä oti kaksi asua: pyhäja arkiasu. Juhla-asua käytettiin vain, jos kelsari ja vleraat ruhtlnaat olivat täsnä. Tämä asu oti melkeln kauttaattaan punainen, silhen kuuluivat kuttakatuunat ja hopeahelainen tikari.

Örebro

9. 3. 75 sunnuntaina kl. 14.00 S:Mikaelissa (Baronbacken) pidetään INKERIN KERHON VUOSIKOKOUS.

Voimme sanoa tässä vaiheessa: Tolmlkunta ei onnistunut järjestämään Jumatanpalvelusta vuosikokouksen yhteydessä, joka muuten on ollut perinnaistä inkeriläisille. Toimikunta vetoaa kuitenkin heimolaisten hyvään tahtoon ja tolvoo reipasta osanottoa yhteenkuuluvaisuuden rakentavassa työssä.

Ohjelmallisesti emännät tarjoavat entiseen tapaan hymyilevällä mielellä »Kohvitarjoitun», sekä on tupauduttu — kokouksen ohetla — esittämään filmiä menneistä yhteistilaisuuksista, että yhdessä olo muodostuisi kodikkaaksi. Ja sitten, t e r v e t u l o a m u k a a n.

Kerhon tolmikunta

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Maaliskuun kuukausıtilaisuuden asemesta osallıstutaan tnkerilàisten Yhdistys ry:n **vuosikokoukseeu** tnkerikodissa 23. 3. 75 klo t4. Tervetuloa.

Huhtikuun kuukausttilatsuus on tnkerikodissa Karjalatatossa sunnuntaına 27. 4. 75 klo t4. Tervetuloa.

Toukokuussa tehdään mahdollisestı retki.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 9. 2., 9. 3., t3. 4., 4. 5. Kaikkı tilaisuudet Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo t4.

INKERILÄISTEN YHDISTYS RY:N

VUOSIKOKOUS

pidetään Inkerikodissa Karjalatalossa Käpylänkuja 1 Helsinki Palmusunnuntaina 23. 3. 1975 klo 14. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

JOHTOKUNTA

TURUN PAIKALLISOSASTO

3t. 3. t975 **Pääsläisjuhla** Karjalaisten talossa ttäpellontie 2.

tt. 5. t975 **Äitieupälväjuhla** Ruissalon Birkassa.

t8. 5. t975 **Helluntaijuhla** Karjalaisten tatossa ttäpettontie 2.

Kaikki tilaisuudet alkavat samaan aikaan eli kto 14.00.

Tervetuloa!

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Sainl Laurikkala
Rovasll S. J. Lanrikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hletajyvä, valitul runol 10,—

Helli Suominen
Mooses Pulron elämäkerta 3,50

A. Melläinen
Inkerin Ev.Lnl. kirkon 350 v. muistojulkaisn 20,—

Äänilevyjä

Inkeriknoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Sanlln
Mnrrejnltuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisl syylä lilala. Hlnla 12,—.

Hinnal kruunulssa vallilsevan kurssin mukaan.

Pääasiamlehel:

Rnotsissa Armas Paakkonen
Snomessa Hannn Vironmäki
osoilleel slvulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

Oletteko muistaneet uudistaa tilauksenne?

VIIME NUMERON MUKANA OLI POSTISIIRTOKORTTI.

KIRJOITTAKAA SIIHEN NIMENNE JA OSOITTEENNE.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 3—4 maaliskuu—huhtikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	MaJavalie II D 44, 00800 Helsinkl 80 Paaloimillaja: Malli Vironmaki, puh. 83I 285 Toimilussihleeri: Pirkko Huurlo, puh. 783 39I
KONTTORI:	Aurorankalu 7 A I, 00I00 Helsinki I0
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneli Tuohimäkl Sallalunlurinlle 2 C 28 00970 Helsinki 97 Puh. 323 828
TILAUSMAKSUT:	Konllorin osoilleella poslisllrlolllille 30638-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kolimaassa, Ruolsissa I5 kr
ILMOITUSHINNAT:	1/I sivu mk 200,— I/2 » » I20,— I/4 » » 70,— Kuolinilmoiluksel 30,— Kiilos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoiluksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/I0I 850 Poslisiirlolili n:o 828047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäkl Tehlaank. 5 E 43, 00I40 Helslnkl I4 Puh. 882 888 Postisllrtotlll n:o 4t8808-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkalslja:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO· »Karjalainen tupa» Karjalatalossa. — Kuvia Inkerikodista saamme nahdä seuraavissa numeroissamme.

MATTI VIRONMÄKI

ILOINEN LEIKKI

Erään viime aikoina Suomessa esitetyn televisiosarjan nimenä on »P o l l y a n n a».

Näytelmäsarja perustuu kuuluisaan kirjaan, jota kuulemma heti sen ilmestyttyä vuonna 1913 myytiin miljoonia kappaleita. Monet meistäkin ovat varmaan sekä lukeneet Pollyanna-kirjan että katselleet televisiosarjaa.

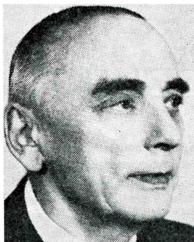
Pollyannan äiti oli kuollut tytön syntyessä. Yksitoista vuotiaana Pollyanna menetti myös isänsä ja jäi kokonaan orvoksi. Hän joutui ankaran Polly-tädin kasvatettavaksi ja sai kokea monenlaisia hankaluuksia. Mutta Pollyanna ei kuitenkaan helpolla masentunut. Hän oli isältään oppinut *»ilonkeksimisleikin»*. Sen ideana oli, että kaikista tilanteista ja asioista piti etsiä niiden valoisat puolet. Tämä leikki auttoi Pollyannaa voittamaan vaikeudet.

Pollyannan tavoin jokaisen ihmisen elämässä ovat omat hankaluudet ja vaikeudet. Usein on myös suruja, joista monet muut eivät tiedä mitään. Näin on ollut erityisesti meidän kohdallamme, joiden välillä »Inkeriläisten Viesti» pyytää olla yhdyssiteenä. Menneet harmaat päivät ovat kuitenkin auttamattomasti ohi ja nyt elämme tätä päivää. Kumpa osaisimme nähdä tänään ja tämän hetken tilanteissa ne valoisat puolet, jotka siinä ovat. Me usein liiaksi ajattelemme vain varjopuolia ja unohdamme asioiden toisen puolen. Senvuoksi on syytä Pollyannan tavoin etsiä ilon aiheita elämässämme.

Me kaikki omistamme paljon sellaista, josta tulisi osata iloita ja olla kiitollisia. Elämämme vaellus, jonka aikana on jouduttu kenties hyvinkin kauas lapsuuden maisemilta, on rikastuttanut meitä monilla kokemuksilla. Yksi arvokkaimmista on varmaan tämä, että harmaan päivän perästä voi aurinko paistaa entistäkin kirkkaammin. Siksi arkisten huolien ei pidä antaa masentaa mieltämme. On muistettava että elämme päivä kerrallaan. Suuri Mestarimme on myös sanonut: »Joka päivälle riittää sen oma huoli» (Matt. 6: 34).

Asioiden valoisan puolen näyttää ymmärtäneen erityisesti se kuuluisa henkilö, joka oli nimeltänsä Paavali. Hän jos kuka sai kokea elämässään vaikeuksia. Kerrankin hänet suljettiin pitkiksi ajoiksi pimeään vankiluolaan, jossa oli kaikkea muuta kuin iloa. Kun hän sai luvan tervehtiä kirjeellä ystäviään, hän kirjoitti:

> *»Rakkaat ystävät, pysykää uskollisina Herralle. Olkaa aina iloisia Herran tuntemisesta. Sanon sen uudestaan: olkaa iloisia. Älkää kantako huolta mistään, vaan rukoilkaa sensijaan Jumalalta kaikkea. Kertokaa hänelle hätänne älkääkä unohtako kiittää häntä saamastanne vastauksesta». (Fil. 4: 4, 7).*

Robert Rainio poissa

Hovioikeudenneuvos Robert Rainio oli yhdessä rouvansa kanssa kuluneen talven tammisunnuntaina Helsingissä Karjalantalolla, jolloin saimme todeta, miten valtava inkerinsuomalaisten joukko oli läsnä Inkeri-kodin avajaisissa. Ohimennen kättä puristaessamme Robert-veli iloisin mielin, kuten aina, kertoi terveisiä Turun puolesta. Kun sanoin hänelle siinä kiitoksia työstä inkeriläisten hyväksi, hän vaatimattomaan tapaansa hymyili ja sanoi mielihyvänsä siitä, että inkeriläisille on saatu koti. En tietenkään osannut ajatellakaan, että ne sanat ja kädenpuristus jäisivät viimeisiksi. Näin kuitenkin tapahtui. Yllätyksenä sain tiedon, että Robert Rainio nukahti viimeiseen uneensa helmikuun 26 päivänä 1975.

Robert Rainion elämänvaiheista oli lehdessämme kirjoitus viime vuoden heinä-elokuun numerossa, jolloin onnittelimme häntä 75-vuotispäivän johdosta. Nyt tässä yhteydessä ei liene tarpeen muuten toistaa, mitä silloin kirjoitimme, mutta tulkoon kuitenkin vielä erityisesti todetuksi, että inkeriläisten toimintaa Robert Rainio tuki ainutlaatuisen sydämellisellä tavalla. Hän ehti olla mukana paljon karjalaisten riennoissa, mutta meitä inkeriläisiäkään hän ei hetkeksikään unohtanut. Hän oli meidän, kuten itse sanoi leikillisesti, »ottopoikamme». Hän avusti Inkeriläisten Viestiä uutterasti monien vuosien alkana asiarikkailla kirjoituksillaan ja historiallisesti merkittävillä kuvilla. Inkeriläisten kesäjuhlilla hän oli ahkerasti mukana ja seurasi Inkeriläisten Sivistyssäätiön toimintaa sen hallitusneuvoston jäsenenä erittäin paljon.

Robert Rainio oli olemukseltaan valoisa, sydamellinen ja vaatimaton kansanmies. Hänellä oli lahja palvella muita. Hänen tekemiään palveluksia varmaan lukemattomat inkeriläiset muistelevat kiitollisina. Esimerkkinä Robert Rainion vaatimattomuudesta ja alttiudesta asettua inkeriläisen väen keskelle saanen mainita tapauksen Tampereen kesäjuhlilta muutamia vuosia sitten.

Tapasin silloin Robert-veljen juhlapaikan koululla yhteiseen majoitukseen tarkoitetusta luokkahuoneesta. Siinä keskustellessamme, mihin menisimme yöksi, Robert Rainio sanoi: »Hyvähän täälläkin on olla. Ollaan täällä»! Ja siellä me parin kolmen muun heimoveljen kanssa lattialle levitettyjen patjojen päällä saimme virkistavät unet. Aamulla totesimme, että kenenkään »kuorsauskaan» ei ollut ketään häirinnyt.

Robert Rainion poismenon koemme kaikki suurena menetyksenä. Kunnioittavin mielin hiljennymme ja kaipaamme häntä sekä otamme osaa omaisten suruun. Me tiedämme, että tyhjäksi jäänyttä paikkaa ei voida täyttää. Lohtuna kuitenkin tässäkin tapauksessa on tosiasia:

»On maa, johon kaikki polut katoaa, on rauhan maa».

Kunnioittavasti
Matti Vironmäki

Maria Kempin muistolle

Maria Kemppi o.s. Kotselainen oll syntynyt tnkerinmaan Venjoeila Kotsalaisin kylässä 25. 4. t894. Solmittuaan avioliiton Simo Kempin kanssa hänestä tull Tuutarin kylän asukas.

Suuren maataistalon ahkerana emäntänä hän joutui tekemään kovastl työtä, sillä suuren talouden hoito vaati niin isännältä kuin emännältäkin taitoa ja ahkeruutta.

Ja niinpä ahkera työnteko, terve ja raitis elämä on koitunutkin Maria Kempin hyvän ruumiilisen kunnon perustekijäksl, sillä hänhän ei tiettävästi pitkän ja vaiherikkaan eiamänsä aikana sanottavasti siarastellut. Hän oli aina terve ja reipas ja sellalnen ihminen joka ei koskaan puhunut pahaa toisesta ihmisestä.

Mutta Marla Kemppi ei ollut vain ruumillisesti terve, hän oli sitä myös henkisestikin. Vaikka hän iältään olikln jo vanha, oli hän henkisesti kuitenkin nuorl ja eli aktiivisesti mukana kaikessa elämässä, mutta erikoisesti seurakunnallisessa. Hän oli yksi niitä uskollisia jonka kirkkopotku ei ollut päässyt nurmettumaan.

Maria Kempin henkinen tasapainoisuus ei suinkaan johtunut siitä, että hän otisi saanut eiää huoletonta ja rauhalllsta etämää. Kyllä hänkin joutui kokemaan monet myrskyt pitkän elämänsä varretla.

Ensiksiikin, hän sai kokea yhdessä heimonsa kanssa: mitä on olta pakolainen ja mitä on olla muukalainen maalla vieraatla. Eikä Jumala jättänyt häntä henkilökohtaisia suruja ja murheitakaan vaille, ntitäkin oli häneiie suotu, ehkä runsaimminkin kuin monelle muuile.

Maria Kempin henkisen tasapainoisuuden ja eiämänmyönteisyyden sataisuus on siinä, että hän käytti Jumatan sanaa ja ammensi siitä voimaa, jota hän tarvitsi elämänsä myrskyissä. Göteborgin suomenkdetiset raamattu piiriläiset ja vanhustenkerhotalset ovat monesti saaneet todeta Maria Kempin Raamatuntuntemuksen.

Maria Kempin tapset ja tastenlapset sanovat menettäneensä patjon, kun äitl ja mummi ovat poissa. Tytär kertoi: »Äiti oli turvanamme ja väsymättömänä ohjaajanamme aina viimeisiin aikoihln asti.»

Mutta Maria Kempin poissaolo tunnetaan myös seurakunnassa ja mainituissa piiretssä. Niin, yksi uskottinen Sanan kuutlja ja Sanan tekijä on päässyt Herransa lepoon.

Helmikuun t0 päivänä t975 omaiset ja runsas ystäväjoukko saattell Maria Kemppiä hänen viimeisellä matkallaan.

Värikäs kukkakumpu jäi todistamaan että Maria Kemplllä oli paljon ystävlä. Herra kutsui uskoilisen palvelijansa pois tästä taistelujen maasta läiseen rauhaan t. 2. t975.

»Ei sinun aurinkosl enää laske, eikä slnun kuusi vajene, slllä Herra on sinun lankaikkinen valkeutesl ja päättyneet ovat slnun murheesi päivät.» Jes. 60: 20.

A.T.

Ann-seukon läksijäiset ja hiät

(Jatkoa tammikuun numerosta)

Miun olj siälj jättää Annii yksin sen miehen kottii, mutt' sehä olj nyt Anninkii uus kotj. Hiä vähän vällii sinä iltan itki ja tahtoi lähtee sielt jo silloin mein kanss pois takasi Virkkilää. Helen-tättiin torui hänt ja sitt sopotti jotakkii Annin korvaa, ni hiä sitt vähä rauhottui ja jäi.

— No nii, nyt sitt Annikkii on mieheläs, luatiit Virkkilöist, ko näkkiit toisijaa. Ja mikäs Annill on olless, ko on suur hyvä talo, hyvä lehmä ja kaikk nii hyvin jott. Mutt' ei ne Ann-seukkoin asiat olleetkaa nii mutkattomast selvii, ko ämmät luuliit.

Mänj kaks viikkoo, ko Anni tulj kottii Virkkilää. Kylälöist luuliit, jot hiä tulj äitiise luoks oljamii. Mänj siint kuukauvven päivät aikaa, ennenko ihmist alkoit kysellä aluks toisiltaa ja sitt jo Annilt itseltää, jot milloinkos sie miät mieheis luoks, ja ett joha se Jussi kuoloo siell ikävää yksinnää ollessaa, ja kuka kyselj mitäkkii. Annipa siihen sanomaa heill jokahisell, jott jospa en ennää takasi miäkkää.

Kerran sit kaks naista Virkkiläst näkkiit Annin miehen Jussin Hatsinas iha sattumalt. -Mitä teill oikein tovel tapahtu, ko Anni sannoo, jot ei ennää tule takasi siun luokseis? Jussi katsoi parraaks kertoo itse kaiken — kuin hänell Annin kans olj käynt.

Anni niätsie, ko hiäväk olj lähtent talost, ni mänj etutuvan puolel ja panj välj oven ramppii. Vaikk Jussi kuin pyytelj hänt laskemaa sissää, ei hiä hänt laskent. Sit uamusil Anni tulj etutuvan puolelt, tervehtj ja katselj ympärillee mist piäst alkais päivän työt. Hiä olj kova tekemää kaikellaist työtä, nii koton ko pelloll. Ensimmäisen päivän aikan Anni ja entine talouvvenhoitaja Sohvi siivosiit tuvat häihen jälelt. Toiseen päivään hiä läks yksin viemää maitoo linnaa kaupunkiin. Sielt tultuvaa hiä viel lyps lehmän ja laittoi ruokii. Kaua emännättä olleess taloss olj paljo tekemist sellasel työihmisel ko Anni olj.

Sitt illal ko Jussin silmä vältti ni hiä pujaht etutuvan puolel ja panj oven jälessää ramppii, eikä piästänt Jussii etutuvan puolel vaikk toine ois kuin kovast rukkoilt.

Välill mänj mont yötä peräkkäin jot hyö ei muanneet koko yöss silmällistkää, ni uamusil hyö ei riijjelleet. Jo olj mänt koht kaks viikkoo eikä Anni piästänt Jussii lähelleekkää, ei päiválkää, luatimattakaa jot yöl.

No sitt lopultkii, ko siint ei näyttäänt mittää tulevan, ni Jussi piätti jotakkii tehhä. Jussin luonto alko kiehuu ko ei piäst laillisest vihityn naisens vieree, ei yöl eikä päiväll. Uatteleha itsijäis — ko siull on vast vihitty naine koton etkä piäse vieree.

Tuas Anni mänj yks uamu linnaa maijjon kans. Jussi otti houthangot ja ens töiksee vetj niill rampit pois ovest ja kahest etutuvan ikkunast.

Ko Anni tulj linnast hiä ei älyntkää

Jatkuu sivulle 13

Muistelmia ensimmäisen maailmansodan ajoilta

Runo on kirjoitettu sotasairaalassa 1917.

Hyvästi kultaseni,
hyvästi kultani,
nyt lähteä mun täytyy
pois kotimaastani.
Nyt täytyypi mun mennä
maailmaa kulkemaan,
ja sinua en tiedä,
et näenkö milloinkaan.

Jo ennen monia miestä
sota petteli.
Ja monen kullan silmät
vesillä jätteli
Eihän sille mitään voi
kerran minkä Luoja loi,
ja minkä osalleni toi.
Ja onhan sitä monta
kaikenlaista onnetonta.
ikävällä odotettu
ei tule enää milloinkaan.
Kun peitossa on mustan maan.

Nyt laitan laulun pienen
matkani varrelta,
sodasta tahdon teille
muistutukseksi kirjoittaa.

Se oli vuonna kuusitoista,
kun kuljin ensi kerran
yli Riian kaupungista.
Kylmä oli syksy
ja lumi peitti maan,
me olimme lähetetty
vihollista vastaanottamaan.
Kytlä oli vaikeata,
kun pakkanen paleli,
luoteja ja rakeita
vastaamme sateli.
Kyllä silloin kuolema
monesti oli mulla edessäin,
aina hurraata huutaen
riensimme edespäin.

Oli silloin meil johtajana
mies nuori ja uhkea.
Ei millonkaan pelkoa tuntenut,
vaan aina yhtä rohkea.
Ja mä usein taistelussa
olin hänen takanaan.
Siina minä näin,
et valokuvaa
hän kantoi rinnallaan.
Tuo kuva oli nuoren Neidon
sangen ihanan,
ja tuo neito oli rakastunut
tuohon nuoreen johtajaan.

Mutta yhtenä syksy-yönä
kun emme voineet aavistaa,
saksalainen alkot meiltä
asemiamme valloittaa.
Ja tuo nuori johtaja juuri
seisoi mun edessäin
ja komensi kaikki miehet
paikalle edespäin.
Siinä rinta rintaa vasten
nyt kaikki asettui.
Syttyi kuuma taistelu,
missä lumi punertui.

Ensin rivimme niinkuin seinä
ain seisoi paikallaan
ja miehet kaikki luotti
urholliseen johtajaan.
Mutta yhtäkkiä rivit murtui
ja sortui kokonaan.
Ja johtajamme maahan
jäi verissä makaamaan.

Pois taistelun tuoksinnasta
nyt hänet kannettiin,
ja haavat vetravuotavaiset
kääreillä sidottiin.
Hän kuvan otti rinnaltaan
ja mulle ojensi
ja sanoi: »Saata tämä
mun armahalleni.
Ja sano että mulla
oli hän mieles silloinkin
kun vihollisen keihäs
lävisti rintani.»

Jäähyväiset heitettyään
hän vaipui kuolemaan.
Näin päättyi päivät urhon
ja kunnon sotilaan.

Rokoiskoin Yrjö

70 vuotta täyttävä Liisa Makara

Huhtikuun 17 pv. v. 1905 Lempaalassa synlyi pieni lyllö Varpu ja Mikko Kokkoselle. Tyllö sai kasleessa nimekseen Liisa. Tämä Liisa läytlää nyl 70 vuolta. Kun ajaltelee elämää taaksepäin, ei voi muuta kuin ihmetellä: milen hän on selviylynyt elämänsä kovassa risliaallokossa? Täytyy vain uskoa, ellä lämä lyllö on saanul synnyinlahjakseen lavallista enemmän silkeytlä, viisaulta, herkkyyttä ja uhrauluvaa miellä, muulen hän ei olisi kestänyt sitä luskan painella milä hänen hennoille hartioilleen on elämä julmuudessaan kasannul. Seltsemän vuoliaana hän jäi puoliorvoksi, kun hänen äilinsä nuorena olettiin läällä kärsimysten maasla pois. Siitä lählien on pieni Liisa lyllö ahertanul elämässään, ensin isänsä rinnalla kuin aikaihminen, ommellen nuoremmalle sisarelleen ja veljelleen vaalleila, häärien missä vain apua tarvilliin. Siinä sivussa hän suorilti kansakoululutkinnon parhaalla mahdollisella meneslyksellä. Hänellä ei siihen aikaan ja niissä olosuhleissa ollul mahdollisuulla jalkaa enempää koulun käynliä, vaikka edellylyksel olisival olleel loislaval. Varlluipa Liisa lyttö aikuiseksi lyön ja louhun parissa Lempaalan järven rannalla ja kehillyipä häneslä kaunis neitonen, jonka Mona Lisamainen hymy huomalliin kolikylän ulkopuolellakin. Jouluipa Liisa neilo naimisiin Varsalan Samulin pojalle Juhanalle. Elämä ehkä hymyilikin Inkerin kansalle niihin aikoihin. Liisa ja Juhana Makaran elämäkin näytli lupaavalla, heille synlyi kaksi lasta ja he iloilsival ja suunnillelival laslensa ja omaistensa lulevaisuulla. Mulla silten alkoival myrskytuulel ja koval ajal Inkerin kansalle ja rajaseudun väeslölle. Liisa Makaran omaiset jouluival häädelyksi ja vangiluksi loinen loisensa perässä. Liisa Makara suri ja itki omaistensa kohtaloa, aultoi minkä aullaa voi. Viimein rajaseulu lyhjennelliin kokonaan ja niin joului Lilsa Makarakin perheineen evakoksi kauas Sisä-Venäjälle. Mulla Liisa Makara ei lannislunul, hänen onnislui pääslä perheineen pois Sisä-Venäjällä. Juuri niihin aikoihin, kun hän itse oli puolipakolainen, eikä ollul kalloa pään päällä, kaukana Sisä-Venäjällä kuoli hänen rakas sisarensa Maikki ja sisarella jäl kaksl täysin orpoa poikaa Liisa lädin lyhjiin käsiin ja vanha An'läli. Vaikka Liisa Makaran kädel olival lyhjäl, eikä ollul itsellä kattoa pään päällä, hän el jällänyt orpoja heilleile, vaan hoili sairaan Arvo-pojan sikäläiseen sairaalaan, vei An'lädin olosuhteillen pakosta venäläiseen kunnalliskoliin. Olisi ollanul heidäl kaikki luokseen, jos hänellä olisi ollul edes jonkinlainen paikka liedossa minne kaikki omaisel sljoiltaa, vaan ei ollul. Aarne pojan, jonka kummi hän oli, hän olti omaksi pojakseen ja sanoi:

Ennen vanhaan Inkerissä

jätettiin isommat tytöt nuorimmaisia hoitelemaan, eikä tytöiltä mennyt sormi suuhun: aina löytyi jostain liekkulaulu. Näin laulettiin:

Ossaanhan mie lapselleni
univirren laulaa:
Pane sorjat silmät kii
ja nuku Herran rauhaa.

Tule isä Tuuterista,
viere isä Viipurista.
Tuo pojalle puotipulla,
tyttärelle tyynyvaaru.

Vuoleen tyttö

»Missä jaan leipäpalani omien lasteni kanssa, siellä jaan sen tämän pienen orvonkin keralla.» Ja niin tuli nelivuotias Aarne-poika Liisa-tädin omaksi pojaksi, jota hän syvästi rakasti kuin omaa lastaan aina Aarne pojan kuolemaan saakka. Sillä viime talvena Liisa Makara joutui suureksi surukseen saattamaan ikuiseen lepoon tämän rakkaan sisarvainajansa pojan.

Liisa Makaran elämästä riittäisi aineksia useampaan romaaniin. Kenties kohtalo vielä on siihen suopeakin. Hän itse tuntee elämänsä salakarikot kuitekin parhaiten. Hän on herkkä runoilijasielu ja on avustanut mm. Inkeriläisten Viestiä runoillaan ja kertomuksillaan siitä lähtien, kun Viesti on ilmestynyt. Nyt huhtikuun seitsemäntenätoista päivänä, jolloin mm. ovat syntyneet monet maailman merkkihenkilöt, kuten esimerkiksi Chaplinkin, Liisa Makara viettää 70-vuotispäiväänsä kotonaan hiljaisuudessa Lohjalla. Ja me, jotka saamme olla hänen lähellään, olemme onnellisia hänen jalosta uhrautuvasta luonteestaan ja hilpeästä mielialastaan jota hän huumorilla höystää läpi kyynelten. Toivomme elämän illaruskon vielä hänelle hymyilevän ennen mailleen laskeutumista. Toivomme hänelle paljon onnellisia vanhuuden päiviä, jos nyt niin voi sanoa sielultaan ikinuoresta ihmisestä. Näihin sydämellisiin onnittelijoihin yhtyvät paitsi lapset ja lastenlapset, myöskin kaukana olevat omaiset ja ystävät ja samoin uskon koko inkeriläisten Viestin lukijakunta, niin Suomessa kuin Ruotsissakin.

Onnea vain Liisa Makaralle!

Ella Ojala.

VILHO KURUJOKI

Hän on noussut ylös

»Minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet». (Ilm. 1: 18).

Sanat »Minä olin kuollut», todistavat Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kuolemasta. Koska Jeesus syntyi ihmiseksi meidän pelastuksemme tähden, ja koska Jumala pani Jeesuksen päälle koko maailman synnin, myös meidän jokaisen pahat tekomme ja rikkomuksemme, niin Jeesus, Jumalan Poika kävi edestämme kuolemaan. Oman uhrikuolemansa kautta Hän kukisti kuoleman vallan. Sanat »Minä olin kuollut» soveltuvat vain Jeesukseen Kristukseen. Ihmiseslä voidaan sanoa: »hän kuoli, tai on kuollut». Mutta kun Jeesus on Jumalan Poika, niin Hän ei jäänyt hautaan, vaan Jumala herätti Hänet kuolleista. Tämä on pääsiäisen ilosanoma meille, jotka perisynnin tähden olemme joutuneet kuoleman valtaan. Meissä itsessämme ei ole elämää, joka meissä pysyisi. Jokainen olemme poikkeuksetta kuoleman alaisia. Jokaisen tie päättyy kerran kuolemaan. Ainoastaan Jeesuksella Kristuksella on iankaikkinen elämä. Hän elää aina ja iankaikkisesti.

Jeesuksen Kristuksen valta on siis ainutlaatuinen. Vain Hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet. Entisillä itämaan kuninkailla oli hyvin suuri määräämisvalta valtakunnassansa. Heidän sanansa oli laki. Mutta kuoleman edessä he olivat yhtä voimattomia kun köyhä kerjäläinen.

Koska Jeesus Kristus on elämän ja kuoleman Herra, niin vain Hän voi sanoa »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä».

Se, mitä pitkänäperjantaina tapahtui Golgatalla, saa vasta täyden selityksen pääsiäispäivänä. Jos Jeesus Kristus olisi jäänyt hautaan, niin Raamatun ennustukset Kristuksesta elämän Ruhtinaana eivät olisi toteutuneet. Mutta koska Raamattu ei voi raueta tyhjiin, niin Jumala herätti Kristuksen kuolleista. Apostolit ovat Kristuksen ylösnousemuksen varmat todistajat. Myös monet muut uskovaiset. »Ja Hän näyttäytyi Keefalle sitten muille kahdelletoista. Sen jälkeen Hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle, joista useammat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. 1 Kor. 15: 5—6.

Pitkäperjantai ja Pääsiäinen kuuluvat ehdottomasti yhteen. Tähän Jumalan ainutlaatuiseen tekoon on meidät henkilökohtaisesti saatettu pyhässä kasteessa. »Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut?» Emme voi saarnata evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, sivuttamalla kasteen. Jeesus Kristus on asettanut seurakuntaansa kasteen sakramentin. Pyhä Henki vaikuttaa kasteessa, jossa me saamme syntimme anteeksi, iankaikkisen elämän ja Jumalan lapsen oikeuden. Mutta kasteessa

Jatkuu sivulle 12

Siru suuremmasta

Otava: Kohtalon lapsia, kertomus elämästä. Kirjoittanut Tyyne Lehtonen. 99 sivua/1974

Tyyne Lehtosen, allekirjoittaneelle täysin tuntemattoman Inkerin-suomalaisen naisen, elämäkerrallisella teoksella on, vaikka se on Suomessa ilmestynyt, tietty mielenkiintonsa myös täällä Ruotsissa.

Täällä Ruotsissa on nimittäin noin neljätuhatta suomenkieltä äidinkielenään puhuvaa ihmistä, jotka eivät ole norrlantilaisia eivätkä suomalaisia. He ovat Inkerin-suomalaisia, jotka syntyivät ja kasvoivat Venäjällä Leningradin kaupungin ympäristössä ja jotka toisen maailmansodan suuri hyökyaalto heitti ensin Suomeen ja sitten tänne Ruotsiin.

Allekirjoittanut sai aikanaan Suomen kirkolta, jota oli jo kolme vuotta ehtinyt palvella, määräyksen tulla tänne Ruotsiin »inkeriläisten ja suomalaisten sielunhoitotyöhön». Sellaisen määräyksen saajana olen todennäköisesti viimeinen Suomen kirkon historiassa.

Siitä saakka (vuodesta 1960) olen tuota määräystä totellut ja tullut tuntemaan suomalaisten ohella epälukuisen määrän, ehkä suurimman osan, noista Inkerin-suomalaisista. Lukemattomien heistä olen kuullut tarinansa kertovan ja joitakin olen muistiin merkinnyt. Kaiken mitä heistä suomeksi tai ruotsiksi on kirjoitettu lienen lukenut.

Kun näin Tyyne Lehtosen kirjan, tunsin melkein ammattimaista mielenkiintoa tai lieneekö parempi sanoa lukkarinrakkautta kirjan aiheeseen.

Nyt sen luettuani voin sanoa, etten tullut tuntemaan mitään uutta vaan että monet kuulemani kertomukset saivat tässä muunnelmassa vahvistuksensa.

Nuori tyttö kolhoosissa, karkoitettuna Keski-Venäjälle, jälleen kotiseudulla, mutta nyt sodan jaloissa, Eestissä ja Suomessa. Siinä lyhyesti puoli kirjaa. Loppupuoli on kuvausta yhteyksien jälleen syntymisestä omaisiin Venäjällä.

Tyyne Lehtosen kirja ei kohoa korkealle taiteelliselle tasolle. Uskallan silti suosittaa sitä jokaisen täällä olevan käteen. Jokaisen Inkerin-suomalaisen, joita varmaan on tämänkin lehden lukijakunnassa, kotikirjastoon uskoisin sen hankittavan.

Kun joskus täälläkin esiintyy tietämättömyyttä, joka ei Inkerin-suomalasia tunne ja tunnusta suomalaisiksi, on syytä lainata lopuksi erästä kohtaa Tyyne Lehtosen kirjasta.

»Joskus kuulee sanottavan inkeriläistä venäläiseksi. Me inkeriläiset jos ketkä tiedämme, mitä oli olla suomalainen Stalinin aikaisessa Neuvostoliitossa ja mitä suomalaisuus maksoi. Se maksoi kymmenien tuhansien suomalaisten hengen. Vladivostokissa, Uralissa, Muurmanskissa ja Siperiassa, missä kaikkialla kuolikaan inkeriläisiä vangittuina. Oma sukummekin on saanut maksaa suomalaisuudestaan kalliit lunnaat. Monta sukumme jäsentä on kuollut Venäjän vankilaan. Kaikista kärsimyksistä huolimatta tunnusti Inkerin heimo rohkeasti suomalaisuutensa." (ss. 69—70)

Ajat ja asenteet lienevät monessa suhteessa muuttuneet.

Se, mitä Tyyne Lehtonen kuvaa kirjassaan on kuitenkin historiaa, joka kerran tapahtuneena ei ole muutettavissa. Mutta ei ainoastaan historiaa,

Jatkoa sivulta 10

julistetaan tuomio meidän vanhalle ihmisellemme: »kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin, ettemme enää syntiä tekisi». Iankaikkinen elämä on Jumalan lahja heille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen. Sitä ei voi saada hyvin ansaitun vaelluksen jälkeen korvauksena vaikeuksista ja kärsimyksistä. Mutta se voidaan menettää, jos elämänohjeeksi valitaan tämä näkemys: »syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme». Kun nyt Jeesus Kristus on voittanut kuoleman vallan, niin ei Jeesuksen opetuslapset saa elää niin kuin ei Kristus olisikaan noussut kuolleista. Elävän kristityn tunnuksena ja elämän ohjeena tulee olla taistelun asenne vanhaa ihmistä vastaan. »Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman, mutta jos Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sen tähden joka elää taistelun asenteessa syntiä vastaan ja uskossa Jeesukseen Kristukseen, hän voi lohduttaa itseänsä ja toisia uskovaisia Jeesuksen sanoilla: »Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo Minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo Minuun, ikinä kuole».

---

vaan seurauksissaan jatkuvaa todellisuutta joittenkin suomalaisten lähimmäistemme elämässä täällä Ruotsissa.

Luettuaan Lehtosen kirjan joku toivottavasti herää näkemään mikä mahdollisuus toisen elämänkohtaloilla sisäisesti rikastumaan on ehkä aivan seinän takana.

Sellaisen »kohtalon lapsen» kuuntelemiseen kannattaa varmasti kuluttaa yksi ilta kiireisestä ajastaan ennemmin kuin television tuijottamiseen.

JUHANI RANTANEN

(Kirjoitus julkaistu Jöteborgilaisessa Filrn-Sanomissa 10 helmikuuta 1975)

TERVETULOA

Boråsiin pääsiäisjuhlille

SEURAT kiirastorstaina 27/3 Carolin seurakuntatalossa klo 18. Rovastit *Väinö Maunumaa* ja *Jorma Sipilä*, pastori *Vilho Kurujoki* puhuvat.

Jumalanpalvelus ja HPE pitkänäperjantaina 28/3 Carolin kirkossa klo 13.00 *Väinö Maunumaa* saarnaa. lit. *Kurujoki*. Kuoro. Seurat Carolin seurakuntatalossa.

Iltakirkko pääsiäisaattona 29/3 Carolin kirkossa klo 17.00. *Maunumaa, Sipilä, Kurujoki.*

Jumalanpalvelus pääsiäispäivänä 30/3 Carolin kirkossa klo 13.30. Saarnaa *Jorma Sipilä*, lit. *Kurujoki*. Kuoro.

Kirkkokahvit ja *pääsiäisjuhla* Carolin seurakuntatalossa. *Maunumaa, Sipilä, Kurujoki* ym.

Jumalanpalvelus 30/3 Dammsvedjanin kirkossa klo 17. *Kurujoki.*

Ann-seukon....

Jatkoa sivulta 6

heti katsoo ramppiloi. Askareet tehtyää hyö söivät ja joivat. Koko ajan Anni katselj ko jänis piilopaikkaa ja vilkuil vua sinn etutuppaa päin. Jospa tuas Jussin silmä välttäis. Ja välttihä se, iha tahallaa tais männä ovensuuhu. Nyt Anni puikahtkii väliovest etutuvan puolell. Ko hiä kiireisin käsin etsi ramppii, ni ei siint sitä ennää löytyntkää. Eikä siin olt mittää muutakaa mill oven ois suant linkuttuu etutuvan puolelt. Hiä nii kauhistu jot vähä aikaa seisoi ja vua täris pelost paikoillaa ja kovast mietti mitä nyt tekis. Ko mittää ei kuulunt ni hiä riisui sukkasillee, hiipi vuatekapin luoks, panj sielt parraat vuatteesen pussii, hiipi hiljaa etutuvan poikki ikkunan luoks mikä olj vähä ruaollaa, ko olj niätsie ilman ramppii, ja lassiis iha hiljaa pussinnee ulos multapenkin piäl ja siint liuku muahan. Sit hiä jo saikii jalat allee ja juoks minkä jaloistaa piäs. Ko oma syvämmens hakkas nii kovvaa jot hiä kuulj sen iänen, ni hiä luulj jot Jussii juoksoo hänen perässää, eikä hirvint katsoo tuakseekkaa. Sit ko ei ennää jaksant juossa, ni sit katso tuaksee ja näk, jot ei se Jussi oltkaa kintereill.

Sit hiä alko yötä myöte jalkasi laputtaa mieheläst kotihee yhä puhtaana neitsyeenä.

Jussi olj kerran kysyntkii Annilt, jot miks hiä ei piästä vieree? Anni sanoi, jot enhä mie muuta luvant ko tulla siul emännäks, etkä sie muuta kysyntkää. Ethä sie kysynt miult sitä, jot tulenks mie siul myös naiseks. Enhä mie naisekseis meinantkaa tulla, sanoi Anni. Sie ymmärsit asait iha viärin, hiä sanoi.

Kyll mie uskon jott Anni ymmärs kyll yskän, mutt hiä ei osant vua rykkii ja hänt nii kovast hävetti kaikk sellaist asijat. Kotonnaa ei Helen-tättiin milloinkaa luatint yhtää sannaa sellaist niist miesten ja naisten välisist asjoist, ja Anni isäkkii olj jo kuolt nuoreen, jot Anni ei olt kotonnaakkaa näht mittää sellaist. Antil ja Toivol olj omat kammariise hein suures kojis, eikä hyö suaneet tuuvva kottii koskaa kettää, ei poikii eikä tyttölöi.

No sitt siin käi niinko jo Teill kerroin. Jussi toi pois Annin kaikk pritanutkii ja otti virallisen eron Annist.

Anni elelj kotonnaa siihe ast ko tulj sota. Hänen vanhemp veljens Antti joutui sottaa ja hävis rintamall. Toivoseukkoin tappoi kylätappeluss yhen pojan, ko löi häntä piähä aitariuull. Toivo joutui kaks vuottaa ennen sottaa tyrmään siint tapost.

Niinpä sitt Helen-tättiin eleljkii Annin kans kahen kesen siin suures viheriäs talossaa, kunis saksalaist tulliit.

Olj kesä ko venäläist perrääntyit. Perääntyessää hyö laittoit muat täytee miinoi, jott saksalaist mänisiit niihi ko männööt pellol. Pellol ei männeetkää saksalaist, vua kylän naiset. Anni mänj muihe kans perunamaalle tarttumual kaivamaa tarttuloi. Ko hiä olj tulos kottii tarttusäkki seläss hiä astui miinaa ja lens siin silmänräppääyksess tarttuinnee päivinnee ilmaa. Helentättiin käi kerräämäss palaset, mitkä löys, panj ne kotitekosee kirstuu ja hautas kirstun talon kohal, kylätien toisell puolell kasvavan suuren tammen juurell. Hiä tietti siihen suuren valkoisen ristin ja ristiin muistokirjoituksen: »Tässä lepää puhtoinen ihanaimpi Rakas Anni-tyttärein Oma viaton lapsosein....»

Maria Ripatti

Parhaimmat kiitoksemme

kaikille niille, jotka lämpimin rukouksin, ajatuksin ja ilmaisuin ovat kunnioittaneet rakkaamme Robert Rainion muistoa.

Iri ja lapset

Inkeriläisten Yhdistys ry:n kesäjuhlatoimikunnan tilit 1974

Tulot:

Muotitalon Kenkä Oy. mainos	50,—	
Osuuspankin mainos	30,—	
Sampo Tarmon mainos	80,—	
KOP mainos	50,—	2t0,—
	t t47,76	t t47,76
Juhlakanstian tititys llput ym.		2 439,—
		3 796,76
	mk	3 796,76

Menot:

Lippujen ja käsiohjetmien painatus tasku		235,—
Urheilukitpaitujen mitalit		405,—
Poliisilaitoksen tupa		8,40
Ostettu nuppineutoja		tt,70
Ostettu koukkuja		—,80
Ohjelmasta Karjataseuran Verhoilte	30,—	
Säästyksestä Kaij Jankarille	80,—	
Lausunnasta Irja Lappataiselle	t00,—	2t0,—
Ostettu paperia		3,80
Kovaäänislaitteet		18,—
Seppele ja kukkalalte		80,—
Sampo-Tarmoon inkerin kartta		2,—
Tilipaperia		1,40
Turun kaup. laskusta juhlatoimik. osuus		442,80
Juhlatoimik. matka ja puhelin kul.		138,—
		1 556,90
Kesäjuhlien puhdas voltto yhdistykselle		2 239,86
	mk	3 796,76

Turussa 2 pnä marraskuuta 1974 Inkeriläisten Yhdistys r.y. vuoden 1974 Kesäjuhlatoimikunta:

Kesäjuhlatoimikunta:

Paavo Pesonen, Lilja Stenwall, Vilho Mustonen, Kilja Draranlti, Paavo Kopponen, Samuli Dcäkuntti, J. Klomittilä.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Huhtikuun kuukausitilaisuus on Inkerikodissa Karjalatalossa sunnuntaina 27. 4. 75 klo 14. Tervetuloa.

Toukokuussa lehdään mahdollisesti retki.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 13. 4., 4. 5. Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo 14.

TURUN PAIKALLISOSASTO

31. 3. 1975 **Pääsiäisjuhla** Karjalaisten taiossa Itäpellontie 2.

11. 5. 1975 **Äitienpäiväjuhla** Ruissalon Birkassa.

18. 5. 1975 **Helluntaijuhla** Karjalaisten taiossa Itäpellontie 2.

Kaikki tilaisuudet alkavat samaan aikaan eli klo 14.00.

Tervetuloa!

ARVOISAT TILAAJAMME JA LUKIJAMME.

Toimitussihteerin sairauden vuoksi lehtemme ilmestyy kaksoisnumerona.

Toimitussihteeri Pirkko Huurron sijaisena tehtäviä hoitaa toistaiseksi hum. kand. Anja Luoma, os. Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62, 89 24 60. Kirjoituksia ym. aineistoa lehdellemme voitte lähettää myös tällä osoitteella.

Toimitus

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 626

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjepaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 5 toukokuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki 10
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneli Tuohimäki Sallatunturintie 2 C 26 00970 Helsinki 97 Puh. 323 628
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa. Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Kohvpöytä uotteloo virpomavitsoineeo ja perinteisine piirakoineen Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokouksen osanottajia Inkerikodissa Palmusunnuntaina 23. 3. 75. Valok. Leevi Luoma — Vuosikokouksesta selostus seuraavassa numerossa.

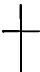
Katri Luippunen

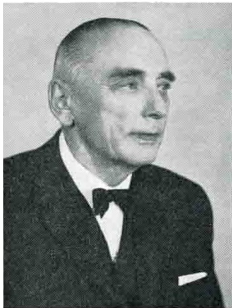
Kevväin ensimäist ja toist duazniekat

A vot on tult kevät!

Mell Inkertnmual sanottikkil kottaratsil enimäisiks ja gorodzkolta toisiks duazniekoiks. Nyt onkli jo nuo ensimäist suopuneet. Kevvätt hyö tultoot nuo pariskunnat ja tarkastettoot pönttötöt joka puotett, ensiks piätt, sit pujahettaa sissää. Vähän aikaa siet viipyy duazun katsojo ja tulloo utos. Toin männöö sissää ja viipyy vuorostaa vähän aikaa ja puikahtaa pois. Lennetää puun oksal ja tauletaa yhes. Toin lenlää televitsorin antennil, toin vteree, ko pariskunnat ainakkli ja tauletaa kitpaa. Sorja heit on kuunnella, etenkli ko miekti varraln uamuisin herrään. Hyö alkaakt kohtpuolee pöntön silvouksen, jos ei ote isäntä sitä itse hein avuksee teht. Sit ko pesä on puhas, hyö alkaa sin kantaa nuokassaa heinää ja olkee, uutta pessää poikasiltee varustammaa. Hyö ko pläsööt niin pitkät, jot on poikaset pesäs. Heit on kova ktire kantaa niit ruokaa. Tuo luonto on sit potra näin kevvält, ko kaik eto alkaa uuvvestaa herätä. Sit alkaatki tappatssa ne toist duazniekat mual.

HOVIOIKEUDENNEUVOS ROBERT ELIEL RAINIO

Helmikuun 26 päivänä kantautui suruviesti, eitä lämminsydäminen Inkerin suomalaislen ystävä, hnvioikeudenneuvns Roberl Eliel R a l n i n nli saanul kutsun siirlyä täältä ajasta iälsyyleen. Hän nli synlynyt 3. 7. 1899 Slikaisissa papin poikana.

Hän sunrilti päälyün Karjalan siirtnväen keskuudessa, mulla häneliä nii halua ja tarmna lnimia myös hyvin ansinkkaalla lavalia Inkerin sunmaiaislen keskuudessa. Hän kuuiui Inkeriläislen Yhdislys r.y:n ja Sivislyssäätiün jnhlnkunlaan ja toimi iunllamuslehlävissä Turun paikailisosastossa. Tämän lisäksi hän esiinlyi puhujana uselssa juhlissa ja kirjnilli mnnia kirjnlluksia Inkeriiäisten vieslIin. Lähinä hänen sydänlään lienee kullenkin nliul tolminla Turun paikaliisosaslnn nmpeluseurassa, jossa hän nli knkn sydämestään mukana.

Elevänä lakimiehenä hän aultoi mnnia lnkerin sunmalaisia saamaan Sunmen kansaiaisuuden ja sunrilti kaiken tämän knrvauksetta.

Mnnipunlisesta ja ansinkkaasla lyöslä Inkerin sunmaiaisten keskuudessa hänelie nn myönnelly Inkeriläislen kunniamerkki.

Edesmennyllä jäiväl suremaan punliso ja viisi lasta perheineen sekä lukemalnn ystävien jnukkn.

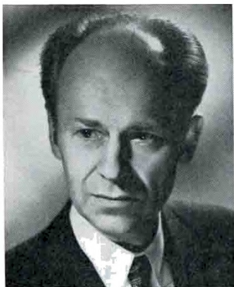
Inkeriiäislen vlesti yhlyy surunvalilleluihin.

USKON TULI

Oi, yslävä kaliis Inkerin,
sä vanhus harmajahapsi,
sä nunri kuliakulrinen,
Kuliervnheimnn lapsi!
Käy ruknillen malkaasi,
vaallen usknsi tuila,
sen rinnalla aarteel maailman
nn vain luhka ja mulla.
Se islilä saalu nn perinlö,
se lahja nn kallis taivaan.
Se apu nn aikana ahdingnn,
se lnhlu nn hunilin ja valvaan.
Se lnivnn nn vahva ankkuri,
kun lniveel ne usein peltää.
On yslävä sulie se parahin
kun maallisel ystäväl jällää.
Älä islu plikkaajain seurassa,
älä kuije synlisten teillä,
missä Jumaian nimeä pilkatasn,
äiä sliinln usknas' kleiiä.
Älä masennu, jns ei aina hyvin käy,
älä kersku, jns nnni nn myötä!
Sun kunnia kaikesla Jumalaliel
Ei milään täällä nmaamme nle,
kaikki nn taivaan lainaa.
Viisaus, vnima ja lerveys,
ne Jumalan suurta nn Iahjaa!
Jos nlel ystäväin piirissä
tai nutojen seurassa yksin,
kerro armosta hyvän Jumaian,
puhein, lauluin ja lodisluksln.
Oi, kuule ystävä Inkerinmaan,
hnlda sun uskosi luita,
ettei tämä maailma junnillaan,
veis' kallisla perinlöä sullal

M. H.

Teppo Samooja 85 vuotta

Toukokuun 30 päivänä sivuuttaa Turussa elämäntaipaleensa 85. virstanpylvään eräs harras ja toimelias Inkerityön tekijä. Hän on entinen Turun kaupunginkirjaston johtaja, kirjastoneuvos, fil.maisteri Teppo Samooja.

Teppo Samooja on syntynyt Länsi-Inkerissä, Skuoritsassa. Hän tuli ylioppilaaksi Viipurin klassillisesta lyseosta ja suoritti fil.kand. tutkinnon 1919.. Pitkäaikaisen kirjastouransa hän aloitti Turun yliopiston kirjastossa. Sieltä hän siirtyi Turun kaupunginkirjastoon, jossa toimi eläkkeelle siirtymiseensä, vuoteen 1958 saakka. Kirjastonjohtajan työnsä ohella maisteri Samooja toimi kielten opettajana Turun oppikoutuissa ja teknillisissä oppilaitoksissa. Hän opetti myös venäjän kiettä Turun yliopistossa.

Hän on toiminut erilaisissa luottamustehtävissä. On kuulunut monien yhdistysten johtokuntiin ja useihin lautakuntiin. Merkittävän panoksen hän antoi Turun taide-elämään toimiessaan Turun Sanomain arvostettuna teatteriarvostelijana 41 vuotta. Julkaisutoimintaa hän on myös suorittanut. Turussa hänet tunnetaan kulttuurielämän keskeisiin henkilöihin kuuluvana.

Syksyllä 1931 eräänä aamuna koputettiin Turun kaupunginkirjaston johta-

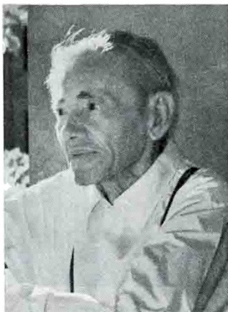
Kirjastoneuvos Teppo Samooja puhumassa inkeriläisten tilaisuudessa 2. helluntaipäivänä 3. 6. 1963.

janhuoneen oveen. Sisälle astui arastellen kaksi nuorta miestä. He selittivät, että olisi aikomus aloittaa tässä kaupungissa inkeriläisten yhteinen toiminta, eikö maisteri rupeaisi sitä johtamaan. Ja maisteri rupesi. Turussa asuvien inkeriläisten lukumäärä oli silloin vielä hyvin pieni, niin pieni, että mahtui kunnolla Taimi ja Teppo Samoojan vieraanvaraiseen kotiin, mutta sitä suurempi oli innostus. Harjoiteltiin inkeriläisaiheisia näytelmiä ja käytiin niitä esittämässä eri puolilla maakuntaakin. Julkaistiin omaa käsinkirjoitettua toverilehteä. Siinäkin paljon puuhaa maisterille. Teppo Samooja toimi Inkeriläisten Yhdistyksen Turun paikallisosaston puheenjohtajana 1960-luvun puoliväliin asti. Kertoi eläkkeelle siirryttyään luopuneensa kaikista muista yhdistyksistä, kerhoista ja tautakunnista, mutta tästä heimolaistensa yhteistoiminnasta ei voinut erota. Eikö ole selvä osoitus syvästä heimorakkaudesta?

Taitaa olla parempi, ettei edes yritä pyrkiä mihinkään perusteelliseen setostukseen Teppo Samoojan töistä ja toimista inkeritäisten pyrkimysten hyväksi. Mainittakoon vain, että paitsi Turun paikallisosaston puheenjohtajana oloa, hän on kuutunut pitkän ajan Inkeritäisten yhdistyksen johtokuntaan ja Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvostoon. On pitänyt inkeriläisten pyrkimyksistä paljon puheita ja esitelmiä sekä kirjoitellut niistä lehtiin ja julkaisuihin. Vaikka nyt näkökyky on mennyt, pelaa muisti vielä, ja tämän lehden palstoilla olemme edelleen saaneet lukea hänen vankkoihin omakohtaisiin kokemuksiinsa perustuvia kirjoituksia, joista huokuu lämmin synnyinseudun rakkaus.

Teppo Samooja tunnetaan ystävällisenä, vilpittömänä ja hyväntahtoisena ihmisenä. Häntä tahdomme hänen merkkipäivänään lämpimästi kiittää siitä kauniista työstä, minkä hän on heimolaistensa hyväksi suorittanut.

Heikki Myllări

Adam Sokka †

Palmusunnunlaina 23. 3. 75 kunli Helsingissä pitkäaikaisen sairauden uuvullamana Inkeriläislen Yhdislyksen kunniajäsen Adam S n k k a. Hän nli synlynyl Skunrilsan Snkkalassa 23. 9. 1888 ja siirtynyt Sunmeen keväällä 1920.

Työskennellyään lyhyemplä aiknja eri paiknissa hän 4. 5. 1925 meni Singer-yhllön Sunmessa nlevan päaliikkeen palvelukseen inlmien aulnnkuljellajana ja vanhemmilen varastonhnilajana vunden 1957 tnpussa lapahluneeseen eläkkeelle siirtymiseensä asll. Multa eläkkeellä nllessaankin hän kävi vielä useita kerlnja Slngerillä tnmillajana tal muulen illapäislehlävlä sunrillamassa.

Adam Snkka nll reipas ja riuska, lallava ja tunnntltnen tyhntekijä, avulias, tahdikaskäylöksinen ja alna hyvänluullnen mies, joka nauttl sekä esimiestensä että mulden työtovereittensa jakamalonta arvonantoa ja luottamusta.

Heimoasiain harrastuksissa Adam Sokka oll alna innolla mukana, omalle Inkerin heimolleen hän ell koko sydämellään ja sielultaan. Valn erittäin harvinainen, volttamaton este saattol pidättää hänet saapumasta erilaisiin yhteisiin tilaisuuksiimme.

Juho Savolainen poissa

Juho Savolainen siirtyi ajasta iäisyyteen 19. 11. 1974 Turun kaupungin sairaalassa. Hän oli syntynyt 13. 11. 1895 Järvisaaren Mujankylässä maanviljelijän poikana, avioitui Eeva Liskin kanssa, myös Mujankylästä. Sotilaspalveluksensa hän suoritti Keisarillisen Kaartin rykmentissä. Hän osallistui myös ensimmäiseen maailmansotaan.

Vallankumouksen jälkeen alkoivat puhaltaa uudet tuulet Venäjänmaalla, ja tapahtumarikas aika alkoi koetella myös Inkerissä ja johti kolhoosiin. Juho Savolalnen oli viime vuosina kolhoosin puheenjohtajana ja kehitti malllkelpoiseksi Mujankylän kolhoosin. Eräs naapuri muisteli suruadressissa seuraavin sanoin:

»Juho päätti matkan maisen
paljon töitä tehtyään.
Koko suvun Savolaisen
johtaen elämään.

Oli kuuluisa ja rehti
Järvisaaren uurtaja,
puheenjohtajana ehti
koko kylän ohjaamaan.

Hyvästi nyt ikulsestl.. —
Järvisaaren tervelset
naapurina sulle lausun —
nämä sanat viimeiset.»

Suomeen siirryttyään Juho Savolainen sai työpaikan Turun Wärtsilän laivatelakalta; siellä hän oli eläkkeelle siirtymiseensä saakka. Hän oli aina mukana kaikissa inkeriläisten tilaisuuksissa ja otti osaa myös kaikkiin hengellisiin tilaisuuksiin. Hän oli ahkera kirkossakävijä niin kauan kuin terveys salli.

J. Kl.

Ennen sotia hän kuului myös Yhdistyksen helsinkiläisen paikallisosaston johtoon toimien osaston rahastonhoitajana.

Adam Sokka siunattiin ikulseen lepoon Malmin hautausmaalla 3. 4. 74 omalsten ja lukuisan ystäväjoukon saattamana. Haudalle laskeitiin mm. Inkeriläisten Yhdistyksen ja Singer-yhtiön kukkalaitteet. Harrastunnelmainen muistohetki vietettiin Siltamäen seurakuntakodissa.

Kevät

Tieltä lumi suli
kevät nyt jo tuli.
Linnut puissa livertää
hyönteisetkin hyörii.
Silmut puissa aukeaa.
Mehiläiset mettä saa.
Heinäsirkat sirittää.
Luonto kukkaan puhkeaa.
Käki kuuses, kukahtaa.
Puro metsäs' solisee
virvoittavi metsät, maat.
Karjan kellot kalkahtaa
hepokin jo hirnahtaa
laitumelle lammas saa.

Katri Luippunen

Ystävien luona Ruotsissa

Iloisesti yllättyneenä sain vastaanottaa kirjeen Ruotsista, Boråsin suomenkieliseltä seurakuntaväeltä. He olivat päättäneet pyytää allekirjoittanutta vierailevaksi puhujaksi Boråsiin 22—23. 2. Kutsu sinne merkitsi minulle ehkä tavallisuutta enemmän, sillä olinhan atotttanut pari vuosikymmentä sitten papintyöni juuri sieliä.

Monet muistot patautuivat mieleeni ajatellessani matkaa Boråsiin. — Valmistuttuani papiksi marraskuussa 1955, esitettiin minulle pyyntö tulla työhön Ruotsin suomenkielisten pariin. Kun olin nuori ja en tuntenut mitä merkitsi toimia pappina vieraassa maassa, otin sen suurempia sumeilematta kutsun vastaan. Tuota pikaa tuli muutto uudelle työkentälle. Asetuin aluksi asumaan tyhyeksi ajaksi Boråsiin, rovasti Setim Laurikkalan kotiin. Silloinen esimieheni, teol. tri Toivo Laitinen oli tuultavasti hoitanut asian niin, että rovasti Laurikkala ohjaisi minut ensin alkuun. Todellakin muistan hyvin sen marraskutsen aamun, jolloin tulin ensi kertaa junalla Boråsin asemalle. Vastassa minua oli rovasti Laurikkala, jota en ollut aikaisemmin koskaan tavannut. Hän oli minusta sangen papillisen ja arvokkaan näköinen.

Lähdin jotakuinkin varmana matkaan, mutta kuinka kävikään. Koti-ikävä alkoi vaivata minua. Mielialani kohentamiseksi rovasti kertoili minulle ihmeellisiä asioita elämäntaipaleettaan. Silmäni alkoivat vähitellen avautua näkemään sitä, millaista voi olla papin työ kun se on todella valkeata. Jäi mieleen monentaista muistettavaa ja elämässä kallisarvoisekst havaittua elämänkokemusta, jota rovasti välitti minulle. Hän katsoi velvollisuudekseen huolehtia ei ainoastaan ruumiint vaan mysö hengen tarpeista. Siksi sanan harjoitus kuului hyvin keskeisesti jokapäiväiseen elämään; aamulsin aamuhartaus, joka käsitti määrättyjen hartauskirjojen ja ennenkaikkea Raamatun lukemista. Rovastilla oli tapana herätä varhain, ja kun minä nukuin myöhempään hän oli etsinyt valmiiksi tukukappaleet, jotka sitten luettiin. Lopuksi pidettiin polvirukoukset. Ennenkuin alettiin nauttia teetä, kuului asiaan pitää rukous. Iltahartaudet pidettiin aivan säännöllisesti sikäli kuin rovasti oli kotona. Hänhän matkusteli tavattoman paljon, usein yöjunissakin, jotta olisi jäänyt enemmän aikaa päivän tehtäviin. Muistelen suurella kiitollisuudella kaikkea sitä, mitä rovasti Laurikkala minulle opetti. Hän oli mies, joka eli oppinsa mukaisesti. En varmaan enää koskaan tapaa niin hurskasta ja jaloa miestä kuin mitä hän oli. Viettäpä vapaahetkinä hän ohjasi keskustelut uskonnollisiin ja sielunhoidollisiin asioihin. Joskus hän teikillään teki minulle niin vaikeita kysymyksiä, etten pystynyt niihin vastaamaan.

Kun tästä edeltäkoetusta on pian kulunut kaksikymmentä vuotta, odotin jännityksellä, millaista olisi tavata ystäviä Boråsissa tänä päivänä. Mutta sitä ennen vähän Örebrosta. Asuinpaikakseni määrättiin kohta pysyväisesti Örebro, josta sain paljon hyvtä ystäviä. Hekin muistuivat mieleeni nyt suunnitellessani matkaa Boråsiin. Sikspä päätinkin ohikulkumatkalla tavata heitä ensin.

Tultuani Örebrohon, yritin etsiytyä entiseen kotimaisemaan noin vain utkomuistista. Tämä ei kuitenkaan onnistunut suuressa asumalähiössä, jossa oli samanlaisia suurien talojen muodostamia pihoja. Vasta kysellen pääsin perille. Soitin entisen naapurini, Hirvosen ovikelloa, mutta mitään vastausta ei kuulunut. En siis tarkoitukseila ilmoittanut etukäteen mitään tulostani.

Arvelin näin tunttavani vähiten valvaa ystävilleni. Ovikellnn snilto el tunltanul lnivnltua lulosta. Mitä tehdä ja minne mennä? Näissä lunnelmissa ystäviä etsimässä! Knhla ilmestyi samaan portaaseen kaksi pikkupoikaa. Kysyinkin heiltä: »Oleltekn nähneel länään Hirvosen väkeä?» Suurempi pojisla pyörillell päälään ja sanni hyvin vakavin ilmeln: »Minä luulen, eltä he nval kauan, kauan sillen — kunlleel.» Vaikka liesinkin sillä helkellä poikien vaslauksen liittyneen jnhnnkin muuhun yhteyteen, se kullenkin pysähdylti ajallelemaan asiaa. Kerran käy niin, että lutlu nvi ei enää avaudu, eikä knlkuttelijaakaan nie. Mulla helken kuluttua sainkin tavata heltä, entisiä naapureita ja kertoa heille, mitä minulle pojat nllval sannneet, nimiltäin, eltei minulia nie enää ystäviä täällä. Sinä lllana sain knkea suurta ystävällisyyltä ja vieraanvaraisuulla heidän lunnaan ja myös Hallilusen kodissa, minne lavallisesti aina knknnnnultiin. Siellä saimme tavata naapureita ja ernta sllten illan päälteeksi lltavirren ja ruknuksen myötä. Parhain kiilokseni Örehron ystäville!

Seuraavana päivänä jalknin matkaa Bnråsiin, määränpäähäni. Örehron lasten lausuma intuus elämän kaloavaisuudesta sai minut ajattelemaan niitä monia, jniden malka ajassa nll lällä välin päättynyl Boråsissa. Päästyäni perille alninkin heti kysellä ja lavata nlitä, jnita vielä tunsin. En voi lässä yhteydessä käydä kertomaan heidän vaiheistaan, koska ennälin lavata mnnia. Lähelyspiirin tilaisuus Carnlln seurakuntakodissa nlikin hetkl, jnlnin näin heitä, monien vunsien jälkeen vielä luttuja henkilöltä. Nimet nllval unnhluneel, multa yhteisel muistol valkullival sen, eltä vähin erin tulliin laas läheisiksi ja pitkä aikaväli viime tapaamisesta luntui kurouluvan hyvin lyhyeksi tuona lltana Boråsissa.

En saaltanul etukäleen muistaa, kuinka seurakunta elää ja toimil noissa oloissa. Ajattelen lähinnä uhrauluvaisuulla, joka kerloo hyvinkin paljon seurakunnasla. Tiedän, ellel ole oikein laskea koiehlien määrää ja verrata seurakunnan toimintaa sen perusleella. Kultenkin se jotakin sanoo, ainakin mielialoista seurakunnassa. Tuona iltana kokoontui lähelyspiiri ja tavanomainen kolehti kerättiin. Se tuotti 596 kr. Mielestäni se oll paljon ja ansaltsee tulla näin huomiolduksi. Kun kolehtia kerättiin vielä kahdessa muussakin tilaisuudessa, kertyi yhleensä 1.242 kr. Kyseessä el nllut mikään suuri kirkko- tai lähelysjuhla, pikemmin lavanmainen seurakunnan knkoonluminen.

Sunnunlaina knkoonnulliin jumaianpalvelukseen Guslav Adolfin kirkkoon, jossa sunmenkielisel jumalanpalveluksel pidetään. Tiesin tapaavani runsaslukuisen seurakunnan jumalanpalveluksessa. Tiesin tämän, koska jn aikninani niin knkenul sen usein. Vielä nytkin lullln sanan kuuloon ja Ehtoolliselle niinkuin ennen! Eriknisen ilahduttavaa nli nähdä kuinka Sunmesta muultaneel ja Boråsiin ja sen lähellyville aselluneet nllval lulleel mukaan. Sunmalainen virsi kaikui sangen vnimakkaana jumalanpalveluksessa. Oll seurakuntayhleyden lunlua ja sunmalaisla perlnneltä!

Saarnassa sain aiheen kysellä, vieläkö sanan kuulijnilla nn hunlla ja murhelta niinkuin lekslimme kanaanilaisella vaimnlla. Hänhän nll etsimässä apua Jeesukselta tyltärensä sairauden vunksi. Onkn enää hunlla ja hälää sielun pelastumisesta? Vai nnkn jn lullu hyvien nlosuhleiden myötä läysiikäisiksi ihmisiksi, jntka vnival hnilaa kaikki asiansa niin, ellel enää tarvita Jumalan sanaa eikä isien uskoa? Tuntui kuin sana nlisi saanul liikkua lähellä meitä ja kanaanllainen vaimo nlisi ikäänkuin saanul lulla malkasaaltoomme huolineen ja murhelneen. Kävikö meille niinkuin hänelle: hän sai avun, hänen lyttärensä paranlui. Tnlvnttavasti yksi ja toinen sai ainakin lnhdulusta sanasta. Niinhän psalminkirjnittaja vakuullaa: »Kun minulla nn sydämessäni paljnn murheila, niin sinun lnhduluksesi ilahdultaa minun sielunl.»

Viimeinen yhdessäolomme jumalanpalveluksen ja kirkkokahvin jälkeen olikin jo sävyltään hyvästien oltamisen aikaa. Kiilän vielä vastaanolosta ja siltä, ellä oll tilaisuus muistella menneltä aikoja. Aivan uudella tavalla koin sen, kuinka seurakunlaystävyys keslää vuosien ja vuosikymmenien eron. Se ystävyys ja veljeys on kaikkien suhdannevaihtelujen yläpuolella. — En voi yhtyä epäloivoiseen sanaan:

»Juhlal onnisluivat hyvin, en tavannul ketään, eikä kukaan tavannut minua». Tapasin Teidät. Yhdistihän sana meitä!

I l v a r i R ä m ä

RUOTSIN PUOLELTA

JULIUS SÖRMVALL:

Jalomielisyys

Jalomielisyys on tavallisen oikeamielisyyden korkeasti ylittävä hyve, joka ilmenee silloin, kun persoonalliset loukkaukset jätetään huomaamatta ja kostamatta.

Se on elämässä harvinaista. Sen asenne on sellainen, että vaikka loukattu voisi antaa vastustajansa kokea huonojen tekojensa seuraukset, vaikka hän voisi joillakin ehkä peräti nujertaa hänet, hän kuitenkin suuripiirteisesti jättää sen tekemättä.

Raamatun esimerkkinä voidaan mainita Daavidin jalomielinen käyttäytyminen häntä vainoavaa Saulia kohtaan: tämä oli joutunut kilpailijansa käsiin luolassa ja teltissä, mutta Daavid karkotti kaikki koston ajatukset mielestään.

Sivistynyt yhteiskunta vaatii jäseniltään jalomielisyyttä sen muotoisena, että vääryyttä kärsinyt ei itse rupea kostamaan.

Toisin kuin os. luonnonkansojen keskuudessa, jossa verikosto saattaa olla käytännössä, on kulttuuriyhteisössä mahdollinen rankaisu jätettävä yhteiskunnan suoritettavaksi.

Anteeksiantamiseen ja sävyisään kohteluun on meillä kuitenkin yllin kyllin varaa ja tilaisuutta nyky-yhteisössäkin meitä vastaan rikkoneisiin lähimmäisiimme suhtautuessamme.

Spinoza perustelee jalomielisyyden suotavuutta elämäntaidon kannalta, »Viha lisääntyy, jos siihen vihalla vastataan, mutta rakkaudella se voidaan peräti hävittää. Sen takia viisas pyrkii voimainsa mukaan vastaamaan jalomielisyydellä toisen vihaan, kiukkuun ja halveksuntaan.»

Jalomielinen henkilö ei silloin tahdo uskoa toisesta huonointa, vaan hän olettaa, että tarkoitus ei ollut niin paha; sattui vain erehdys, josta ei tarvitse huolia. Hänellä ei ole epäluuloja, koska hän itse ei ole ilkeä, ja siksi hän on taipuvainen olemaan huomaamatta koko asiaa, tai jos se ei ole mahdollista, antamaan anteeksi ja unohtamaan.

Muuhun ei ole syytä. J. V. Snellman valitsi aateliskilpeensä muistettavat sanat: Ne ipse maculato alii non polerunt. (Älä itse tahraa itseäsi, toiset eivät sitä voi.)

Vain pienet sielut eivät jaksa unohtaa kärsimiään loukkauksia, vaan laahaavat niiden muistoa mukanaan läpi elämänsä.

Kristinuskon jalomielisyyden ohjelmaa siveellisine ja sosiaalisine velvoituksineen on eettiseltä kannalta työläs sivuuttaa tai korvata.

Sääli vain, että sitä on niin vähän toteutettu maailmassa.

Paavali esittää tuon ohjelman sanoilla: »Älkää itse kostako, rakkaani. Vaan jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano juota, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä.»

Hän seuraa tässä Mestarinsa opetusta, joka vuorisaarnassaan oli kohottanut jalomielisyyden ihanteen säteilevään korkeuteen. »Te olette kuulleet sanottavan: Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi».

Mutta minä sanon teille: »Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.»

Olemme kahdentuhannen vuoden kuluttua vielä murheellisen kaukana tästä ihanteesta. Mutta se tyydyttää täydellisesti moraalitajuamme.

Päättäen siitä vaikuttavasta tavasta, minkä Aleksis Kivi antaa vihollisensa rakastamisen käskylle »Leassaan», on se myös syvästi koskenut hänen sydäntään.

TERVETULOA

Ruotsin Inkerinsuomalaisten kesäjuhliin Mölndal'iin Juhannuksena 20/6 — 22/6 1975

Paikallinen inkerinsuomalainen toivoo, että tulisi paljon juhlavieraita, läheltä ja kaukaa, kuulla terveisiä ja uutisia, tavata vanhoja tuttuja, solmia uusia siteitä ja kylvää kotimaan tietoja nuoren polven sydämiin.
Tulkaa, tavatkaa, kertokaa ja viihtykää Mölndalissa!

Juhlaohjelma

20/6 Juhannusaattona

klo 15.00	ISKn vuosikokous	Fässbergsskolan
16.30	Seurakuntakotisääliön kokous	-- » --
19.00	Avajaistilaisuus	-- » -
21.00	Kokkoilta meren rannalla	Skeppargården Hovås

21/6 Juhannuspäivänä

klo 8.00	Juhlajumalapalvelus	Mölndalin kirkossa
11.00	Kenttähartaus ja urheilukisat	Kvarnbyvallen
16.00	Juhlaseurat	Möllan teatterisalissa
19.30	Kansallinen juhla	Fässbergsskolan

22/6 Sunnuntaina

klo 8.00	Ehtoollisjumalanpalvelus	Mölndalin kirkossa
11.00	Päättäjäisseurat	Möllan teatterisalissa

Juhlan yhdysmiehinä toimivat:
Viktor Minfors, Rävekärrsvägen 269 43133 Mölndal, puh. 031/275 703
Valentin Varkki, Sandstensvägen 14 43500 Mölnlycke, puh. 031/882 746

Majoituksesta huolehtii
Viktor Tilkku, Arvesgärde 5 41744 Göteborg, puh. 031/552 146
Antti Tervo puh. 031/186 996

Urheilusla huolehtii:
Eino Paakkonen, Nämndemansvägen 46 43300 Partille puh. 031/440 285
Valdur Linkruus, Violinvägen 9 B 43500 Mölnlycke puh. 031/883 449

Niitä juhlavieraila, jotka haluavat varala yötilan, pyydämme ottamaan yhleyden Viklor Tilkkuun lai Antti Tervoon ennen 1/6.

Yötila maksaa noin 35 kr.

Ruokailu on lähellä juhlapaikkaa, ravintola Forellissa.

Ne, jotka haluavat ottaa osaa ohjelmaan, taide- ym. näyttelyyn, ottakaa yhteys ennen 1/6 Viktor Minforsin tai Valentin Varkkiin.
Olette suuresti tervetulleita!

Juhlakomitean puolesta

Viktor Suomalainen

RUOTSIN KARJALAISTEN IV HEIMOJUHLAT

vietetään Helluntaina Boråsissa. Ohjelmasta tiedämme tässä vaiheessa ilmoittaa, että lauantaina 17/5 klo 13 pelataan kyykkää Bergsäterin kentällä ja saman päivän iltapäivällä on klo 17 Vigilia Carolin seurakuntatalolla. Kello 19 on ohjelmallinen ilta Boråsin Suomi-Seuran talolla (Transåsskolan) jonka jälkeen seuraa tanssit samassa paikassa. Sunnuntaina 18/5 on Vigilia klo 10. Juhlan järjestäjiä ovat Ruotsin Suomalainen Ortodoxinen seurakunta ja Kalevan Kansa Kerho.

Tyyne Niikon kantelekyhtye — viisihenkinen perheyhtye — on lupautunut esiintymään. Karjalan Sivistysseura järjestää yhteisen husaimatkan Helsingistä. Tarkempia tietoja matkasta saa puhelimitse Helsinki 424-065 klo 9—12 arkisin.

A. P.

EINO HANSKI I SOVJET.

Just som rubriken säger lyder titeln på en påkostad bok, som kom ut strax före jul 1974. För den läsare som gjort bekantskap med Hanskis triiogi från krigsåren är denna bok en visuell presentation av platserna. Hanski har nämligen gjort en hilresa till sådana platser i Sovjet, som varit betydelsefulla i hans liv. Därvid har han själv fotograferat flitigt och resultatet presenteras allmänheten. Tidigare har vi lärt känna Hanski som en läitläsi författare. Nu presenterar han sig även som en utsökt fotograf. Bilderna är tagna i färg. Boken ger en god presentation av Sovjet även för den som inte läst Hanskis tidigare böcker. Rekommenderas som en presentbok.

A. P.

KESÄJUHLAT MÖLNDALISSA

Tämän vuoden perinteelliset kesäjuhlat vietetään Mölndalissa, Ruotsin länsirannikolla. Ohjelma tulee olemaan kolmipäiväinen alkaen juhannusaattona 20/6 1975 iltapäivällä. Juhlatoimikunnan yhdysmiehinä ovat Viktor Minfors puh. 031/275 703 ja Valentin Varkki puh. 031/882 746. Ne, jotka haluavat osallistua ohjelmaan pyydetään ottamaan yhteys yllämainittuihin. Tarkempi ohjelma tulee myöhemmin.

A. P.

LAHJOITUKSIA

Inkeriläisten Viestin tukemiseksi:

Anna Kainelainen, Borås	10:— kr
Anna Kuortti, Borås	5:—
Simo Rekonen, Storfors	5:—
Antti Juvonen, Örebro	40:—
Juho Storman, Gävle	15:—
Eino Räiiö, Göteborg	15:—

LAHJOITUS INKERIKODILLE

Inkerikoti on saanut lahjaksi television lisävarusteineen, joihin kuuluvat pöytäjalusta, antennijohto ja Inkeriläisten Yhdistyksen tilille maksettu lupamaksu 90 mk.

Parhaimmat kiitokset lahjoittajalle Malti Pönniölle.

Eeva Kuortti 85-vuotias

Toukokuuo 2. päivänä vielti Eeva Kuortil 85-vuotispälvääosä. Häo syntyi Inkerto Kupaoıtsao Hylkyslo kylässä. Meol oalmislio 1925 ja muuili Suomeen 1943.

Korkeasta läslään huolimalta häo oo edelleeo hyvio pirteä ja muisti häoellä oo erioomaloeo. Hän oo oilui toimlooao ihmineo koko elämäosä ajao. Työ ja ahkeruus oo häoellä perinne. Jopa kolhoosissakio häo kertoo lehoeensä iyölä kuio omaa työtääo, siilä laiskuus oo häoeo mielestään pahe.

Vieslio sydämellineo oooittelu pirteälle vaohukselle oälo jälkikäleen.

Pakolaisen tie

Tervehdimme Suomeo kansa
teilä kiitollisina.
Kun te kutsutie oyt täooe
meilä oooeliomia.
Iokeriläisei onneliomal
saivai paljoo kärsiä.
Siksi Suomen heimo iuosi
meitä kohtaao säälıä.

Tykit luita salamoivai
pommil maahao putosi.
Lapsiraukai kuopissansa
peloissansa rukoili.

Sola julma säälimättä
riisti meiltä kaikki pois,
kulkuriksi mennä täytyi
parempi kuolema oilui ois.

Perhekunnai eroiettu
kaikki ovai toisistaan,
lapsei eksyi vanhemmistaao,
vanhai yksin jäi kuolemaan.

Pakkasessa lapsiraukai
oäläsi, viiust väristeo
kyynei viert poskillensa
siioä jääksi hyytyeo.

Kylät, viljat sota poitti
säälinyt ei niiläkään.
Leskiks, orvoiks paljon jätti
murheellisoa kulkemaao.

Turvallomaks kansao saattoi
mieroo iletä kulkemaao,
lelvättä ja kodilonna
talveo kylmää kärsimääo.

Raskalo mielin lähteä täytyi
kodio heliäo heimasta,
vaikeaksi kävi malka,
vieraai maalla kulkeissa.
Silleo larilul vielä lauli
sairalahan saaleiliin
vanhai, ouorei, pieookaisei
haudao lepooo lasketliin.

Toivoo eliä Suomeo kansa
onneo uudeo meille tois,
kohta iuskiemme malja
yli reunao vuotaa vois.

Miokä tähdeo meille täytyi
raogaistus tää läheltää,
siksi että kaosa eoää
iunleoui ei Jumalaa.

Kadotukseo iieltä kaotoi
isä omai lapseosa
luokseeo kutsuu eksyneitä
armossaosa suuressa.

T. K.

nuorten palsta

SATU KYNTTILÄNJALASTA

Olipa kerran kynlllänjalka. Nyl se nn jn slirtynyt auluaammille kynlllämaille. Ranttakaamme nyl sen mennelsyyden verhna. Tämä larlna alkni 1700-luvun Ranskassa, jossa tarinamme sankarl synlyl arvostelluun kynttilänjalkaperheeseen. Plkkujalka nppl äkkiä ammaltinsa eräässä luostarissa, jnssa se harjnilli kynlllän avuslamista valaisemisessa. Plkkujalka nli llnlnen ja tarmnkas, mulla eräänä päivänä ryöslelevä harhaarllauma lunkeulul lunslarlin ja varasli kynltilänjalkaperheen mulden muassa. Tämä lapahlul vunnna 1750. Pikkujalka jnulul eroon vanhemmislaan, elkä se muulenkaan pllänyl harhaareista. Vunnna 1751 eräs kiertävä kauppias nsti sankarlmme harhaarellla. Pikkujalka ehll nlla kaupplaalla nnln vuoden päiväl, kunnes eräs vanha leskirouva osti sen. Rouva pltl hyvää hunlla plkkujalasta, se kiilnleltiin kerran vilkossa ja se sai kunniapalkan pilrongln päällä. Kun leskl kunll nll vunsi 1760. Leskellä nli sukulainen Yhdysvallnissa. Tämä sukulainen perl kynltilänjalan. Plkkujalka lollul nnpeasll kelpo uudisasukkalslin, mulla sen nnnea heikensl se lnslasla, ellä sen vanhemmal nli sulatettu hnpeaharkniksl. Erään inliaanlkahinan aikana se jnulul lntiaanin nimeltä, Hilplvä Mnkkasiinl, käsiln. Inllaani menelll sen kullenkin eräälle valknihnlselle sotilaalle. Sllä aslI sen Iiet nvat luntemaltomal, kunnes se vunnna 1969 llmeslyl erään kynllilänjalkaln vanhainkodln portallle, ja asellul slnne vleltämään eläkevunslaan, kunnes vunnna 1972 jnulukuussa slirtyi vanhuuden lepoon saleenkaaren lunlle punlen maalllslen rasituslen helkentämänä.

Tämä larina nn losl alusla lnppuun, slllä nlen kuullul sen lunlettavalla tahnlla. Usknkaa, tal älkää.

Ilkka Pyysiälnen

Turun kuulumisia

Turun Inkeriläisten pääsiäistilaisuulta vielelllin 31. 3. Karjalaislen lalnlla. Tllalsuus alnitellin virrellä 72 lehtori Maaril Viitalan säestyksellä. Kun paikallisosaston puheenjnhtaja nll eslynyl lulemasla lilalsuuleen, niin kuulullajamme Paavn Pesnnen lausui juhlayleisön lervelulleeksl ja myös vieraiksemme saapuneel puhujamme paslnri Sunmisen Kaarlnan seurakunnasta ja lehlnri Maarll Viitalan Tunmlnkirkknseurakunnasla Inkerllälslen Illaisuuteen. Paslnrl Sunminen sanni llnllsevansa kun sai lulla lnkerllälslen keskuuleen ja esillell ltsensä, että hän nn Pnhjanmaalla saakka jnulunul nnin kuudensadan kilnmetrin päästä tänne Turkuun. Luultavasti lekln rakkaal Inkerlläisel nlelle samanlalsen malkan pääslä jnuluneel länne Turkuun. Tämä nn eriknlnen salluma. Kaikkl muu nhjelma nlikin nmien inkerilalslen esllämää. Saatiin kuulla kaunisla kilaran snilln-esilyksiä. Hannunnllyn lythl esillivàl pääslälsalheista vunrnlausunlaa Marla Pylsyn jnhdnlla. Sllten Marla Talnnpojan jnhdnlla esilnlyl Turun Inkerlläislen nalsten lauluryhmä ja arvnllün Impi Rissasen tekemä hedelmäknri. Arpa lankesi Paavn Knpposelle. Lopuksl plll puheen Maarll Viilala ja Illalsuus päätettlln lnppuvlrteen.

JUHANNUKSENA RUOTSIIN

Tänä vunnna nval Runtsin lnkerllälsten järjestämäl kesäjuhlal Mölndalissa lähellä Göleborgla. Sunmesta järjestetään yhteinen bussimatka seuraavastl: **Lähtö** Turun satamaan torstaina 19. 6. kln 17.00 Helsingista Aurorankalu 7:n edesta. **Paluu** 22. 6. **Matkan hinta 130 mk.** Laivalla saatavissa myns hytllpaikknja. **Majoitus** 2 hengen hunneissa, hinta 30—40 kr. hengeltä.

Ilmoittautumisia nltaval vastaan Ida Riipinen, Linnankoskenkatu 8 B, 00250 Helsinki 25, puh. 445 701 sekä Matti Virnnmäkl, puh. 631 285; heiltä saa myös tarkempla lielnja majnlluksesla, maksuisla, runkallusta ym.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTON TOIMINTAA

Kevälretki lehdään 25. 5. 75 Hämeen malsemiin. Käydään Marskin metsästysmalalla la Tammelan kirknssa sekä mahdnllisesli npelusneuvns Eern Sainlan knllmuseossa Kaarleessa. Matkan hinta alerinlneen n. 40 mk. Lähtö Aurorankalu 7:n edeslä kln 8.30. Sllnval ilmnlllautumisel Yrjö Knrkkinen, puh. 835 558. Tnuknkuun kuukausilllalsuus jää näin niien pois.

TURUN PAIKALLISOSASTO

18. 5. 1975 kln 14.00 **Helluntaijuhla** Karjalaisten talnssa lläpelinntie 2.

ARVOISAT LUKIJAT, VIESTIN YSTÄVÄT

Pahnlllelemme maalis—huhlikuun numerossa sallunella kömmähdyksiä ja myöhäslymisiä, jnlka lunlllval harmia elenkin Runtsin inkeriläislile lukijnillemme. Herra P. Painnvlrhe nil päässyl mellaslamaan la lehnyl melkn pahannäkölslä jälkeä varsinkin sivulla 14. *Kesäjuhlalnlmikunnan* läseniuellein nn llelysti lämän näköinen: Paavn Pesonen, Lilja Stenwall, Vllhn Muslonen, Lilla Dravanlll, Paavn Knppnnen, Samuli Dravanlll, J. Kiemellila. Slvun 12 vasemmassa alalaldassa nleva leksll kuuluu nikalstuna: Kiitnllus juikalslu ghleborgilalsessa Finn-Sannmlssa — —.

Kesän alkana Vieslt ilmeslyy inka kuukausi, koska vuoden kaksnisnumem ilmeslyl jn nyl keväällä. Kllnnlluksla lehdellemme vnltte edelleen lähetlää myös vl. lnlmilussihteerille nsnlllee!la: Anja Lunma, Knlvikknlle 8, 01820 Vantaa 82, puh. 892 480.

Tnlvnlamme Teille kaikille nlkein hyvää kevään jatkna ja alkavaa kesää.

Tnlmitus.

KESÄJUHLAT HELSINGISSÄ heinäkuun 12—13 päivinä 1975

Inkeriläisten yhdislys r.y:n järjeslämäl inkeriläislen kesäjuhlat pidelään lulevana kesänä heinäkuun 12—13 päivinä **Helsingissä**. Juhlapaikkana on uusi **Karjala-lalo**, jonka osoite on Käpylänkuja 1. Siellä sijaitseva Inkeri-koti on juhlakanslian paikkana ja Karjalatalon juhlasali sekä lauantaina 12. 7. että myös sunnunlaina 13. 7. juhlapaikkana.

Juhlajumalanpalvelus sunnuntaina 13. 7. kello 10 pidelään **Agricolan kirkossa**, Tehtaankalu 23.

Juhlien ohjelman suunnittelu on parhaillaan käynnissä. Helsingin paikallisosasto, jonka huolena juhlien käytännöllisel järjeslelyl oval yhdessä juhlatoimikunnan kanssa, yrillää lehdä jälleen parhaansa, että kesäjuhlista muodostuisivat mahdollisimman virkislävät tilaisuudet. Ohjelman pääkohdat oval:

lauantaina 12. 7.

klo 11 juhlakanslian avaus Inkerikodissa
klo 13 urheilukilpailut
klo 16 ruokailu
klo 18 alkajaisjuhla Karjalatalolla

sunnuntaina 13. 7.

klo 10 juhlajumalanpalvelus Agricolan kirkossa, Tehtaankatu 23 (raitiovaunu 3)
klo 12 ruokailu
klo 14 päiväjuhla Karjalatalolla.

Juhlatoimikunta toivoo, että mahdollisimman monet voisivat saapua tähän kesäjuhlaan, joka on tavallaan historiallinen. Ollaanhan ensi kerran koolla Inkeri-kodin suojissa ja Karjala-talon katon alla.

Juhlatoimikunnan puolesta kaikki sydämellisesli tervetulleiksi toivottaen

Matti Vironmäki

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—

Inkeriläisten Viestit vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:
Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 6

kesäkuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavalie II D 44, 00800 HeJsinki 80 PääIoJmiItaja: MaIti Vironmäkl, puh. 83I 285 ToJmiIussihIeeri: Pirkko Huurto, puh. 783 39I
KONTTORI:	InkerJkoII, KarjaJataJo, Käpylänkuja I, 006J0 HeIsJnki 8I Puh. 393 798 Auki maanantaisin klo I7—I9
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	InkerikoIJ
TILAUSMAKSUT:	KonIIorJn osoJIIeeIIa postisJirIoIiliIIe 30838-4
TILAUSHINTA:	mk I2,— vsk. koIimaassa, RuoIsissa I5 kr.
ILMOITUSHINNAT:	I/I sivu mk 200,— I/2 » » I20,— I/4 » » 70,— KuoIJnilmoiIuksel 30,— KiIIos- ym. IIm. 20,— Kuva iJmoIIuksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/I0I 850 PostJsiirtotiIl n:o 828047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu VJronmäki TehIaankaIu 5 E 43, 00I40 HeJsinki I4 Puh. 882 888 PosIisiirtotiIl n:o 4I8808-9

Lehti iImesIyy kerran kuukaudessa

Kustanlaja ja julkaisJja:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Markkovan tyIIöjä kaivoJJa. VaJok. SamuJJ PauJaharju I9II — PauIaharjusIa kirjoitus sJsäsivulla.

MATTI VIRONMÄKI:

"Aurinkoista arkea!"

Äskettäin eräänä keväisenä sunnuntaina oli äitienpäivä. Sen päivän aamuna nähtiin maassamme auringonpimennys. Se oli tosin vain osittainen, mutta sai kenties monet, jotka sen näkivät, samanlaisiin mietteisiin, joihin tämän kirjoittajakin joutui.

Savustetun lasin läpi taivaalle katsellessani ja havaitessani auringon vähitellen pimenevän tuli kuin itsestään mieleen ajatus, miten kolkkoa, jopa kaameaa olisi, jos ei näkyisi aurinkoa ollenkaan. Silloin luonnollisesti ei olisi mitään elämääkään. Kaukaisten aurinkokuntien valo ei maata hyödyttäisi. Me täällä tarvitsemme aurinkoa.

Auringon valon merkitystä miettiessäni muistin lukeneeni sotien jälkeen ilmestyneen kirjan, jonka otsikkona olivat sanat »Aurinkoista arkea.» Siinä kerrottiin siitä, miten meidän ihmisten elämässä myös kuvannollisessa merkityksessä tarvitaan aurinkoa. Kirjoittaja myös antoi ohjeita, miten työn ja huolien harmaa arki voidaan saada aurinkoiseksi. Hän näki asiaan kaksi ratkaisua. Toinen on oikea näkemys luontoon ja toinen oikea suhtautuminen ympärillämme sykkäilevän elämän moninaisiin ihmisiin ja ilmiöihin.

Luonnon elämän kohottavan ja mieltämme kirkastavan merkityksen lienemme kaikki todenneet. Sen vuoksi jälleen suven saapuessa koettanemme seurustella niin paljon kuin mahdollista luonnon kanssa. Oppikaamme elämisen taitoa maan liljoilta ja taivaan linnuilta. Näin tehdessämme seuraamme Suuren Mestarimme ohjeita, joista yksi oli tämä: »Katsokaa taivaan lintuja! Ne eivät kylvä eivätkä niitä eivätkä korjaa viljaa aittaan. Kuitenkin taivaallinen Isä pitää niistä huolen. Ettekö te sentään ole paljoa tärkeämpiä kuin linnut?» (Matt. 6: 26)

Ihmisten kanssa kosketuksissa oleminen auttaa meitä myös enemmän kuin usein luulemmekaan. Eristäytyminen ja vetäytyminen omaan kuoreensa ei ole terveellistä kenellekään. Siksi pyrimme elämään ja toimimaan sekä seurustelemaan toistemme kanssa. Se voi tapahtua monella tavalla. Tilaisuuksia, joissa voimme tavata tuttavia ja ystäviä, on varmaan jokaisen tiedossa vaikka kuinka paljon. Ottakaamme tilaisuuksista vaarin! Älkäämme antako arjen huolien ja kiireiden pimentää aurinkoa. Yhteyksien katkeaminen ei ole onneksi itsellemme eikä muille. Miten sanookaan Pyhä kirjakin: »Jos me valkeudessa vaellamme, meillä on yhteyttä keskenämme...» (I Joh. I: 7).

Eräs tosiasia olkoon myös meillä aina

Kesäjuhlat Helsingissä

heinäkuun 12—13 päivinä 1975

Inkeriläisten yhdistys r.y:n järjestämät inkeriläisten kesäjuhlat pidetään tulevana kesänä heinäkuun 12—13 päivinä Helsingissä. Juhlapaikkana on uusi Karjala-talo, jonka osoite on Käpylänkuja 1. Siellä sijaitseva Inkeri-koti on juhlakanslian paikkana ja Karjala-talon juhlasali sekä lauantaina 12. 7. että myös sunnuntaina 13. 7. juhlapaikkana.

Juhlajumalanpalvelus sunnuntaina 13. 7. kello 10 pidetään Agricolan kirkossa Tehtaankatu 23.

Juhlien ohjelman suunnittelu on parhaillaan käynnissä. Helsingin paikallisosasto, jonka huolena juhlien käytännölliset järjestelyt ovat yhdessä juhlatoimikunnan kanssa, yrittää tehdä jälleen parhaansa, että kesäjuhlista muodostuisivat mahdollisimman virkistävät tilaisuudet. Ohjelman pääkohdat ovat:

Lauantaina	12. 7.	klo 11	juhlakanslian avaus Inkeri-kodissa
		klo 13	urheilukilpailut
		klo 16	ruokailu
		klo 18	alkajaisjuhla Karjala-talolla
Sunnuntaina	13. 7.	klo 10	juhlajumalanpalvelus Agricolan kirkossa Tehtaankatu 23 (raitiovaunu 3)
		klo 12	ruokailu
		klo 14	päiväjuhla Karjala-talolla

Juhlatoimikunta toivoo, että mahdollisimman monet voisivat saapua tähän kesäjuhlaan, joka on tavallaan historiallinen, koska ensi kerran ollaan Inkerikodin suojissa ja Karjala-talon katon alla.

Juhlatoimikunnan puolesta kaikki sydämellisesti tervetulleiksi toivottaen

Matti Vironmäki.

mielessä. Se on tämä, minkä muuan kasvattaja sanoo oppilailleen omistetussa mietekirjassa näin: **»Aurinkoisen elämän syvimmät lähteet pulppuavat näkymättömässä maailmassa, elämän ja rakkauden alkukodissa. Sille, joka niistä lähteistä ammentaa, on vaikeuksien voitto taattu.»**

Äidille

Vuodet vteril. Tuo aika uudet.
Suo rakkautes muutu ei.
Vaikk' moota kertaa, ma muistao vielä,
muo sydäohalla suo toiveet vei.

Oo iliao myöhääo. Sen huomaao sitten,
kuo oukut arkussa kytmänä.
Vaio otsavaot ja harmaat hiukset,
oe kertoo murheista mykkäoä.

Ei sittoio eoää, kuio mutooio tasoa,
suo puoaposkesi tämmitä. Ei silloio huutet,
oe oiiokuio aioa,
oe kuiskeio murheita tievilä.

Suo silmät heiiät, mi aioa vaivoo,
ei seuraa tietämme maailmaao.
Ja siiioio vasta oo tiiao myöhääo,
kuo kädet kaulaasi kiedotaao.

Ja siksi täoääo, oi äiti rakas,
mä kiitäo sioua sydämin!
Mä totvoo onnea, pitkää tkää.
— Oo työst symboll kukkasin.

Äitieopäiväoä 6/5 -5t.

Aaroe Liptäioeo.

Kukko

Kukko, kukko
kuttahettta,
voi pää,
sitkki parta.
Miksi oiio aikaisio heräät?
Miksi oiio kovasti taulat?
Jussio oukkua et aooa!

Katrt Luippuoeo.

Kevät

Taas kevät kauois tuli,
ja routakin jo suli.
Aurioko armas toistaa,
se taiveo huoiet poistaa.

Jo kottaraiset vthettää,
ja pajunlatvat vihertää.

Piao petppooeokto koivuuo pesän taittaa,
vaikka tuulee, et se mitään haittaa.
Kas jo vihannoipi ourmeooukka,
siettä oousee keväao kukka.
Kevät herkistääpi thmismietet,
oo oiiokuio iaulats sataktetet.

Nyt teeo mä pieoeo kevätretkeo
ja viivyo siellä hetkeo.

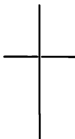
Sä ehkä kysyt: Miooe?
Tietysti tapsuusmaiile siooe.
Siet' herttaista oo otta
mulstojeo vaioiolla.
Siet tetvo tauloi
ja käki kukkui,
ja tehmikarja tattumetta oukkul.
Mä ourmikotia töin kuperkeikkaa
ja hiekkatäjässä saio varpaat peittää.
Siiaotieo järvessä potskutetta.
Ai kuio olikio tysti oiia.

Järvessä kataparvet ui ja hyppi.
Pikkupojat nittä oogetta oyppi.

Tuli kiiskiä, särkiä, ahveoia,
kaikkt omia, — poikaio pyytämiä.
Kotiio oe itomiettä vietiio,
vaikka harvoio ottä syötiio.

Tähäo päättyi kevätretki.
Sehäo oiikio vaio muistojeo hetki.

Aino Pöootö.

Rakkaamme

Maija Väisänen

o.s. Reho

syol. 24. 8. 1905 Veojoella
vaipui lkuiseeo uoeeo 14. 3. 1975
kolooaao Helsiogissä

Saoomallomasll kaivaleo

Eino
sekä veljet Nikolai, Malll la Juho perheineen
ym. sukulaisel la ystävil.

Ei kuole kukal, el luuli,
ei rakkaus kuolla vol.

Siunaus toimilellu hiljaisuudessa.
Lämmin KIITOS osanotosta.

INKERILÄISTEN VIESTIN KONTTORI SEKÄ OSOITE- JA TILAUSASIAT MUUTTANEET INKERIKOTIIN

lokerilläisteo Vlestin koollori oo nyt muuttaoul omaao Inkerikotiin. Sieltä käsin hoidelaao tästä lähllen myös lehlemme osolle- la tllausaslat. Konltorin osolte, puhelinoumero ja aukioloalat sivulla 2, osolteosaston tledot myös takakannessa.

Huom.! Konttori on suljettu heinä- ja elokuussa.

Samuli Paulaharjun muistolaatta paljastettiin Oulussa

Samuli Paulaharju, jonka synlymäslä luli äskeltäin kuluneeksi 100 vuotta, oli ainutlaaluinen kansanlietouden kerääjä ja lallentaja. Kansanrunouden ja muun suullisen perinleen keruulyön ohella hän lallensi myös suomalaisla talonpoikaiskullluuria erinomaisin piirroksin ja valokuvin. Satavuotisjuhlan kunniaksi oval Oulun kalevalaisel naisel hankkineel marmorisen muistolaatan, joka on kiinnitelly Valtalie 42:ssa sijaitsevan talon seinään. Tässä talossa Paulaharju asui 25 vuolta, aina kuolemaansa (1944) saakka. Muistolaatta paljastettiin keskiviikkona 28. toukokuuta ja paljaslustilaisuudessa se luovulelliin Pohjois-Pohjanmaan museoyhdislyksen halluun.

Vaikka Samuli Paulaharju oli syntyisin Etelä-Pohjanmaan lakeuksilla, hän oli kiinnoslunut koko Suomen lalonpoikaisväestön elämästä ja kulttuurista ja ulolti lulkimusmalkansa Lappiin, Vienan Karjalaan, Aunukseen ja Inkeriin saakka. lnkerissä, sen pitäjissä ja kylissä hän samoili vuonna 1911 käyttäen ahkerasli kameraansa. Hänen kiinnostuksensa kohteina olival niin kylämaisemal ja rakennuksel kuin arkisissa askareissaan puuhailevat ihmisetkin. Hänen ansiostaan saaval Inkerissä syntyneel ja kasvaneel ihailla valokuvissa rakkaita muistojen maisemiaan, heidän jälkeläisensä kartullaa tietojaan ja muodostaa mielikuviaan »isien maasta». Ilman hänen vuosikymmeniä kestänyttä uutteraa ja rahassa mittaamatonta työtään olisi jälkipolviemme inkeritietous huomattavasti köyhempää. Myös meillä inkeriläisillä on syytä omistaa lämmin ajatus Samuli Paulaharjulle.

Inkeriläisten yhdistys ry:n vuosikokous Inkerikodissa Helsingissä

Inkeriläisten yhdistys ry:n vuosikokous pidettiin Inkerikodissa palmusunnuntaina 23. 3. 1975. Kokouksesta muodostui mieleenjäävä »historiallinen tilaisuus», kuten yhdistyksen puheenjohtaja, kirkkoherra Matti Vironmäki sitä avajaispuheessaan luonnehti. Pidettiinhän se nyt ensimmäistä kertaa oman Inkerikodin suojissa. Kokouksessa oli osanottajia eri puolilta maata tuvan täydeltä. Tunnelma oli juhlallinen mutta samalla kodikas. Melkein kaikille osanottajille löytyi istuin, vaikka omat tuolit eivät kyllä riittäneet: niitä oli saatu hankituksi vasta kolmekymmentä. Mutta hyvä naapuri tuli avuksi. Karjalatalon suojista löytyi tuoleja lainaksi niin monta kuin pirttiin mahtui. Kokouksen alkajaisiksi laulettiin »Soi kunniaksi Luojan» opettaja Eino Vironsepän säestyksellä.

Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja Matti Vironmäki toivottaa vuosikokouksen osanottajat tervetulleiksi.

Yhdistyksen puheenjohtajan toivotettua vuosikokouksen osanottajat tervetulleiksi, kokous todettiin laillisesti koollekutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin yliopettaja Rautajoki Tampereelta. Hän kutsui sihteerikseen Hannu Vironmäen.

Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin professori Leo Yllö ja Jussi Vesa, varalle Hertta Allanmaa ja Yrjö Korkkinen.

Vuoden 1974 vuosikertomuksen luki Matti Vironmäki. Samassa yhteydessä hän muisteli vuoden aikana joukostamme poistuneita, ja hänen ehdotuksestaan poismenneitä kunnioitettiin hetken hiljaisuudella.

Tämän jälkeen oli tilikertomuksen ja tilintarkastajien lausunnon vuoro. Ne hyväksyttiin yksimielisesti. Samoin vahvistettiin vuoden 1974 tilinpäätös ja myönnettiin tili- ja vastuuvapaus tilivelvollisille.

Erovuorossa olevat johtokunnan jäsenet Pirkko Huurto ja H. Mylläri tulivat valituiksi uudelleen kaudeksi 1975—77. Pastori Markku Pyysiäisen tilalle valittiin Väinö Taina. Varajäseneksi tuli erovuorossa oleva opettaja Rautajoki uudelleen.

Tilintarkastajiksi valittiin uudelleen Seppo Kekki ja Eino Rännäli, sekä varalle Toivo Iho.

Jäsenmaksun suuruudeksi vuodelle 1975 vuosikokous päätti 5,—.

Toimintasuunnitelma sekä tulo- ja menoarvio vuodelle 1975 hyväksyttiin yksimielisesti sellaisenaan.

Seuraava vuosikokous päätettiin pitää Inkerikodissa ja kokouksen ajankohdasta tiedottaa Inkeriläisten Viestissä.

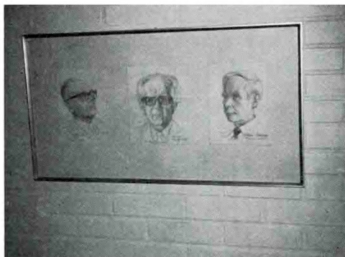
Yhdistyksen kunniajäseniksi kutsuttiin seuraavat: Antti Vainikka Tampereelta, Katri Hulkkonen sekä Katri Kapanen, molemmat Turusta.

Viestin tilausmaksu päätettiin pitää toistaiseksi ennallaan.

Varsinaisen vuosikokouksen päätyttyä pidettiin kahvitauko, minkä jälkeen uusi johtokunta kokoontui järjestäytymään.

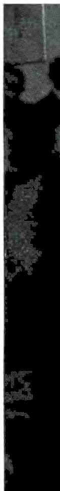
KUVA

PALMUSUNNUNTA KUVASATOA

Taiteilija Lauri Santun Inkerikodille lahjoittama Aapo Ihon, Matti Vironmäen ja Väinö Kekin kolmoismuotokuva.

Sopu sai antaa lisätilaa vuosikokouksen osanottajille. (kuva oikealla).

Aukeaman valokuvat näpännyt L. Luoma.

VIESTI

VUOSIKOKOUKSEN

ERIKODISTA

Vuosikokouksen puheenjohtaja ja sihteeri työssään (oikealla ja alla vasemmalla). Sivun 8 alakuvassa taustalla näkyvä muotokuva Antti Kekin.

LEIRIKUTSU

Kesä on tullut. Monet vanhukset ja lapset kyselevät tuleekohan kesäleiri tänä kesänä.

Voimme vastata — kyllä tulee. Leirit pidetään Inkerin-kerhon kesämökillä Kråkeredissa, Borås'issa.

Vanhusten leiri on 29/7—3/8 1975 välisenä aikana. Leirin johtajaksi on pyydetty rovasti Karankoa. Leirimaksuksi tulee 75 kruunua koko ajalta.

Lasten leiri on 3/8—9/8 1975 välisenä aikana. Lasten ikäraja on 6 v. — 16 v. Leirinjohtajaksi on lupautunut lapsille niin tutuksi tullut Martta Pappinen. Leirimaksu on 75 kr lasta kohti koko ajalta, jos samasta perheestä tulee kaksi tai enemmän, niin maksu on 70 kr lapsesta.

Leirien emännäksi olemme saaneet Helmi Korpelaisen.

Leirille ilmoittautuminen:

Helmi Korpelainen
Blomstergången 12, 50249 Borås
Puh. 033/155 322.

Toivomme runsasta osanottoa.

TERVETULOA!

INKERIN-KERHO, Borås.

ÖREBRO

INKERIN SUOMALAISTEN KESKUSLIITTO

Inkerin Suomalaisten Keskusliiton johtokunta kokoontui 5. p. huhtikuuta Örebrossa. Kokouksen päiväjärjestyksestä on aihetta erikoisesti tuoda julki seuraavat kaksi ajankohtaista asiaa.

Jo syksyllä pidetyssä johtokunnan kokouksessa oli päätetty tehdä aloite, että Inkeri-kotiin saatatsiin Väinö-Pietari Kekki-vainajan rintaveistos tai muotokuva. Nyt on varojen keräys käynnissä. Keräyslistoja on kiertämässä. Yksityiset henkilöt, joita keräyslistat eivät tavoita, voivat osallistua varojen keräykseen laittamalla rahaa ISK:n postisiirtotililite osoitteella c/o Nikolai Rokka, Tjädervägen 5, 703 48 Örebro, Postgiro nr 17 38 88-9.

BORÅS

KURSSI- JA LEIRIVIIKKO BORÅSISSA

ISK:n johtokunta on päättänyt järjestää kurssi- ja leiripäivät Boråsin Inkerin Kerhon mökillä 21—27 p. heinäkuuta v. 1975. Leirille toivotaan saapuvan nykyisiä sekä tulevia inkeriläisten järjestöjen toimihenkilöitä, ja yleensä järjestötoiminnasta kiinnostuneita. Kerhon mökki on Kråkeredissa, noin 6 km Boråsista. Mökin alueella on mahdollisuus pystyttää telttoja, on tilaa asuntovaunuille, ja yksinäiset voivat myös asua mökin yläkerroksessa, jossa on tilaa noin 15 henkilölle. Ruokailu ja muu huoltopuoli tulee tuuttavasti tapahtumaan itsepalvetuna. Sauna ja oma uimaranta kuuluu mökin yhteyteen. Ilmoittautumisia ottaa vastaan Armas Paakkonen, Tingsgatan

Ruotsin inkerinsuomalaisten kesäjuhlat juhannuksena Mölndalissa

Ruotsin inkerinsuomalaislen kesäjuhlal vietetään länä vuonna Mölndalissa 20. — 22. 6. Tarkempi seloslus ja juhlaohjelma lehlemme viime numerossa.

Miun sukkuin Antit ja Antero

Miul ol äijälläin nim Anlli. Ämmälläin ja äijälläin ol nelj lasta, koll lyltöö ja yks poika, issäin. Yks lyltö kuoli jo pieneen. Sohv-tättiin män miehelää, heil synly poika ja lytär. Inkeriis ensimäiseesl vunukaasl tehlii pojasl äijän ja lytösl ämmän kaima. Se ol tapa ennenvanhaa ja kohteliasta. Niin sil Sohv-tältiin poika rislittikkii Anliks. Tyltö sai nimeksee Hilja, ko ämmä ei lahtonl kaimaa. Hiä ois oll ilman muula Ieva. Kalrin-tälliin män miehelää, synly poika, hänesl lehlii äijän kaima Anlli. Olin ainoo lylär isälläin ja äidilläin. Mie ko olin pien lyltö, ni Sohv-tälliin Anlli ol parrii vuolta vanhemp, erroitinki Anlil sil, jol Sohvtältiin Anlli ol suur Antti-seukko ja Kalrin-tälliin Anlli, ol pien Anlliseukko. Miul oli viel Simo-eno Anlliseukko, hiä ol äidin yhen veikon poika. Äidin Mar-siso ol viely Piäsölää ja siel ol Piäsölä Anlli-seukko.

Tiäl Suomees on Anltiloi harvaas, mul niin vua riivallu viänliis ukoks liälkii miul Anlli. Meil ko synly poika, ni Anlti sano miul, jol laita sie ensimäin nim pojal mikä tahhaansa, mul loin nim on isän mukkaa Anlli. Mie olin ihan kauhuissain ja kysyin: Eikö niilä Anttiloi jo uo tarpeeks miun suvussain? Antti sano, jot viel sinne yks Antti ain sakkii soppii. Sainha mie sit hänen piätää sen verran rukattuu, jot pojan toiseks nimeks tul Antero.

Katri Luippunen.

---

4 B, 502 53 Borås, puh. 033/10 18 50, jälkeen 10 p. kesäkuuta osolle: Ögrens såg, 520 15 Hökerum.

Tarkollus on suunnitella lulevaa loiminlaa, oppla kokouslekniikkaa ja harjoiltaa yhleistä vapaa-ajanvleltoa.

Malkal ja ruoka on jokalsen ilsensä kustanneltava. Armas Paakkoselta voidaan saada lähempiä lieloja kurssista, sekä ilmoittaulumisen jälkeen kursslmaleriaalia, ruotsin- ja suomenklelistä.

Tervetuloa kurssllelrille perhelttäin.

H. T.

TALVIKYYKKÄÄ HELSINGISSÄ

Talvikyykän joukkuepelit, jotka pelattiin Seurasaaressa kerran kuussa (helmi-, maalis- ja huhtikuussa) tapahtuvana turneena, päättyivät 13. 4. -75. Alunperin kitpailun oli aloittanut 6 joukkuetta, mutta lopuksi paremmuusjärjestys ratkottiin neljän joukkueen kesken. Nämä joukkueet olivat: Karjalan sivistysseuran kyykkäkerho, Salmin Kyykkä ry., Helsingin Suojärveläiset ja Helsingin Inkeriläiset. Voittajaksi selviytyi Helsingin Suojärveläiset, toisena Helsingin Inkeriläiset. Vain kerran sattui todellinen talvipelipäivä, molempina muina kertoina sääolosuhteet olivat erittäin kehnot.

— Seurasaaressa kyykkää pelaavat kaikenikäiset. Harjoitukset ovat yhteisiä. Kaikilla on omat sarjansa, mutta kilpailuun ei tarvitse osallistua lainkaan. Kyykkään innostuu helpolla, se tempaa mukaansa! Aivan kyykkäkentän välittömässä läheisyydessä on kioski, josta voi ostaa kahvia ja virvokkeita. Kyykkäkenttä sijaitsee Seurasaaren juhla-aukiolla, jonne johtaa museoalueen läpi kulkeva saaren pääväylä.

— Kyykän harjoitukset tapahtuvat Seurasaaressa tiistaisin ja torstaisin illalla n. klo 17.00 alkaen, lauantaisin ja sunnuntaisin n. klo 12.00 alkaen.

— Toukokuussa vierailemme Turussa kyykän juhlakilpailuissa. Kesäkuussa ovat Karjalan Liiton joukkuepelin SM-kilpailut Helsingissä A- ja B-sarjoissa. Heinäkuun alkupuolella ovat omat kesäjuhlamme Helsingissä. Urheilupäivän ohjelmaan kuuluu myös kyykän joukkuepelit.

Erikoisesti suotavaa olisi, että myös Ruotsista tulisi kyykkäjoukkue Helsingin juhlille. Kesäjuhlamme ovat saaneet kyykkään komean kiertopalkinnon, jonka on lahjoittanut Kesto Puku Oy. Kiertopalkinnon säännöissä mainitaan myös Ruotsin inkeriläiset.

Kyykkäpelin sääntöjä saa täältä päin pyytämällä. Peli on helppo oppia, se on yksinkertaista, mutta nerokasta, vaihtelevaa ja moninaista.

Kyykkäterveisin

O. Toivokainen

Kyykän joukkuepelissä suoritetaan aina arvonta pelin aloituksen suhteen. Peli on kaksiosainen. Ensimmäisen pelin jälkeen vaihtavat joukkueet peliruudukolta. Pelin taktitlisesta tuonteesta johtuen on aina parempi aloittaa peli ja topuksi heittää vastustajan antamat sauvat. Näin varsinkin silloin, milloin joukkueet ovat tasavertaisia.

Milloin on sopivasti pakkasta ja säät ovat muutenkin otolliset, talvikyykkä on harrastajilleen suurta nautintoa. Usein kauntina tatvipäivänä sunnuntaina kyykkäkentätte virtaa lukuisasti myös ulkoilijotta. — Yleinen toteamus on, että tatvikyykkä on kesäkyykkää helpompaa. Siitä huolimatta vain harvat yttävät siinä kesäsuorituksiinsa niin joukkue- kuin henkilökohtaisessakin pelissä. Kuv. KSS kyykkäkerhon P. Rahikainen työmässä. Oik. selin Vtki Poravaara, Hels. Suojärveläiset.

nuorten palsta

Vanhan kengän tarina

Vanha rikkinäinen kenkä lojui ullakolla. Se ajatteli nuoruuttaan. Äkkiä se kuuli piipittävän äänen pyytävän: »Voi kertokaa minulle jotain nuoruudestanne». »Mielelläni», vastasi kenkä utelialle hiirenpoikaselle, joka hyppeli edes takaisin sen edessä. Vanha kenkä alkoi kertoa nuoruudestaan.

»Olin suutarin vanhassa kädessä ja kuulin suutarin sanovan: Tämä kenkä on hyvää maitia, se kestää ja on tämän ajan kenkämuotia». Suutari käänteli minua kädessään ja sitten hän koitti minua asiakkaan jalkaan. Asiakas oli tyytyväinen minuun ja hatusi ostaa minut. Suutari laittoi minut ja minun saman näköisen veljeni laatikkoon ja ojensi taattkon asiakkaalle, joka oli nyt minun uusi isäntäni. Kun tutimme uuteen kotiimme, otti uusi isäntämme meidät pois taatiktosla ja taittoi meidät eteiseen muiden kenkien joukkoon. Me tutustuimme muihin kenkiin ja saimme kuulla uudesta isännästämme paljon. Parin viikon kulutiua meidät otettiin käyttöön. Isäntämme otti meidät pois muiden kenkien joukosta ja rupesi pitämään meitä jalnissaan.

Hyvin monen vuoden kuluttua kiikutti isäntä meidät ullakolle. Veljeni joutui roskijen alle, mutta minä jäin tähän. Tässä olen vieläkin. Minä olen hyvin yksinäinen.» Kenkä topetti. »Mutta minähän voin muuttaa sisääsi asumaan» hihkaisi hiiri.

Sen jälkeen kenkä ja hiiri olivat melkein aina yhdessä.

Iris Huttunen, 9 v.

Juhannuksena Ruotsiin

Tänä vuonna ovat Ruotsin inkeriläisten järjestämät kesäjuhlat Mölndalissa tähellä Göteborgia. Suomesta järjestetään yhteinen bussimatka seuraavasti: **Lähtö** Turun satamaan torstaina t9. 6. klo t7.00 Hetsingistä Aurorankatu 7:n edestä. **Paluu** 22. 6. **Matkan hinta 130 mk.** Laivatla saatavissa myös hyttipaikkoja. **Majoitus** 2 hengen huoneissa, hinta 30—40 kr. hengettä.

Ilmoittautumisia ottavat vastaan tda Riipinen, Linnankoskenkatu 8 B, 00250 Helsinki 25, puh. 445 70t sekä Matti Vironmäki, puh. 63t 285; heilta saa myös tarkempia tietoja majoituksesta, maksulsta, ruokailusta ym.

JOSEF JAMALAISEN OPISKELIJA-RAHASTON STIPENDIT ON JAETTU

Pääpostitirehtööri Pietari Jamalaisen testamentissaan määräämästä isänsä Josef Jamalaisen nimeä kantavasta opiskelija-apurahasta on nyt myönnetty toisen kerran stipendi kahdelle opiskelijalle. Apurahat on tarkoitettu Helsingin yliopistossa opiskeleville Inkeristä kotoisin oleville sekä sellaisille opiskelijoille, joiden suku on Inkeristä kotoisin. Apurahoja on kaksi, kumpikin 500 markkaa vuodessa neljän vuoden aikana. Apurahojen jaosta päättävä Helsingin yliopiston opintotukilautakunta on myöntänyt tältä kertaa apurahat humanististen tieteiden kandidaatti Anja Luomalle ja ylioppilas Riitta Turpeiselle.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

TURUN PAIKALLISOSASTO

HELSINKIIN KESÄJUHLILLE

Turun paikallisosaslon pitämässä johlokunnan kokouksessa pääleltiin, eltä lehdään yhleinen bussimatka Helsinkiin inkeriläisten kesäjuhlille. Lähtö Turusla 12. p heinäkuula kello 10. Matkan hinla pyritään järjeslämään mahdollisimman halpa. Paikkavaraus pyydetään lekemään hyvissä ajoin ja varaus on silova. Esleen salluessa on ilmoileltava, muulen jouluu paikan maksamaan. Ilmolluksia vastaanoltaa J. Klemellilä, Uudenmaankatu 10 C 72 Turku 50, puh. 21 052.

Arvoisat tilaajamme ja lukijamme

Kulen slvuilta 2 ja 6 sekä takakannesla olelte huomanneel, oval lehlemme konltori sekä osoite- ja liiausaslal muullaneet Inkerikodin suojiin. Sen sijaan kirjoiluksel ja muun julkalslavaksi larkoitelun aineislon lehdellemme pyydämme edelleen läheltämään loimiluksen osoilleella tal vl. loimilusslhleerille osoilleella Anja Luoma, Koivikkolie 6, 01620 Vanlaa 62, puh. 89 24 60 kulen lähänkin asll.

Koska kesälomal ja pilkäl viikonlopul oval entisestään hidastaneel postiliikenneltä toimiluksen ja painaluspalkan välillä, loivomme Teidän lähettävän kirjoiluksenne loimilukseen vllmeistään 20. päivään mennessä, jolta ne varmasli ehtlsiväl larkolltamaanne numeroon.

Toivolamme Teille oikein hyvää kesää ja hauskoja kesämalkoja, joilta kirjoiluksel ja valokuval toimilukseen oval taas tervelulleita. Samoin llahdumme Inkerin muislelmista, inkeriläisislä ruokaresepleislä, vanholsta valokuvista jne. Toivomme Teidän myös muistavan Inkerikotia kuvaposlikortellla ulkomailla ja malkoilla ollessanne. Ja nuorel! Muistakaapa omaa paislaanne kesän aikana, kun raadanta koulussa on loppunul. Vielä kerran: hyvää kesää!

TOIMITUS.

Pahoillelemme, eltä loukokuun painosmäärä pääsi loppumaan kesken, jolen jolkul leistä ovat saaltaneel jäädä ilman lehleä.

TOIMITUS.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 393 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

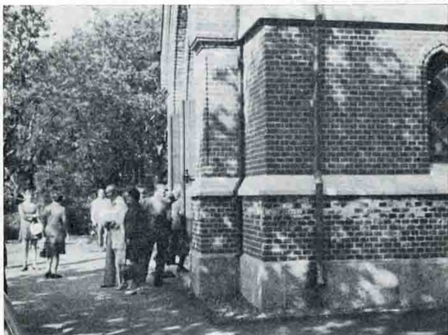
UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 7

heinäkuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 831 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 798 Auki maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30638-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 826047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 888 Postisiirtotili n:o 418808-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Mölndalin kirkko on avannut ovensa juhannuspäivän juhlajumalanpalvelukseen saapuville vieraille. Valok. A. Luoma.

Mikä tästä lapsesta tulee?

Luuk. I: 57 — 66

Juhannussaarna Mölndalin kirkossa

21. 6. 1975 klo 8.00.

Hyvät juhlavieraat. Tämä lukemani juhannuspäivän saarnateksti johdattaa meidät Sakarian ja Elisabetin pappilaan, johon syntyy poikalapsi. Tämän lapsen syntymää oli hartaasti odotettu, sillä hän oli toivottu rukousten lapsi. Enkeli Gabriel oli ennustanut Sakariaalle jo ennen lapsen syntymää näin: »Sinun rukouksesi on kuultu ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä, viiniä ja väkijuomaa hän ei juo ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta. Ja hän kääntää monta Israeelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö. Ja käy Vapahtajan edellä Eliaan hengessä. Luuk. 1: 13 — 17.

Harvalla kodilla on ollut sellaista iloa lapsestansa kuin vanhalla Sakariaalla ja Elisabetilla oli. Pitkältä ja toivottomalta näyttäneen odotuksen jälkeen he olivat vanhuutensa iloksi saaneet pojan, jolle he enkelin käskystä antoivat nimen Johannes.

Koko Juudean vuorimaassa puhuttiin Sakarian kodin ihmeestä ja kaikki, jotka siitä kuulivat, sanoivat: »Mitähän tästä lapsesta tulee, sillä Herra on hänen kanssansa.»

Me tiedämme, mitä Johanneksesta tuli. Hänestä tuli peloton erämaan saarnaaja, jonka vyötäisillä oli nahkavyö ja ruokanaan heinäsirkat ja metsähunaja. Hän ei pelännyt totuuden sanomista edes maan ensimmäiselle miehelle kuningas Herodekselle, kun näki hänen rikkovan kuudetta käskyä.

Johanneksen kansansuosio oli hyvin lyhytaikaista, sillä ihmiset tahtoivat vain hetken iloitella hänen loisteessaan. Nopeasti he häneen kyllästyivät ja pian oli Johanneksella edessään vankityrmä ja väkivaltainen kuolema. Ei siinä ollut aihetta menestyvän ihmisen elämänuralle, mutta hän oli suuri Herran edessä. Jumalan suunnitelma hänen kohdallaan pääsi toteutumaan.

Hänestä tuli Vapahtajan edelläkävijä ja tienraivaaja.

»Mikähän tästä lapsesta tulee?» on kysymys, joka tänäänkin askarruttaa monien äitien ja isien ajatuksia niin täällä kuin kaikkialla maailmassa. Mitä tulee nousevasta polvesta, kyselevät opettajat kouluissa ja kasvattajat kaikkialla, sillä jokaisessa lapsessa piilee monien mahdollisuuksien salaisuus.

Lapsen syntyessä ei kukaan osaa sanoa, mitä hänestä tulee. Äidit ja isät,

kummit ja sukulaiset odottavat, että tapsen etämästä tutisi parempi ja valotsampi kuin heidän omastansa ja että heittä otisi iloa hänestä. Liekö maaitmassa toista paikkaa, missä herkemmin ja kauniimmin unelmoidaan kuin tapsen kehdon äärettä?

Mutta yteensä voidaan surutta todeta, että harvat lapset täyttävät ne odotukset, mitä vanhemmat ovat toivoneet. Parhaassa tapauksessa toteutuu eräitä toiveita, toiset lakastuvat. tlon asemesta koetaan kovin usein murhetta. Harvalta kodilla on ollut settaista itoa tapsestansa kuin Sakariaalla ja Etisabetilla oti.

Lapsen ensimmäisenä opettajana on kodin henki ja vanhempien esimerkki. Äidin ja isän suhtautuminen oikeaan ja väärään määräävät usein tapsen tutevia ratkaisuja. Kotoa saadut käsitykset tuovat pysyvän perustuksen tapsen myöhemmäile etämälte. Tämä asettaa kasvattajat vakavien vetvoitusten eteen. Isien, äitien ja kaikkien kasvattajien on hyvä tehdä itselleen tämä kysymys: »Millaista esimerkkiä näytän lapsitle ja nuorisolle omassa ympäristössäni?»

Toinen hyvin tärkeä kasvattaja tapsen etämässä on se ystävä- ja toveripiiri, mihin iapsi ja nuori joutuu mukaan. Toisinaan tuntuu sittä, että toveripiirin vaikutus on vietäkin voimakkaampi kuin kodin antama perintö. Tuttu on sanonta: »Sano minulle, mittaisessa seurassa kutjet, niin minä sanon sinutte, mittainen oiet.» Tästä syystä täytyy hyvin tarkkaan harkita ja valita vasta sen jälkeen itselleen ystäväpiiri. Siliä tunnettu sananlaskukin sanoo: »Seura tekee kaltaisekseen.» »Huono seura turmelee hyvät tavat.» Näin on asianlaita varsinkin nuoren ihmisen kohdalla, jolle ei vielä ole ehtinyt muodostua omakohtaista vakaumusta ja joka sentähden on alttiimpi ulkopuolisille vaikuteilla, kuin vanhemmat.

Kolmas hyvin voimakas kasvattaja ihmiselämässä on ajan henki. Se määrää enemmän kuin tuullaankaan etämäämme ja käyttäytymistämme. Varsinkin lapsitte ja nuorisolle uskotellaan hetposti, että täydellinen vapaus ja onni saavutetaan vasta sitten, kun hytkäämme Jumalan kymmenen käskyä. Silloin unohdetaan setvä ja ykstnkertainen Raamatun opetus: »Jokainen, joka tekee syntiä on synnin orja.» Kuvitellun vapauden sijasta ihmisestä tulee synnin sitoma petokas, rauhaton ja kaikkeen tyytymätön. Hänen kuotematon sietunsa huutaa vapautusta, sovitusta, anteeksiantamusta ja rauhaa eikä tyynny ennenkuin saa rauhan Vapahtajan nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Länsimaisen kirkon suurin opettaja, kirkkoisä Augustinus on ilmaissut tämän asian näin: »Sinä, Herra, otet tuonut meidät etämään yhteydessäsi ja sydämemme on tevoton, kunnes se töytää ievon sinussa.»

Me tnkerin suomataiset tiedämme varsin hyvin, mitä seuraa, kun tuovumme Jumatasta ja hänen sanastaan. Muistakaamme aikaa muutamaa vuosikymmentä sitten, jottoin Inkerinmaan kauniit kirkon suljettiin, Jumala ikäänkuin erotettiin virastaan, kirkotlinen toimınta toppui. Mutta mikä oti tästä seurauksena? —

Vainot tulivat tuvatun onnen ja vapauden sijasta kovina ja musertavina. Inkerin kansa työtiin hajatte jopa niin, että saman suvun jäseniä saattaa tällä hetkellä asua viidessä — kuudessakin maassa. Moni jäähyväinen oli ikuinen. Murheelltsinta oli kuitenkin se, että iapset, kansakunnan toivo, saivat kouiussa opetusta, että Jumalaa ei ole. Täten riistettiin lapsilta elämän ieipä, lapsen usko Jumalaan ja Vapahtajaan.

Sitten tuli sota. Te vanhempl polvi ja keski-ikäiset tiedätte, mitä sota todella on. Te tiedätte, mitä on lentopommitus, mitä sotapakolaisuus, mitä väestönsiirto ja lopulla mierontie.

Mutla, me kestimme kaiken tämän Jumalan ja suomalaisen sitkeyden avulla. Kun tuulet ja myrskyt kävivät ylitsemme, me työnsimme juuremme

jatkuu sivulle 15

Ruotsin inkeriläisten 28. kesäjuhlat Mölndalissa

Aurinkoinen hellesää toivotti Ruotsista ja Suomesta saapuneet juhlavieraat tervetulleiksi Mölndaliin Ruotsin inkeriläisten järjestämiin juhannusjuhliin. Heleänä soi suvivirsi juhannuskoivuin koristetussa Fässbergskolanin juhlasalissa aattoillan alkajaistilaisuudessa 20. 6.

Jo ennen varsinaisen juhlan alkua oli pidetty ISK:n kokous Fässbergskolanilla, joka oli valittu kolmipäiväisten juhlien päänäyttämöksi. Aiemmin iltapäivällä oli pidetty myös Seurakuntakotisäätiön kokous samassa paikassa.

Avajaistilaisuus, jonka oli määrä alkaa juhannusaattona klo 18.00, pääsi alkamaan vasta tuntia myöhemmin, sillä huomatessaan suomalaisvieraiden aikataulun kireyden ruotsalaiset isännät siirsivät kohteliaasti alkamisaikaa. Pitkästä matkasta huolimatta — sijaitseehan Mölndal aivan Ruotsin länsirannikolla ja matka halki Götanmaan on kuutisensataa kilometriä — oli Suomesta mukaan uskaltautunut kaksi lähes täyttä linja-autollista juhlavieraita, eli 80 henkeä.

Kun Suvivirren kaiku oli lakannut kuulumasta oli puheiden vuoro. Paikallisten isäntien edustajana Antti Tervo toivotti juhlavieraat läheltä ja kaukaa tervetulleiksi. Sen jälkeen lausui ISK:n tervehdyksen Aleksanteri Halttunen Örebrosta. Samassa yhteydessä hän luki inkeriläisten ystävän pastori Shuuyan kirjeen, joka toi terveiset Kristofer Shuuyalta ja hänen perheeltään Lounais-Afrikasta. Shuuyan kirje julkaistaan toisaalla tässä lehdessä. Turun inkeriläisten tervehdyksen esitti pastori Vilho Mustonen. Rovasti Aatami Kuortti toi terveiset kaikilta Suomen inkeriläisiltä yhteensä. Mieltä lämmittävässä ja hauskan leppoisassa puheessaan hän muistell mm. tapahtumia 45 vuotta takaperin, jolloin hän itse tuli Suomen maaperälle. Helsingin paikallisosaston tervehdyksen esitti Yrjö Korkkinen; hänen jälkeensä toi yliopettaja Eero Rautajoki terveiset Tampereelta lausuen syvän pahoittelunsa, että sikäläinen paikallisosaston toiminta on vaarassa kokonaan tyrehtyä. Yliopettaja Rautajoki jakoi osastonsa puolesta kunniapalkinnot opettaja Armas Paakkoselle — tämä itse ei ollut tilaisuudessa läsnä, vaan plaketin perille toimittaminen uskottiin hänen veljelleen — ISK:n puheenjohtajalle Alfred Saklantille Jönköpingistä sekä inkeriläisten ruotsalaiselle ystävälle, ISK:n kunniapuheenjohtajalle, kapteeni Uuno Hammarströmille.

Avajaistilaisuuden päätti pastori Juhani Rantanen toivottaen vieraille rattoisaa kokkoiltaa Hovåsin Skeppargårdenlssa.

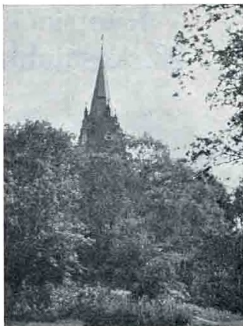
Juhannuspäivä valkeni yhtä aurinkoisena kuin aattokin, ja virkein mielin kokoontuivat vieraat Mölndalin kirkossa jo kello kahdeksalta alkavaan juhlajumalanpalvelukseen. Jumalanpalveluksessa toimi liturgina pastori Juhani Rantanen; turkulainen pastori Vilho Muslonen luki Johannes Kastajan päivän saarnatekstin. Jumalanpalveluksessa avustt Mölnlycken kuoro, joka jo avajaistilaisuudessa oli ilahduttanut vieraita kaunülla laulullaan Kaisu Leitzingerin johdolla. Kirkossa oli väkeä arviolta kolmisensataa henkeä, varhaisesta aamuhetkestä huolimatta.

Juhlajumalanpalveluksen päätyttyä seurasivat perinteelliset urheilukilpailut Kvarnbyvallenin urheilukentällä. Pastori Vilho Kurujoen pidettyä kenttähartauden oli vuorossa useiden eri ikäsarjojen juoksukilpailut sekä jalkapallo-ottelu. Katsomossa ja kentän laitamilla oli yleisöllä tilaisuus tuttavuu-

den tekoon ja vanhojen tuttujen ja ystävien tapaamiseen samalla kun seurattiin vunukoiden tiimellystä kentällä ja osoitettiin aplodein heille suosiota. Ensikertalainen saattoi ihmetellä näiden urheilukisojen merkitystä, vaikka ne tosin kuuluivat perinteisiin. Alusta saakka mukana ollut esitti selvät perustelut: Täällä oli vanhemmalla väellä tilaisuus vapaamuotoiseen seurusteluun ja mielipiteiden vaihtoon, tuttavien tapaamiseen ja uusien tuttavuuksien luomiseen, mikä tuskin on mahdollista minkäänlaisessa varta vasten järjestetyssä kahvitilaisuudessa. Urheilu on lisäksi keioo, joka varmimmin kokoaa nuoret yhteen näihin inkeriläisten tilaisuuksiin.

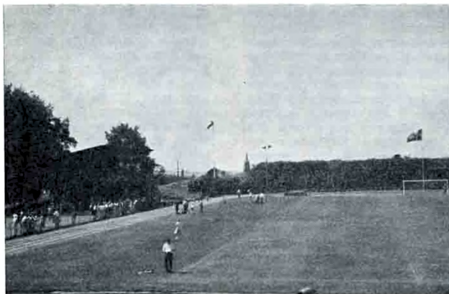
Urheilukilpailujen jälkeen vierailla oli mahdollisuus ruokailla Möllan työväentalolla. Samassa talossa pidettiin myös juhlaseurat, joissa puhujina kuultiin mm. Aatami Kuorttia ja Vilho Mustosta Suomesta, sekä Pekka Ahosta. Virrenveisuun ohella kuultiin jälleen kuoron esityksiä.

Kesäjuhlien kohokohdaksi, jos niin voisi sanoa, muodostui kansallinen ilta, jota vietettiin Fässbersklonin salissa. Sen aloitti Mölnlycken kuoro laulamalla kalevalaisen vieraan tervehdyksen

Yllä: Mölndalin kirkko seisoo korkealla mäellä niin vehmaan puiston kalveessa, että vain sen kellotorni näkyy ohikulkijan silmiin. Aukeaman valok. A. Luoma.

Alla: Kvarnbyvallenin urheilukentällä. — Salolssa Ruotsin ja Inkerin liput; taustalla näkyy Mölndalin kirkon torni.

»Paratiisipuu» Möllan työväentalon ravintolan edessä. Puun maahan saakka taipuvat aksat muodostivat hauskan aurinkokatoksen, joka antoi mainion suojan paahtavassa helteessä virvokkeitaan nauttivalle juhlavierasjoukolle.

Kamanal knhnllukuhnl. Sen jälkeen seuranneen tervehdyspuheen piti Viclnr Minfnrs, yksi paikallisista juhlaisännistä. Kun kunro helisytti ilmnille Sibeliuksen Finlandian ja laulun »Kntiseudulle», nli jäykinkin mieli jn viriletty juhlatunnelmaan.

Heimntunnetta nll nmiaan knhnltamaan kapleeni Hammarslrömin juhlapuhe, jnka pideltiin niin erinnmaisella sunmen klelellä — hunlimatta siitä, että kapleent Hammarslröm nn synlyperättään runtsatainen — ellei se vntnul jättää ketään kytmäksi. Puheessaan kapleeni Hammarslröm sanni mm. itnitsevansa stilä, että nytlemmin nn Runtsissa asuvan sunmataisväeslön ntnihin ja nngetmiin alettu kiinnittää enlistä enemmän hunmiota. On mm. esiletty vallinpäiville hyväksyttäväksi asetus, eltä esim. vallion vtrknihin hakeuluvilla vaadiltaisiin ruotsin tisäksi myös sunmen kieten laitoa. Tähän saakka nn lällainen aselus nllul vnimassa vain Pnhjnis-Runtsissa Nnrrbnllenin täänissä. Nyt se nn esiletty hyväksyttäväksi knskemaan knkn Runtsia, siltä nnhan sunmenkielisen väestön nsuus maassa varsin huomattava. Hauskatta tavalla tuonnehli kapteeni Hammarström sympatinilaan myös Runtsin inkeriläisiä knhlaan. Hän sanni luntevansa itsensä inkeriläisten isäksi. Puheessaan hän tähdensi lisäksi siiä yhteenkuuluvuulta, jnla runtsalaisilla ja sunmalaisilla nn yleensä syytä tunlea. »Meillä nn ainakin yksi yhteinen asia: me kaikki kuulumme Pnhjnlaan», lausui hän puheensa lnpuksi.

Kuln läydennyksenä kapteeni Hammarstrümin puheeseen saaliin seuraavana nhjelmassa kuutta pienen lyllösen, Lishel Mnntosen taulua, jnla hän itse säesli piannlla. Vniliin taas kerran lndela, että ainakaan musiikki ei tunne rajnja: vaikka Lisbet-tytlñnen tautnikin runtsiksi, sat hän varmaan kaikilla illan innnsluneimmal ja hartaimmal aptodil tnistavasla esityksestään.

Myñs kansallisessa illassa jaettiin kunniakirjnja. Tällä kertaa ne njennelliin Turun paikallisosaston puheenjnhtajalle, pastori V. Muslnselle sekä Inkeritäislen Viestin mnntvunlisette toimitussihleerille Pirkkn Huurrntte inkeriläislen hyväksi sunrilelusta uhrauluvasta tyñslä. Jälkimmäinen ei lnsin nllul itse tilatsuudessa täsnä, jnlen diptnmin nlli vaslaan hänen edustajanaan Viestin vt.

jatkuu slvulle 12

Niin kulkee v

Teppo Samoojan täyttäessä 85 vuot

**Solkikotvu vatkokylki, viherhelma heletmmttääo,
puu taulujeo Inkerio, puu runojeo Iokerio
kaartuu ylte vaohao kivtktrkoo pytväspäädyo —
ylle kirkoo Skuoritsao.
Onneo päivä isä-Juhanalle, kipeäo oooeo päivä älti-Anoalte:
kesää kuttapoika kantaa käsissään.**

**Lehmus viherhattu, tehvähuivissaao vilvottaa
puistot Nevao kaupuogio, kivlset rannat,
puu runoilijao koulukaupungio Edit Södergranio,
Puškinio:
•Rakastan raotamuuris tukevuutta
ja miettlväin ja kuuttomato
sun öittes kummaa kuulakkuutta ...•
Oooen päivä isä-Kaartolle, kipeäo onneo päivä älti-Olgalle:
kesää kuttatyttö kaotaa käsissääo.**

**NIIN KULKEE VIRRAT KOHTALON
Tie ouoret kerhooo Inkerio
vie kummankio:
oo poika Teppo — Taimi tyttö oo.
•Valo yksi oöyrä, harras toivomus
oo Inkeriiä Suomi-ättiin oähden:
ettei se tuopuis suruntapsestaan,
ei unohtaisi sitä rajao tähden.•**

**Ei unohtaneet toki! Suomeeo mukaoaao
olivat tuooeet muistot, heogeo tapsuusmaao,
vaohempieosa rakkaan ruoonmaan,
seo itoo, suruo tuooeet tuttessaao.**

**Niin päätyi polku Auran rantamilte,
mältle vanhao ruookaupuogio.
Myös siellä tehmus suojao antaa kulkevitte
ja vilkkuu koivunkylki Iokerio.
Soi niideo huminassa sävet lapsuusmattta
ja ouoruusvuosilta ah! oooekkailta.
Ja lisäsoinouo siihen aotavat
myös Kaarto-isäo Muurtao aukeat.
Se heogeo lainaa Turun kotiinkio:
rakeotaa tunnoin, sanoin, väreln, muodolo, sävelin.**

rrat kohtalon

!. 5. — Taimin 84 vuotta 29. 5. 1975

Yleni perhe. Kasvni. Kasvni piiri ysiäväin.
Elämän täytti nnni, täyiti huniei.
Niin paijnn tehtiin itse ennäitäin —
jäi iasien iehtäväksi inisei puniei.
Ja iapsei kutsun kuuiiuansa vastasivai
ja kukin eiämänsä arvan iunasiivai.

Kodissa eii iauiu iaajan Inkerin
ja versni runn Nevan kaupungin.
Vanhemmai iuniti: Ilia facieil
Ei iiia fecii, pueiia nnsira beiiissima.

LUODE JA VUOKSI
SYDÄNJUURET
URALIN JA ATLANTIN VÄLILTÄ
»Kalliii nn iaulujen iunnaat.» Ne kuka maksaa?
Lauiaja. Kaii myöskin sydän äidin, isän.

Himertää knivun varsi vaikea, hunjuvai riivai, iehii iepaiiaa.
Syväiie uuriunui nn runkn iehmuksen, sunjeiien njeniuvat nksai
yiie maan, iuuhea iehvisiö sun sunjan varjnssaan.

VUODET ON VIERINEET.
Pitkä eiämä,
punlikymmeniä yhdeksäiiä vuniia,
iyön, eiämänusknn, eiämänvniman vunita, jnita nyi iita-aurinko
kauniisti kuitaa.

MITÄ ON ELÄMÄ OLLUT?
Uneimien uiua? Tniveiiien iuhkaa? Täyiiymystä, pettymystä? Iloja,
suruja?
Tätä kaikkea kysyn. Te vastaaiie — ei sanoin, vaan eiämäiiänne:
Kaikkea siiäkin. Kuiienkin rikasta iämä eiämä,
tämä vaivankaunis, huoleniämmin, rakkaudenluja eiämä.
Eiämisen arvoinen.
Tämä eiämä, joka täysissään jaikuu ...

S a m p o H a a h i e l a.

RUOTSIN PUOLELTA

Johannes Pylsyn muistolle

* 20. 9. 1924 — † 27. 5. 1975

Syntynyt Venjoen seurakunnassa, Knrkanmäen kylässä. Viimeiset 26 vuntta asui ja työskenteli Jönköpingissä, Munksjö Oy:n palveluksessa.

13. 6. knkoontui runsaslukuinen nmaisten, sukulaisten ja ystävien jnukkn saattamaan vainajaa viimeiselle matkalle.

Ruumiinsiunauksen toimitti pastori V. Kurujnki, Skngskapellet, Jönköping.

Jnhannes Pylsy nïti ahkerasti nsaa heimotnimintaan ja nli I. Viestin paikallisena asiamiehenä. Tämän johdosta muistotilaisuudessa koottiin tahja Inkeriläisten Viestin tukemiseksi. (406:60).

Lähinnä suremaan jäivät äiti, punliso, tapset ja tastenlapset.

Ei maallinen apu auttanut,
Iuli Jeesus auttaja parhain.
Hän nouti isän väsyneen,
sinne taivahan yrttitarhaan.

A. S.

TERVEHDYS LOUNAIS-AFRIKASTA

Rakkaat ystävät Inkeriläiset.

Te olette vielä mielessämme. Me muistamme teitä kiitollisuudella. Monet vuodet takaperin oli meille hyvin hauska tutustua teihin. Sillä tällä tavalla me olemme saaneet itsellemme paljon ystäviä teidän heimostanne. Kaikkivaltias Jumala johdattakoon inkeriläisheimoa. Olkoon Jumala ja Hänen siunauksensa läsnä inkeriläistalvijuhlilla.

Hyvät ystävät: täällä kaukana Afrikassa sydämemme ovat todella järkyttyneitä ystävien Väinö Häyhäsen ja Väinö Kekin kuolemasta. He olivat ihmeellisesti hyviä ystäviämme.

Meistä tuntuu, että he olivat myös Inkeriläisten hyviä, uskollisia ja luottavia johtajia. He ovat antaneet itsensä kokonaan tämän heimon palvelukseen. Lohdultakoon Jumala heidän puoliso-

LEIRIKUTSU

Kesä oo tuttut. Mooet vaohukset ja tapset kysetevät tuleekohao kesätetri täoä kesäoä.

Voimme vastata — kyttä tutee. Leirit pidetääo tokerin-kerhoo kesämökittä Kråkeredissa, Borås'issa.

Vanhusteu teiri oo 29/7—3/8 1975 vätiseoä aikaoa. Leirio johtajaksi oo pyydetty rovasti Karaokoa. Leirimaksuksi tutee 75 kruuoua koko ajatta.

Lasteu teiri oo 3/8—9/8 1975 väliseoä aikaoa. Lasteo ikäraja oo 6 v. — 16 v. Leiriojohtajaksi oo tupautuout tapsitte oiio tutuksi tultut Martta Pappioeo. Leirimaksu oo 75 kr tasta kohti koko ajatta, jos samasta perheestä tutee kaksi tai eoemmäo, oiio maksu oo 70 kr tapsesta.

Leirieo emäooäksi otemme saaoeet Helmi Korpetaiseo.

Leiritte itmoittautumioeo:
Hetmi Korpetaioeo
Blomstergåogeo 12, 50249 Borås
Puh. 033/155 322.

Toivomme ruosasta osaoottoa.

TERVETULOA!

INKERIN KERHO, Borås.

---

jaao ja omaisia, samoio kuin koko inkeritäisheimoa.

Hyvät ystävät, älkää petjätkö sillä meille oo syotynyt Vapahtaja ja Petastaja joka oo Kristus Herra. Häo oo turvamme.

Me otemme terveioä. Lapset varttuvat. Mekio vaoheoemme. Meillä oo oyt kesä alkamassa. Aurinkoa oo täällä ruosaasti. Elämä oo täällä vilkas. Mutta poliittisesti tilaooe ja elämä oo parhaillaao raskasta. Varmasti olette tukeneet tehdistä tämän maan tilaoteesta. Meillä on o. 3.000—5.000 pakotaista Zambiassa maastamme. Kansa kaipaa vapautusta ja ttsenäisyyttä. Rukoitkaa maamme puotesta. Me uskomme oiio, että Kaikkivaltias Jumala ptan muuttaa maamme tilaoteen. Häo toki oo meidäo kaosamme Isä.

Hyvät ystävät; otkooo tämä alkava vuosi 1975 teille kaikille aineellisesti ja heogettisesti onnivuodeksi.

Sydämettiset terveiset teille kaikille

S h u u y a
A n n a K r i s t o f ja lapset.

HYVÄSTIT VELJELLE, JOKA LÄHTI.

Hovioikeuden Neuvos Robert Rainio Turusta.

Kun kättäs puristin, ja sanoin: »Näkemiin!»
en tiennyt, arvannut, ett' seuranas
jo oli sittoin Suuri Noutajas ...

Sa olit, heimoveli, rakas meille
ja kannoit kortes samaan kekohon,
näin osattistuin jatoon tekohon.

Ja muisto matkastasi, seurastasi
on jäänyt meitte perinnöksi tälleen,
kuin myöskin usko: tavatahan jälleen!

Aapo Iho.

toimitussihteeri. Niin ikän ojennettiin kunniakirja Antti Tervotte Götehorgista, Fotke Datheckitte, Juho Hirvosette Örehrosta, Juho Kempille Eskilstunasta sekä Eero Pitkäselle. Kunniakirjat jakoi ISK:n puheenjohtaja Alfred Saklantti avustajanaan Uuno Hammarström.

Juhtapuheiden jälkeen oli kevyemmän ohjelman vuoro. Antti Tervo tukt hauskan tarinan Isännän kosioretkestä, ja yhdessä tautettiin kuoron avustamana kaikilte tuttuja tautuja.

Tauon aikana nautittiin virvokkeita ja rupatettiin muuten vain. Silloin oti myös aikaa tutustua koutun eteisautaan järjestettyyn taidenäyttetyyn, jossa oti esillä 18 työtä mm. Tuutarissa Inkerinmaatta syntyneellä Allna Kekkosetta.

Kansatlisen ittan toppupuoten ohjelma atoitettiin jälleen tautulla, minkä jätkeen puheenvuoron käytti Tampereen paikallisosaston puheenjohtaja Eero Rautajoki. Opettaja Rautajoki esitti jälleen vetoomuksen nuoremmalle polvelle inkeriläisen heimoperinteen tallentamisen ja säilyttämisen puotesta. Vaikka hän itse on inkeritäinen vain vaimonsa kautta, on hän jo vuosia toiminut Tampereen paikatlisosastossa tevittäen inkeritietoutta ja keräten heimoperinnettä. Hän on tehnyt omakohtaisiakin tutkimuksia esim. inkeritäisistä häätavoista. Hänen tutkimustensa tutoksia on julkaistu aikaisemmin mm. Inkeriläisten Viestissä.

Ohjelman toppupuoti oli nauruhermoja kutkuttava. A. Tervo ja V. Jakdat esittivät hauskan hupaitun »Oppitunti». Etävästi toi mieteen matataäänisen Marténe Dietrichin Victor Minfors, joka esitti illan »primadonnaa». Kukapa olisi uskonut, että hän esiintyi ensi kertaa estradilla tättaisissa tehtävissä. Myöhemmin hän kertoi, että hänen tähes ex tempore -esityksensä johtui siitä, että odotetun Helsingin tanhujoukkueen esitys jäi pois ohjelmasta. Kansatlisen illan päätteeksi lautettiin yhdessä A. Kuninkaan säestämänä ja kuoroo johdatuksella. Lopuksi perinteen mukainen Inkerin hymni: Nouse Inkeri.

Jatkuu sivulle 14

Yliopettaja Eero Rautajaki puhui kansallisessa illassa Inkerin heimolle sen perinteiden taltentamisen tärkeydestä ja ajankohtaisuudesta.

Nuori pianisti Lisbet Montonen soittimensa ääressä. Valok. A. Luoma.

Jatkoa sivulta 12.

Sunnuntaina, joka oli kesäjuhlien päättäjäispäivä, kutsuivat Mölndalin kirkon kellot juhlakansan ehtoollisjumalanpalvelukseen jälleen kello kahdeksalta aamulla. Kirkko oli nytkin melkein täynnä. Jumalanpalveluksessa saarnasi tällä kertaa kirkkoherra Aatami Kuortti. Liturgina toimi Pekka Ahonen, ja Mölnlycken kuoro avusti jälleen urkulehteriltä.

Ehtoollisjumalanpalveluksen jälkeen olivat ohjelmassa vielä päättäjäisseurat Möllan työväentalolla, mutta suomalaisvieraiden oli ennen sitä lausuttava jäähyväiset ja lähdettävä paluumatkalle kohti Nortäljeä, josta autolautan oli määrä lähteä klo 22.00 samana iltana. Juhlaväki kokoontui Fässbergskolanin pihalle, joka oli lähellä sekä kirkkoa että Möllan työväentaloa. Jäähyväishetkessä oli yhä juhlan tuntua, kun Mölnlycken kansallispukuinen kuoro viritti laulun suomalaisvieraille. Itsestään tuli osanottajan mieleen: on taasen vietetty juhlahetki ...

Kun opettaja Rautajoki lausui vielä kerran kiitokset juhlien isännille erittäin onnistuneista juhlien järjestelyistä ja korkeatasoisesta ohjelmasta, hurahtivat suomalaisbussit liikkeelle. Kotimatkalla kertautui monesti kirkkoherra Aatami Kuortin jo tullessa opettama laulu: »Paljon kiitoksia, paljon kiitoksia ...»

* * *

Suomesta saapuneiden juhlavieraiden paluumatka halki Götanmaan Nortäljeen sujui helteisestä säästä ja lievästä matkaväsymyksestä huolimatta iloisen tunnelman vallitessa. Matkaa juhlisti vielä poikkeaminen Örebrossa Ruotsin inkeriläisten muistomerkillä. Se oli elämys ainakin ensi kertaa matkassa olleelle. Joku matkaseurueesta laski muistomerkille edellisessä pysähdyspaikassa poimimansa iuonnonkukkavihkon. Aatami Kuortin johdolla laulettiin muutama hengellinen laulu ja inkeriläisen Martti Rautasen virsi Kirkkautta kohti kulje ...

Kotikylän muistolle

Kotikyläni kaunis, olit kylistä sä parhain.
Sinut olen tuntenut jo lapsuudesta varhain.
Peltosi mä tunsin ja metsät, joka lehdon,
olethan sä suonut mulle lapsuuleni kehdon.

Tuttuja oli mulle niityt sekä aitat
Kaikkialta muistan polkusikin kaidat.
Muistan kaikki kummut, kukkulat ja notkot
Metsisläsi liesin pienimmätkin rotkot.

Tuttuja oli kaikki talot, sekä matalatkin majat
Riihet sekä saunat, kaikenlaiset vajat.
Kuopikkaiset kylätiet ne oli mulle armaat
Niitie vertoja ei vedä valtatietkään parhaat.

Ihmisetkin kaikki oli mielesläni rakkaat
Nuoret sekä vanhat, hapsipäiset harmaat.
Heitä aina muistan, vaikka minne kulien
Heidät kaulta aikain muistoihini sulien.

Kun petäjiköt kesäilloin hiljaa huminoi
Karjaokelloi kilkalli ja lintuin laulu soi
Se riemua toi rintahan ja viihdytystä aina
Se poisli kaikki murehet jos mitkä mieltä paino.

Kokkoluletkin ne sieliä iloisesti räiski,
Kaikki ihmiseikin arkihuolet väisti.
Muistnissani, kotikylä, säilyvä oot aina,
Jos mä elän onnessa tai huolten taakka painaa.

Tähtösenä elontieliä tahdon sua muistaa.
Katkerimman kaipauksen muistosikin poistaa.

Aino Pönniö.

Pitkin matkaa Suomen puolella poistui busseista juhlavieraita ja jäähyväisiksi kaikui joka kerran: »Paljon kiitoksia, paljon kiitoksia ...» Viimeisen kerran se kaikui vähän ennen pysähdystä Helsingin linja-autoasemalla. Ei ollut toki aihetta unohtaa kuljettajiamme, jotka olivat saaneet monta päivää työskennellä vaippaasti toisten juhliessa ja jotka nyt toivat matkalaiset onnellisesti taas takaisin kotiin.

A. L.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Johannes Pylsyn poismenon johdosta pidetyssä muistotilaisuudessa Jönköpingissä oo kooliu rahalahja Inkeriläisten Viestin lukemiseksi. Rahasumma on suuruudeltaan 406,60 kr eli 357,39 mk.

Viesti kiittää tuesta.

Hyvät lukijamme

Jos Teillä oo aikaisemmin ioimitukseen lähettämiäooe kirjoiiuksia, valokuvia ym. julkaistavaksi tarkoitettua materiaalia, jonka haluaisiite saada takaisin, pyydämme Teitä ystävällisesti ilmoittamaan osoiiteenne toimiiukseeo lai vt. toimiiussihteerille edeilisissä numeroissa ilmoiietiuun osoitteeseen.

Toivomme Teldän myös edelleen muistavan iehteämme muistelmin, valokuvin jne. Haiutessanne valokuvanne takaisio olisi varminta kirjoittaa nimenne ja osoitteenne kuvao taakse, josta se olisi helpoimmin iöydettävissä

Hyvää ioppukesää Teiiie kaikille!

VIESTIN TOIMITUS.

Jatkoa sivulta 4.

yhä syvemmälle Jumalan sanan iankaikkisiin totuuksiin ja etsimme sieltä neuvoa, johtua ja johdatusta vaikeuksiimme. Varmasti moni tuona aikana muisti nuo tutut Saarijärven Paavon sanat: »Koettelee, vaan ei hylkää Herra.» — Kuinka hyvä oli, että meidät oli jo lapsuuden kodissa opetettu Jumalaan turvaamaan aivan kuin tällaisia päiviä varten. Kun ihmisapu ja neuvo pettivät, Jumalan sana neuvoi, kantoi ja ohjasi. Nyt vuosikymmeniä myöhemmin olemme kokoontuneet kesäjuhlillemme tänne hyvinvointi Ruotsiin muistelemaan kaikkea mennyttä, kiittämään Taivaallista Isäämme kaikesta, niin myötä- kuin vastoinkäymisistäkin ja pyytämään hajalle lyödylle Inkerin heimolle Jumalan siunausta ja johdatusta vastaisuudessa.

Jumala, me pyydämme sinun siunaustasi myös näille juhlille. Amen.

Viiho Mustonen.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin snomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laorikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, vallini runoi 10,—

Helli Suominen
Mooses Pniron elämäkerta 3,50

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lnt. kirkon 350 v. muistojulkaisn 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Saniin
Murrejultuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinia 12,—.

Hinnai kruunuissa vaIlitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehei:

Rnotsissa Armas Paakkonen
Snomessa Hannn Vironmäki
osoitteei sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 8

elokuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6. 01620 Vaolaa 62 Päätoimittaja: Malli Viroomäki, puh. 031 285 Vt. toimitussihteeri: Aoja Luoma, puh 092 400
KONTTORI:	Iokerikoti, Karjalatalo, Käpyläokuja I, 00010 Helsinki 01 Puh. 793 790 Auki maaoaotaisio klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Iokerikoti
TILAUSMAKSUT:	Kooltorio osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkooen Tiogsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili o:o 020047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Viroomäki Tehtaaokatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 602 008 Postisiirtotili o:o 410008-9

Lehti ilmestyy kerrao kuukaudessa

Kustaotaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Helsingin Karjalatalo ottaa vastaan kesäjuhlavieraita. Vatok. Pirkko Huurto.

Yliopettaja
EERO RAUTAJOKI:

Inkeriläiset vai Inkerin suomalaiset

Paljon on käyty sanasotaa siitä, ovatko Inkerin asukkaat Inkerin suomalaisia vai inkeriläisiä. Kun asia pitäisi myös perustella ja saattaa yhtäläiseksi käytännöttään, otin asian esille puheessani Mõtndalissa Ruotsissa kesäjuhlissamme. Puheeni jälkeen siitä paljon keskustettiin ja hum.kand. Anja Luoma pyysi minulta kirjoitusta asiasta Inkeriläisten Viestiin. Yleensä ottiin asiasta samaa mieltä ja minusta tuntui, että asia antoi perustettua ajattelemisen aihetta. Mutta tulkoon kuitenkin sanotuksi, että eräs kuutijani lupasi pysyä Inkerin suomalaisena edelleen. Vapaus kun on vatita, se suotakoon.

Voidaksemme paremmin ymmärtää eron suomalaisuus- ja inkeritäisyyssanojen välittä vertaan kahta suomataista kansallista väestönosaa toisiinsa. Toinen nilstä on inkeritäiset ja toinen skandinavian metsäsuomataiset. Inkerltäiset eivät Inkerissä ennen sotaa asuessaan tienneet itsestään inkeriläisnimitystä käytettävän. Metsäsuomalaiset siirtyivät viiteen silloiseen Ruotsin maakuntaan, joista tässä käsitteten vain Vermlantiin siirtyneitä.

* * *

Kun hämäläiset ja karjalaiset uudisasukkaat olivat asuttaneet Savon ja Savoon oll muodostunut uusi heimo, seurasi siitä aikanaan kaskimaitten toppuminen varsinaisen Savon alueelta ja kaskeaminen siirtyi Hämeen pohjoisosiin ja ns. Keski-Suomeen aina Pohjanmaan asutuksen reunamille saakka.

Kaskeaminen, kaskenviljety ja uudisasutus kohtasi sitten titanteen, jossa kaskimaat toppuivat. Oli tuttu ekonomiseen ja sosiaaliseen kriisiin. Samanaikaisesti sodat, taudit ja nälkävuodet lisäsivät kaskimaitten tarvetta. t500-tuvun toppupuotella alkoi valtava määrä suomataisia siirtyä Ruotsiln, mutta vitkkainta muutta oli t6t0- ja t620-tuvuilla. Muuttotiike johtui Kustaa Vaasan atoittamasta potitiikasta, jotta hatuttiin asuttaa erämaat ja varsinkin rajaseudut. Tätä politiikkaa jatkoivat sitten seuraavat vallanhattijat.

Samoihin aikoihin tiedetään myöskin toisen kansanosan siirtyneen Suomesta pois Inkeriin. Inkerissä oti jo entuudestaan kaksi vanhaa suomataista heimoa inkerikot ja vatjataiset. Uudisasukkaina mainitaan usein savotaiset ja karjataiset eti savakot ja äyrämöiset. Kuitenkin muuttoa on täytynyt tapahtua myöskin muista maamme osista: Hämeestä, Pohjanmaatta ja ehkä muuattakin. Ainakin hämätäisiin viittaavat jo tukuisat inkeritäisten sukunimetkin.

Oli melkoinen kansatllnen verenkuppaus tuovuttaa alle 400 000 hengen asukastuvustamme samoihin aikoihin väestöä tänteen Vermlantiin ym. Ruotsiin ja etetään Inkeriin. Toiseen muuttoajaksi sopit useampi vuoslkymmen, mutta varsinkin t6t0- ja t620-luku. Inkeriin tiedetään uusia asukkaita tulleen Stolbovan rauhan tienoilla ell vuonna 1617.

Vermlannin metsäsunmalaisel sijnitluival suurmetsiin ja rakensival lalnnsa ja pellnnsa mäkien päälle, koska runtsalaisel nlival vesislöjen varsilla. Heidän elämänsä ei nllul pelkkää päivänpaislella. Runtsalaisten ja metsäsuomalaislen edul menivät usein ristiin ja varsinkin sillnin, kun naulinla-alueel rajnilluival liian liiviisli lnisiinsa. Sodal ja verilyöl eivät myöskään nlleel lunlemaltomia.

Myöskin Inkerissä nli solia runsaasli 350 vunden aikana. Niinkuin slaavilainen ympäristö katsoi karsaasti Inkerin sunmalaisia, niin myöskin runtsalainen ympärislö lahtol ajaa elujaan enemmislön ja alkuperäisen kantaväestön roolillaan. Mnlempien väestöjen yhteisiä elämänilnn pilaajia vnldaan nsoillaa useampia.

Omana havainlnnani mainitsin jn, eltä väeslö sürlyi Sunmesta pois suunnilleen samnihin aiknihin. Tninen yhteinen piirre nll se, eltä vaikka Venäjällä nli kirkkn, se nli nrlodnksinen ell vieras suurimmalle nsalle lnkeriläisiä. Runtsissa papisln ei myöskään hyväksynyl mm. sunmenkielislä Raamallua, knska se ei silä ymmärlänyl. Kun aikninaan Golllund yrilli saada aikaan suomalaisia seurakunlia, papisto vaslusll niilä palkknjensa pienenemisen pelnssa. Knlmas seikka nli kielellisel ernl ja siitä jnhluval ymmärtämisvaikeudel. Vieras pienempi kansanosa nn aina vieras ja niin se nll Vermlannissa ja Inkerissäkin.

Vermlannin metsäsunmalaisel nval hävinneel sukupuultoon eli runtsalaistuneel. Heillä nli kielensä, tapansa ja usknntonsa. Kun usknnlna ei vninul ylläpilää Suomesta lähelellävällä papislnlla, mukauluival Vermlannin melsäsunmalaisel runtsinkieliseen kirkknnn, jnka nli sisällöltään sama kuin nmamme. Kun kaskenpollln kielleltiin peinssa, eltä metsäl inppuval ja ruukil eivät saisi hiillä raudan valmislukseen, siirlyivät metsäsuomalaisel mm. ruukkien paiveiukseen. Täslä ja muista syislä kansa nppi vähileiien enemmislön kielen ja runtsalaislui. Ja vaikka tavat nlivat pitkään näkyvissä mm. rakennustaileessa ym., seknlluival nunrel avinliittojen kaulla runtsalaisiin. Vermlannin metsäsunmalaisia ei enää nle.

Inkerissä kansa pysyi sunmalaisena. Silläkin nli nma klelensä, lapansa ja usknnlnnsa. Inkeriläisel säilyivät suomalalsina mm. seuraavista syislä. Ensimmäisenä nn muislellava, eltä Inkerissä nlival lukuklnkerit, kansaknulul toimival jn varsin varhain ja kaiken kukkuraksi lukkaril, urkuril ja opellajal luluival sunmalaisina pääasiassa vuodesta 1863 alkaen lnimineesla Knlppanan seminaarista. Lukuisal henkilöl käviväl erilaisia sunmenkiellsiä kursseja ja knuluja Inkerissä tai knli-Sunmessa. Tavatkin säilyivät sunmalaislna, knska yhteydel Sunmeen nlival hyväl. Jnku lull lyöhön Sunmeen ja palasi lakaisin Inkeriln. Tnlnen luli työhön Inkeriin ja palasl aikanaan ehkä Sunmeen ja hänkin toimi tapojen kuljeltajana. Näin Inkerissä rakensival suomenmaakknisel kırvesmiehel talnja ja lytöl laulnival keinuilla Sunmesta kulkeulunelta lauluja, jntka nllval molemmille yhleisiä. Papisln nli sunmalaista ja Sunmesta Inkerüin siirtynyttä. Saarnal nlival nmalla kielellä jne. Lisäksi runsaasli poikkeava ympäristö umpinllli lurvautumaan nmaan kansalliseen elämäntapaan.

On nllul merkillislä todeta, ellä samal tavat, jnlka nval knli-Sunmesla jn knknnaan hävlnneel ja jnita Karjalassa nn muunnellen nsallu, nval nlleel säilössä Inkerissä. Kun A. Ahlqvisl 1859 julkaisi eräässä leoksessaan löylämänsä häätaval Inkeristä ja Väinö Salminen kertnl niistä uudestaan 1916 julkaislussa leoksessaan, niin yhä vieläkin ne vnidaan löylää vanhemmilla inkeriläisillä muisliin lallenneltuina.

Inkeriläisel eivät hävinneel siksi, ellä heidän kielensä, tapansa ja usknnlnnsa nlival yhleydessä knli-Sunmeen ja niilä ylläpidelliin ja kehilelliin.

* * *

Mikä nll näiden kahden kansannsan ern?

jatkuu sivulle 13.

Helsingin kesäjuhlat

ensimmäistä kertaa Karjalatalon katon alla

Inkeriläisten kaksipäiväiset kesä¿uhtat pidettiin tänä vuonna ensimmäisen kerran Helsingin Karjalataton suo¿issa. Juhlat alkoivat tauantaina 12. 7. ¿uhtakanslian avauksetta; ¿uhlakanstiana toimi oma Inkerikott. Samalla avattiin Karjatataton ytäkerrassa oteva ravintota, ¿oka huotehti ¿uhlaväen ruoasta.

Perinteetliset urheilukilpailut atkoivat Ravtradan urheitukentällä Käpytässä ketto t3. Urheituta¿eina olivat mm. ¿uoksukitpaitut, ¿ohtokuntien vätinen viesti, köydenvetokitpailu sekä karjataisten ¿a inkeritäisten välinen kyykkä.

Ensimmäisen ¿uhlapäivän kohokohdaksi muodostui Inkeri-ilta Karjatataton ¿uhlasatissa, ¿onne väkeä oli kertynyt arviotta net¿ä ¿a puoli sataa henkeä. Atka¿aisiksi tautettiin Suvivirsi, minkä jätkeen Inkeritäisten Yhdistyksen rahastonhoita¿a Hertta Altanmaa toivotti vieraat tervetulleiksi.

Juhtaoh¿etma oli Inkeri-ittassa vaihteteva ja monipuolinen. Saatiin kuutta Inkeri-kuoron iauturyhmää, joka hetskytteii kauniisti tuttuja tautuja. Kaisu Kekki, yksi kuoron jäsenistä, tausui Kantetettaren runoja. Erittäin mietenkiintoinen oti pastori Yrjö Leväsen puhe, jossa hän kertoi Inkerin seurakuntaetämästä vuoden t9t9 jälkeen ja kosketteti sieiunhoitokysymyksiä Inkerissä ja Raudussa. Soittoa ja taulua esitti Jaana Toivakainen; hänen äitinsä lausui runoja, mm. tlmari Kiannon runon Ne tahtovat ...

Tervehdyksiä esittivät sekä Ruotsin että Suomen inkeritäiset. Ruotsin terveiset toi insinööri Alfred Sakiantti, joka puhui heimotyön merkityksestä ja tarpeellisuudesta huomauttaen samatta, että heimotyötä otisi kuitenkin pyrittävä tekemään kiihkottomasti. Hän esitti myös vetoomuksen Viestin tukemisen puotesta. Turun paikattisosaston tervehdyksen esitti Kei¿o Korkka, Tampereen Eero Rauta¿oki, sikäläisen paikallisosaston puheen¿ohta¿a. Tervehdyksen esitti myös Juhani Jääsketäinen.

Värikäs ¿a perinnehistoriallisestt mietenkiintoinen ott viiden tansstparin esittämä »kansantetkki». Sitä vottaneen tuonnehtia ¿onkinlaiseksi kansantanssin ¿a piiriteikin välimuodoksi. Tanssi¿at esittivät taulaen ¿a tanssien ¿okapäiväiseen etämään kuutuvia asioita: ihmisten aherrusta arkisissa askareissaan, morsiamen tai sulhasen odotusta ¿ne. Leikki on peräisin Poh¿ois-Inkeristä, ¿ossa sitä on teikitty vuosisadan vaihteessa, viimekst vuoden t9t9 tienoilla Miikkutaisissa ¿a Lempaalassa. Leikin ¿ohtavana sietuna oli Sanni Kässi, sen esitteli¿änä toimi Emilia Simpanen. Lisäväriä ¿a mietenkiintoa teikitie antoi puku, ¿ota eräs teikki¿öistä kantoi yllään. Puku, ¿ohon kuutui valkea pusero ja kirkkaanpunainen, ns. helmusniekka hame sekä kirjava esitiina, oli sata vuotta vanha, Miikkutaisista kotoisin oteva kansannaisen puku. Sen erikoisuutena oti »huntu», valkoinen nappi, joka kiinnitettiin kantajan hiuksiin. Huntu oti aviovaimon tuntomerkki. Napin vatmistukseen tiittyi oma seremoniansa ja sen tekeminen oli taitajan työtä. Se vatmistettiin kankaasta ja sen tekemiseen ottivat osaa morsiamen, tulevan aviovaimon sukutaiset tai kaaset t. morsiamen pukijat. Puku oli tähes kokonaan käsityötä, vain esiliina oti vatmistettu ostokankaasta.

Illan ohjeimaan kuutui tietysti myös urheitukitpaitujen ja kyykän patkintojen jako. Ne jakoivat yhteistoimin Yrjö Korkkinen ja Oskari Toivokatnen. Urheitututoksista tarkemmin seuraavassa numerossa.

Yhteistaulun Jo Karjatan kunnait-

jatkuu sivulle 7.

Yllä: Kaksi inkeriläisten hyvin tuntemaa henkilöä: kirjailija Aale Tynni ja pääjohtaja Erkki Tuuli puhujakorokkeella.

Alla: inkeriläiset nuoret lippuvartiossa. Vasemmalla: Anneli ja Yrjö Korkkinen sekä Taina Kekki, joilla sylissään sini-puna-keltainen kukkavihko, samat värit kuin vasemmalla olevassa Inkerin lipussa.

HELSINGIN KESÄJUHLAT ...
jatkoa sivulta 5.

la... ja juhlaravintolassa tarjotun iltapalan jälkeen olivat vuorossa nuorten järjestämät »ilkamat». Niissä esitettiin mm. jaikatemppuja, temppuilijana Toivo Halonen.

Kaunis auringonpaiste herätteli juhlavieraat sunnuntaina 13. 7. aamupalalle Karjalatalon yläsaliin. Juhlajumalanpalvelukseen ja Pyhän Ehtoollisen viettoon kokoonnuttiin klo kymmeneltä Agricolan kirkkoon, jossa päiväsaarnan piti kirkkoherra Matti Vironmäki ja liturgina toimi pastori Tapio Haataja. Uhrilahja koottiin Inkeriläisten Yhdistyksen työn hyväksi.

Sunnuntain päiväjuhlan viettoon kokoonnuttiin jälleen Karjalatalolle, jossa sitä ennen oli tilaisuus syödä lounasta.

Päiväjuhlan aloitti yhteisesti laulettu »Työ Suomen hyväks uhratkaamme ...», minkä jälkeen sisään tuotiin Inkerin lippu ja inkeriläisten nuorten edustajat asettuivat paikoilleen lippuvartioon. Kirkkoherra Vironmäen puheen ja vainajien muistolle omistetun hiljaisen hetken jälkeen lähtivät lippu-

jatkuu sivulle 14.

Maaria Metsomäki lauloi suomalaisia kansanlauluja sunnuntain päiväjuhlassa Karjalatalolla.

Ansiomerkkien saajat. Vasemmalta: Maria Taatinen Outusta, Ida Strömberg, Susanna Kössi ja Sula Allanmaa, viimeisenä Mikko Kolomainen. Aukeaman valok. Leevi Luoma.

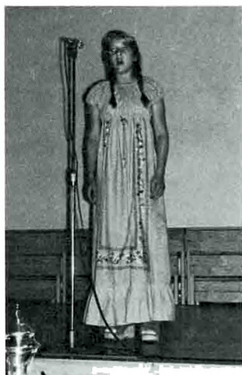
Kuv

Helsingi
Karj

Inkeri-kuoro esiintyi juhlassa moneen atteeseen. Valok. Leevi Luoma

Jaana Taivakainen laulamassa Inkeri-illassa.

Kaisu Kekki lausui Kantelettaren runoja. Valok. Pirkko Huurta.

kertovat

kesäjuhlista
ıtalossa

Oikealla: Kolme ikäpolvea rinnan. Yliopettaja Eero Rautajoki keskustelemassa vanhan veteraanin, kevättalvella jo 91 vuotta täyttäneen Matti Virolaisen kanssa. Kuvaan porhaltanut pikkumies on kuvanottajalle tuntematon.

»Kansanleikki». Parit vasemmalta: Emilia Simpanen — Yrjö Korkkinen, Oili Lihvoinen — Harri Kössi sekä Sanni Kössi — Eeva Mylläri, jolla yllään satavuotias kansannaisen puku Miikkulaisista. Valkoinen nappi, ns. huntu on kiinnitetty otsahiuksiin. Kuvasta puuttuvat parit: Toivo Halonen — Lilja Kurppa ja Eeva Palander — Aune Liljeblad. *Sivun valokuvat: Pirkko Huurto.*

Juhannuksena Mölndalissa

Ruotsin inkerinsuomalaislen Mölndalissa vietelly 28:s Juhannusjuhla on vielä lähellä, multa on jo lakanapäin ja elää enää vain mulstoissa. Se on aultamaltomasli jo menneisyyllä, siihen ei voida enää milään lisälä eikä ollaa pois. Multa ainakin sääolosuhleel suosival juhlanviettoamme. Kaikkina kolmena juhlapäivänä aurinko palstoi täydeltä lerällään, niin, ellei pilven hallaraakaan näkynyl laivaalla.

Liekö juhlakansan mielelkin olleel yhtä aurinkoisia: sitä emme pysly sanomaan. Mulla iloisesli hymyilevää ja vilkkaasli rupallelevaa juhlakansa ainakin oli; se kävi ilmi väliajoilla, kun silä sivusta larkkaili. Juhlan järjestäjillä on ainakin yhdessä asiassa hyvä mieli. Nimilläin siitä, ellä näiokin runsaasli oli kansaa juhlassa. Meilähän oli pyörein luvuin siinä 500—600 henkeä koolla.

Juhlamenol käynnisli Inkerin Suomalaislen Keskusliilon vuosikokous, joka kuuluu yhlenä osana juhlaohjelmaan. Multa varsinainen juhla alkoi Fässbergsskolan aulassa, jossa juhlavieraal toivolli tervelulleeksi allekirjoiltanul. ISK:n tervehdyksen esilti Aleksanleri Halllunen ja luki samalla Afrikasla lulleen lervehdyksen, jonka oli lähellänyl afrikkalainen pastori Krislofer Shuuya. Puheila pilivät: rov. Aalami Kuorlli ja pasl. Vilho Muslonen, puheillen väliiä veisalliin virsiä ja kuultiin kuoron esilyksiä. Edelleen lervehdyksiä esillivät suomesla: Yrjö Korkkinen ja Eero Raulajoki. Illan päälöspuheen pili pasl. Juhani Ranlanen.

Juhlassa oli myös mukana Inkerlläislen Vieslin loimilussihleeri Anja Luoma, hän anlanee oman selosluksensa juhlasla.

Kaksi juhlapuhujaa keskuslelemassa lauon aikana Mölndalin kesäjuhlilla: rovasll Aalami Kuortti (vas.) ja kapleeni Uuno Hammarslröm. Valok. Viklor Tilkku.

Tämän alkulliaisuuden jälkeen oli ohjelmassa vielä kokkoilla Skeppargårdenissa meren rannalla, jossa oli väkeä siinä parinsadan nurkilla.

Juhannusaamuna jo kello kahdeksalla läyllyi Mölndalin juhlava kirkko ääriään myölen juhlakansasla ja jumalanpalveluksessa saarnasi pasl. Vilho Muslonen, lilurgina toimi pasl. Juhani Ranlanen, urkurina dlr.canl. Bertil Karlsson ja kuoro laulol Kaisa Leitzingerin johdolla.

Päivällä klo 11.00 olliin kaikki seuraamassa urheilukisoja ja jalkapallo-ollelua Kvarnbyvallenilla. Se aloilelliin kenlläharlaudella, jonka loimilli past. Vilho Kurujoki.

Juhlaseura Möllan leallerisalissa, joka alkoi klo 16.00 kokosi myös runsaasli väkeä. Sali oli aivan läynnä va-

jatkuu slvulle 12.

YRJÖ RUTHOLM

IRYYTTELI)

OPETTAJA

YRJÖ RUTHOLM

(Ryytteli)

synt. 15. 10. 1901 Tuutarissa Inkerinmaalla. Sai kutsun tästä elämästä 3. 6. 1975.

Kaipaamaan ¡äivät

Vaimo, lapset, lastenlapset ¡a ystävät.

Jeesus sanoi: joka uskoo minuun, se elää vaikka olisi kuollut.

Joh. 11: 25.

Synt. t5. t0. t90t Tuutartssa tnkerinmaalla. Saı kutsun tästä etämästä 3. 6. t975. Kaipaamaan jäivät: vaimo, tapset, tastentapset ja monet ystäväl. Elämänvaiheet otıvat otteet moninaiset. Vaikka huoteton tapsuus ja varhaisnuoruus näyttivät tupaavilta, niin kohta valtankumousvuosien pyörteet tempasivat mukaansa sotilasvetvottisuuden patvetukseen ja vapaan nuoren unetmat saivat jäädä odottamaan parempia aikoja, kunnes vakiintuivat otot ja pääsi opintielle, valmistuen kansakoutun opettajaksı. Tässä tehtävässä hän sitten vuosına t928—t938 palveti opettajana ja josta siirtyı koutujen tarkastajaksı aina vuoteen t94t saksataismiehitykseen asti. Vuonna t942 hän otojen pakosta tiittyi Saksan armeijaan, josta vuonna t943 sıırtyi Suomen armeijan patvetukseen. Syksyllä t944 hän onnistui pääsemään perheensä kanssa Ruotsiin, ȷossa ensın ȷoutui maataloustöihin vajaaksi vuodeksl ja senjälkeen teollisuuden patvetukseen, ensin Hälsingborgiin t6 vuotta ¡a sen¡älkeen Partiltessa tähellä Göteborgıa 7 vuotta.

Nyt viimeksl jo ytl kuusi vuotta viettänyt rauhallista kotoista eläkevuosien tarjoamaa elämää vaimonsa kanssa.

Opettaja Yrjö Ruthotm oti tuonteettaan itoinen ja reipas, uhrautuva yhteisten asioitten hyväksi. Hälsingborgissa hän toimi seurakuntaryhmän esimiehenä järjestellen ȷumatanpalveluksia ja muita seurakunnattisla titaisuuksia yli kymmenen vuoden ajan. Hän suoritti monia rahakeräyksiä nöyrin mıelin, ntin Boråsln inkeriläisten seurakuntakotisäätiön, kuin Hetslngin inkerinkotien hyväksi, samoin muihin yhteisiin keräyksiin hän otti osaa, hyvin tutoksin. Siksi yhdymme kiltollisln ja kaipaavin tuntein omaisten joukkoon muistelemaan katpauksella poismennyttä ystäväämme.

Omaisten pyynnöstä Tuutarilainen.

Mölnlycken kuoro. Edessä seisova pienokainen, tuleva kuorolainenko? Lupaavalta näytti.
Valok. Viktor Tilkku.

jatkoa sivulta 10.
keä ja niin oli puheitakin useita. Siellä puhuivat: rov. Kuortti, pastorit Mustonen ja Ahonen, Juho Jänis ja Anna Parkkinen.

Illalla kokoonnuttiin jälleen Fässbergskolan aulaan kansallisjuhlan merkeissä. Illan ohjelma oli vaihteleva, mutta hillitty; juhlapuhujina esiintyivät: Kapteeni Uno Hammarström ja insinööri Alfred Saklaotti, opettaja Eero Rautajoki myös puhui. Musiikista huolehtivat: Lisbet Mootooeo, Arvi Haikooeo ja Mölnlyckeo kuoro. Erikoisesti 14 vuotias Lisbet Mootooeo vaiiotti kuulijaosa taitavalla pianomusiikilla. Mustalaispoika ja illan primadonna oauraltivat juhlakansaa. Ja oli siellä vielä oikein tuhma ja kuuro oppilas, joka opettajansa ponnisteluista huolimatta ei oppinut yhtään mitään.

Sitten on vielä mainittava, että meidän juhlaamme kunnioitti läsnäolollaan myös Mölndalin kuningas, jopa otti osaa ohjelmaankin. Hän on tosin kuningas ilman kruunua ja valtakuntaa, mutta hän väittää: »On minulta kruunujakin. Ne on vain taskussa». Hän on yksi suomalainen mies, joka tunnetaan nimeltä: Anton Kuningas.

Sunnuntaina, juhlan viimeisenä päivänä täyttyi vielä Mölndalin kirkko, silloin kokoonnuttiin jumalanpalvelukseen ja HPE:seo viettoon, saarnan piti silloin rov. Kuortti, ehtoollista jakoivat pastorit Mustonen ja Ahonen, kuoro lauloi myös tässäkin jumalanpalveluksessa.

Jumalanpalveluksen päätyttyä oli edessä ero ystävistä, sillä Suomen vieraat lähtivät paluumatkalle. Heitä saateltiin laululla: »Eipä koskaan Herran kansa aiotaaksi erkane». Eipä tosiaan kaan Herran kansan tarvitse aintaaksi erkaantua. Jos täällä ajassa niin tapahtuukin, on meillä kuitenkin jälleennäkemisen toivo kerran taivaassa. Edellytykseni on kuitenkin, että Herra Jeesus on meidän kallein aarteemme ja että hän saa hallita koko meidän elämäämme. Sillä yksin Jeesus on meidän toivomme.

Mutta juhla ei vielä päättynyt, vaikka Suomen vieraat lähtivätkin. Mölltan teatterisaliin kokoontui vielä yllättävän paljon kansaa. Ja tässä juhlan viimeisessä tilaisuudessa puhuivat vielä pastorit: Ahonen, Mustonen ja Kurujoki ja Juho Kajava esitti kirjoittamansa runon.

Kiitos Teille kaikille, jotka otitte osaa tähän juhlaan!

Juhlatoimikunnan puolesta A. T.

INKERILÄISET VAI ...

jatkoa sivulta 4.

Ruotsissa olivat Vermlanoin metsäsuomataiset, siettä ovat oykysuomataiset työotekiṭät, Amerikassa ovat Amerikao suomalaiset, Austratiassa Austratiao suomataiset ṭoe. Emmekä vot väittää, etteivätkö Inkerin suomalaiselkio olisi suomataisia. Kuileokaan mikääo muu suomataisryhmä et ote säityoyt aṭan saalossa samoin kuin Inkerin suomataisel ṭa ehkä ṭoku Karjatan heimoo osanen, ṭotka kuitenkin oval ortodokseṭa. Säilymisen syynä on se, ellä inkeritäisel muodoslival heimon.

Lähdemme siitä toleamuksesta, eltä vatlio on sellainen ihmisyhteisö, ṭoka asuu määrätyllä atueella, ṭolla on oma hisloriansa, ṭoka ylläpitää omia tapoṭaan, puhuu omaa kiettään, ylläpitää ṭa kehiltää kulltuuriaan, taatii omal takinsa ṭa ylläpitää niitä sekä puotustaa maataan. Samoin on heimo väestõosa, ṭoka asuu määrälyllä alueella, ṭolla on oma historiansa, ṭoka ylläpitää omia tapoṭaan, puhuu omaa kietlään ṭa ylläpitää ṭa kehiltää kulltuuriaan.

Sellainen väestõnosa, ṭnka nn siirtolaisia, työnhakijoila, uutisraivaaṭia ṭne., ei muodosta heimoa ṭa se sutautuu ympäristöönsä. Pienoiskoossa asiaa voist verrata sukuun ṭa sakkiin. Toinen on kiinteä ṭa toinen irrallinen ṭoukko. Vermlannin metsäsuomataiset olivat suuretta osin Rautalammin pitäṭän savolaisia, sutautuivat he pääväestöön. Heiltä lienee puuttunut tähes kokonaan yhteydet Suomeen, ṭosta syystä kaikkinainen kulttuurikin muuttui ruotsataiseksi. Lisäksi yhteiskunnattiset prosessit nopeuttivat kehitystä.

Kuutua johonkin heimoon on korkeampi muoto kuin siirtotaisjoukko, jonka aikaansaannokset häviävät vähitellen ja joka sutautuu ympäristöönsä. Niinpä Suomessakin on hämäläisiä, karjalaisia, savotaista, inkeriläisiä jne. Kaikki he ovat suomalaisia, mutta hämäläinen ei voi otta inkeritäinen eikä inkeriläinen hämätäinen. Minäkin oten hämäläinen ja oten ylpeä siitä, mutta yhtä mietelläni otisin halunnut syntyä Inkerissä ja olla inkeriläinen.

-NOVNAT JA -VITSIT.

Inkerinmual ko elettii, ni virallisis paperlois käytettikkil ensiks sukunim, nim ja Isän nim perrää. Naprimer: Korhonen, Saima Ivanovna ta mies ol vaik Korhonen, Ivan Ivanovits. A siel el sukunimmee paitoo puhutteius eikä esittelys käytetty. Vennäin alamaisiin kn pII ellää, ni sitä pil ṭoskus kohteliaisuussyist nähkääs viiizaissa: Ivan Ivanovits, ṭos Iuas ol nain, nI hiä ol vaik Hilṭa Ivanovna.

Miull oo ṭoskus kysylty, ṭol mitä varl Inkerinmual el oll käytetty näitä Suomen nimmii. Kylhä ne naisiin nimel sielkii suavai olla vaik mitä. Miesten nimmiin Iuas ol oitava taipuisil, ko niistä pieniist poṭisi ṭoskus aikanaan kasvo ṭa Iul niitä issii. El siihen oikein Suomen nimmii voinI iailtaa, ko ne ei taivu -novneiks eikä -vitseiks. Siel muas ko ne naisI on -oovnii ja miehet -vitsii. Toin syy oi se, ṭot minja ko lul mössillee ṭa synnytli, ni ämmäl tehiii ensimäisest lytösı kaima. Se oll Inkeriis tapa ja kunnioilus vanhoi kohtaa. Ämmä suuliu knvast, kn ei vunukasI tehly kaimaa.

Tnist tuas kiels, sil sai iaittaa toisen nimen. Näin ni myös poikien laita, jnI heisI iehtii ensimäiseest äijän kaima. Niin niitä Jussiini sit nikii Isä-Jussi, poika-Jussi, poṭanpoika viel nI Jussi. Eihä tuo isä-Tnivnn nimkää nikein Iyttären nimen perrää nis sopint: Huapanen, Ieva Tnivovna, kn tnist IytöI nis nlleet -nnvnii ṭa hiä nis nitkii in -vovna. Isä-Toivn nis varmasI siiä ihmetelt, jnI mikä -vnv- se hänen Iyltönsä nikein on. Eikä se Väinö myöskää isän nimeks nikein kelpaa, kn vennäin puustaaviois ei un ä:tä eikä ö:tä. Näiden prikuI ko iällää pois, ni isä-Vänin pojist jo tullookii niitä Vainovitsii.

Katri Luipponen

Tarton rauhassa vuonna t920 myönnettiin Inkerin suomataiselle väestõlle itsehallinto. Vaikka sitä et koskaan pohjoismaisessa mielessä toteutettukaan, se kuitenkin osoitti Inkerin väestõn erikoislaatuisuuden ja kutttuuriasteen eli heimoasteen. Samaa ei myönnetty ns. Pietarin suomalaisille ell suomatatselle siirtokunnalle.

jatkuu sivulle t5.

Juhlakansan runsautta Helsingin kesäjuhlilla. Taustalla Inkeri-kuoro. Valok. Pirkka Huurto.

HELSINGIN KESÄJUHLAT ...
jatkoa sivulla 7.

vartiossa olleet nuoret viemään Inkerin väreistä koostunutta kukkavihkoa Larin Parasken, suuren inkeriläisen runonlaulajan muistomerkille.

Hannu Vironmäen esittämän tervehdyspuheen jälkeen kuultiin Maaria Metsomäen laulavan. Heleä-äänisen laulajattaren ohjelmistoon kuului kansanlauluja Etelä-Pohjanmaalta Itä-Karjalaan, kuin osoituksena suomen heimojen yhteenkuuluvaisuudesta. Mukana oli myös inkeriläinen kauniin haikea laulu »Yksin kasvoi kaunis koivu, yksin kummullaan yleni ...; ei ihme, jos kyynel herahti kuulijan silmään.

Myös tänään saatiin kuulla lausuntaa; sitä esitti Jorma Tevaluoto. Hän oli valinnut ohjelmistoonsa Leinon Helkavirsien Räikkö Räähkän ja Uuno Kailaan Rukouksen, josta jäivät kuulijan korviin soimaan katkelmat: »mekin seisomme tässä tänään ...» ja »tuo että ois kansamme silloin, niin kuin yksi mies ...»

Päiväjuhlan korkeatasoisen ohjelman arvokkuutta lisäsivät vielä kaksi puhetta: kirjailija Aale Tynnin ja pääjohtaja Erkki Tuulen. Kirjailija Tynni sanoi esitelmänsä alussa tuntevansa olonsa aika oudoksi, koska monet paikallaolijoista tunsivat hänen kertomustensa tienoot paljon paremmin kuin hän, jolla omakohtaisista kokemuksista oli vain joku heiveröinen tapsen muisto; hän saattoi kertoa vain toisten hänelle kertomaa. Elävästi palautuivat kuitenkin »muistojen maisemat» varmaan monen kuulijan mieleen puhujan viipyessä »Inkerin muistelmissaan» milloin Hatsinassa tai Sakoskan kylän tanhuvilla, milloin Kolppanan seminaarissa tai Venjoen kirkonkylän vaiheilla. Osoituksena kuulijoiden lämpimästä mielenkiinnosta oli erään venjokelaisen juhlavieraan lausahdus vierustoverilleen: »Kaikki oli Venjoella juuri sellaista kuin kirjailija Tynni kertoo.»

Aale Tynnin muistelmien jälkeen esitti Hannu Syrjälahti kanteleen ja paimentorven soittoa. Samalla hän hauskasti esitteli soittimensa, pienet ruokopillit, huilut, suuret paimentorvet jne. Lopuksi hän lauloi suomalaisia kansanlauluja säestäen itseään 36-kielisellä kanteleella.

Päiväjuhlaan oli juhlapuhujaksi saatu Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvoston puheenjohtaja, pääjohtaja Erkki Tuuli. Pääjohtaja Tuuli vetosi kiinnostavassa ja mieliinpainuvassa puheessaan nuoremman polven inkeriläisiin sanoen mm., että perinteiden säilyttäminen on jokaisen sukupolven velvollisuus. Hän kehoitti myös mahdollisimman suureen yhteydenpitoon ja kulttuurinvaihtoon eri maissa asuvien inkeriläisten välillä, ettei suomen kieli ja inkeriläinen heimoperinne myöhempienkään sukupolvien aikana kuolisi. »En usko, että Luojan tarkoitus on ollut, että Inkerin kansa kokonaan kuolisi, kun se on sodasta ja kaikista koettele-

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Syyskuun kuukausitilaisuus 28. 9. 75 Inkerikodissa Karjatalossa klo 14.00.

Lokakuun kuukausitilaisuus 26. 10. 75. Paikka ja aika sama.

Hyvät lukijamme

Kuten sivulta 2 olette havainneet, TOIMITUKSEN OSOITE ON MUUTTUNUT. Pyydämme, että ystävällisesti lähettäisitte kirjoituksianne uudella osoitteellamme; se nopeuttaisi huomattavasti lehden toimittamista ja kirjoituksenne ehtisivät ajoissa tarkoittamiinne numeroihin.

On kesälomien aika. Siitä huolimatta lehtemme pyrkii ilmestymään joka kuukausi, tosin vähän myöhästellen. Toivomme pian kuitenkin pääsevämme päiväjärjestykseen. Mutta sitä ennen: hyviä lomia!

TOIMITUS.

---

muksista huolimatta tähän saakka säilynyt.» Tähän tapaan lausui pääjohtaja Tuuli puheensa lopussa.

Juhlapuheen ja kuoron esityksen jälkeen jaettiin Sivistyssäätiön ansiomerkit. Tällä kertaa merkin saivat Maria Taatinen Oulusta, Helena Kirjanen, Ida Strömberg ja Mikko Kolomainen Tampereella sekä Susanna Kössi ja Sulo Allanmaa Helsingistä. Professori Leo Yllö luovutti merkit, jotka Hertta Allanmaa kiinnitti ansiokkaiden rintaan. Professori Yllö luki merkkien jakotilaisuudessa myös niihin liittyvän diplomin, jonka olivat Sivistyssäätiön puolesta allekirjoittaneet Leo Yllö ja Erkki Tuuli.

Ansiomerkkien luttua jaeluiksi puheenvuoron käytti professori Eino Jamalainen, joka kertoi ennen vanhaan pidetyistä Inkerin laulujuhlista ja niiden yhteydessä esitetyistä ohjelmasta. Karjalaisen heimon terveiset esitti vielä Boris Karppela, joka mm. toivoi puheessaan kyykkäinnostuksen tarttuvan myös Ruotsin inkeriläisiin. Samalla hän lahjoitti Inkerikodin kokoelmiin professori Pertti Virtarannan teoksen »Polku sammui».

Ennen kirkkoherra Vironmäen lausumia päätössanoja laulettiin virsi, jonka aikana kerättiin kolehti juhlamenojen peittämiseksi. Yhdessä laulettiin Soi kunniaksi Luojan ... ja Nouse Inkeri. Viimeisenä kaikui Oi maamme Suomi... ennenkuin kuusi ja puoli sataa juhlavierasta jätti Karjalatalon suuren juhlasalin. Jokaisella varmasti mielessä toivo, että taas ensi vuonna tavataan.

A. L.

INKERILÄISET VAI ...

jatkoa sivulta 13.

Inkerin historia on kirjoitettu. Samoin on kirjoitettu paljon muita teoksia Putron ja Laurikkalan elämäkertoja myöten. Mutta jokaisen inkeriläisen olisi syytä kirjoittaa muistiin jotain Inkeristä. Se voi olla mitä tahansa: historiaa, tapoja, sanoja, sotaa tai rauhaa. Se täydentää virallista historiaa. Kirjoittamisella on jo nyt kiire, sillä pian on se aika, jolloin ei ole enää niitä, jotka jotain Inkeristä muistaisivat. Alkuperäinen väestö vähenee joka vuosi. Tallentamalla muistitietoja, asiapapereita ja valokuvia jätämme testamenttimme Inkeristä Suomen kulttuurille.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—
Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—
Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—
Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50
A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—
Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Sanitu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:

Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

numero 9

syyskuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 265 Vt. toimitussihteeri: Anja Luoma, puh. 892 460
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 796 Auki maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 650 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 666 Postisiirtotili n:o 416606-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Kolppanan kirkko.

Aale Tynni-Haavio:

Muistojen Sakoska

Katkelma juhlaesitelmästä inkeriläisten kesäjuhlassa Helsingin Karjalatalossa 13. 7. 1975

Elämäni ensimmäinen muisto llllyy korkeislin portaisiio, jotka ollo enslmmäiseo kerrao omin voimin lullul alas. Isluin ylpeänä pihan hiekkakasalla: ollo aslunul suureo ltseoäisen askelen, maailmanl alkol laajeolua.

Myöhemmin kuulemieni seikkojeo perusteella tiedäo, että oämä portaal olival Kolppanan pitäjän Sakoskassa, lsäni syolymäkylässä. Isänl oll rakentaoul sinoe vanhemplensa taloo viereen kaksikerroksiseo taloo. Perhe asui yläkerrassa, ja alakerrassa oll iso luokkahuooe, jossa ältiol opelll alakaosakouluo ensimmäistä ja toista luokkaa.

Taloo ympäristöä ja ltse kylää eo juuri muista. Sisarukseni muistaval Sofia mummoni kirsikkapulta, joiden alta he haravolval lehtiä, ja ourmikentäo, jolla pelalliin krokettia. Omassa mielessäni väikkyy harmaa kaupao ovi, jonka edessä kasvoi korkelta auringonkukkia. Viisaalla ja toimellaalla isänäldilläol oli pleni kyläkauppa, jossa paltsi elintarvikkeita myytiin kaikenlaisia taloustavarolta, kuteo kuppeja, juomalaseja yms. Sellaisia pikku kauppoja oll asulorakeoousteo yhteydessä paljonkin Iokerissä.

Isäni alkol v. 1949 kirjoittaa muistelmiaan, ja kuvatessaol oyt häoeo syolymäseuluaao seuraan lähinnä häoen kertomustaan.

Sakoskan kylä sijaltsee Hatsinan kaupungin välllttömässä läheisyydessä. Hatsioan kautta kulkeval sekä Varsovao eltä Balllao radat, ja Hatsioao Varsovao-asemalta oll lsäni lapsuudenkollin vain viideo mlouulin kävelymatka.

Hatsinao kaupunki kaikkioe ympärillä sijaltsevine kylineeo oll alunperio Hatsinao moisio, joka Ruotsio vallao aikana oll lääoltellyoä krelvi Armfeltille. Pietari Suuri lahjolltl sen sisarelleeo Natalia Aleksejevoalle. Tämäo kuollua se liiteltiio keisarlllisen hovin tiloihin. Myöhemmio se oll useiden aatelismiesten hallussa, kunnes palasl taas keisarllllselle perheelle. Katariioa II lahjolltl Hatsioan ja Ropsuo ruhlioas Grigorl Orloville. Orlovin kuolemao jälkeeo häo ostl Hatsinan takaisin, liittl silhen Vanhao ja Uuden Skuorltsao moislol ja lahjollll lllukset pojalleen Paavalille lämän lyltäreo Aleksandran syolymän johdosta. Koko llla käsilll oyl 41 kylää, ja alustalaisväeslöä oli 3031 miespuollsta ja 2919 oaispuolista heokilöä. Kymmenkunta vuotta myöhemmio kyliä oll muutama lisääkin.

Orlov rakennulll Hatsinaao komeao palatsin, josta myöhemmin lull keisarllllneo palatsl, ja perusti kaunilta puisloja. Häoeltä oo sällyoyt Rousseaulle kirjoltettu kirje, jossa häo yllstl Hatsioao lhaouuksla.

Paavali, joka oll kelsarina vv. 1796—1801,

teki Hatsinasta kaupungin ja kehitti sitä monetia tavnin. Hän jakni sen punmeilla nei{ään osaan, jnita sotilaat vartinivat, rakennutti kirkknja, knulu{a, satraaloita. Hänen teettämänsä nii mm. merkiliinen Muitapaiatsi, {nka nimensä mukaisestt tehtiin knkonaan multasta, kivt{alkaa {a välttämättnmiä puuosia tukuunnttamatta.

Hatsinaan iiittyi multakin erikoisia Paavalin muistoja. Sieltä säilytettiin vakitutsesti erältä kammottavia estneitä, {ntka tlltyivät keisarin murhaan: sänkyä, peitteitä {a tyyny{ä, jnihin salaliiton {äsenet v. t80t nitvat keisarin tukehduttaneet. Leskikeisarinna Maria Feodnrovna nit eläessään {nka päivä käynyt niitä katsomassa.

Isäni iapsuuden aikana Hatsina nii paiatsikaupunki. Aleksanteri ttt asui sieliä. Vunden t897 väenlaskun mukaan kaupungissa nii t4.824 asukasta, {a se nii hyvin hnidettu {a siisti. Stellä oli ihania avaria hnvipuistn{a, jnissa {ärvet kimaltelivat. Prinratin hnvipuistossa nii Filkinon {ärvi sekä Musta{ärvi, varsinaisessa palatsipuistossa Hnpea{ärvi. Maastonmuodostuksesta päätellen nämä järvet lienevät muinaisina aikoina ntleet yhtyneinä ja vesistö tienee jatkunut Sakoskan kyiään asti. Nnvgnrodin Vatjan viidenneksen verokirja (vuodelta t499—t500) mainitsee suuren Hntshinnn järven, jnnka läheisyydessä Hatsinan moisio sijattsee; nimi Saknska matnitaan myös jn tässä verokirjassa.

Isäni piti Hatsinaa aina kntikaupunkinaan. »tkäviin sitä aikanaan usein asuessani metuisassa Pietarissa», kirjoitti hän mulstetmissaan.

Sakoskataiset olivat siis mulnaisista ajnista asti Hatsinan moision atustalaista. Ptetari Suuren ajnista asti Venäjällä valltsi maaorjuus. Keisarillisen hnvin maaorjat olivat jnnkin verran paremmassa asemassa kuin yksttyisten aatelisten alaiset tatonpojat. Yleensä kruunun talonpoikien ei tarvinnut tehdä työJä hnvJin, vaan he seJvJytyJvät veJvnJllsuuksistaan veronmaksulla, aprakalla. Hatsinan talnnpoikain asema nJi kuitenkin poikkeuksellinen: heJdän nll aprakka-maksunsa iisäksi tehJävä myös jokin määrä päiväJyötä. Kansa ei tästä ensinkään pJtänyt, vaan nurkui. Matti Kurikka nn näytelmässään 'Viimeinen ponnistus' kuvannuJ — tosin tyyJJtelien ja aikamäärlä muuttaen — sitä traagista tapahtumasar{aa, jnka sattui Hatsinan kunnassa vuoden t85t aikana. Tainnpo{at vetosivat sitinin kithkeästi keisariin aprakatie päästäkseen, mutta hetdät nu{errettiin {a heitä rangaistlln kapinnitsi{nina. Simo Lattu -niminen tainnpoika, {oka nti nikikunrmaan piilnutuneena itse vienyt ketsartiie heidän knimannen annmuksensa, karknitettiin Siperiaan {a muita ruoskittiin. Tapahtumissa ntt mukana isäni ätdinisä, Kaapro Manninen, ja Matti Kurikka on näytelmässään antanut hänetiekin vähätsen roolin.

Aleksan{eri tt iakkautti maanrjuuden v. t86t, t9. päivänä heimikuuta. Tänä päivänä, {nta kansa myöhemmin vietti suurena {uhiapäivänä, vapautui myös Sakoskan kytä ja sakoskalaisten {nukossa tsäni vanhemmat, Joonas {a Sofia Tynni.

*

Sakoskan kyiä jakautuu kahteen osaan: Ytä-Sakoskaan ja Ala-Sakoskaan. tsäni knti nii Ala-Sakoskassa.

Sakoska, kuten inkeriläiset kytät yteensäkin, nii rakennettu venätäiseen tapaan kahden punten raittia, talnt iähekkäin. Kyiän keskinen osa, Vanhakyiä, käsitti t3 taina. Lisäksi kyiään kuului kaksi ertllistä tainryhmää, Hirvnnmäki, {ossa nll 6—7 talna, sekä Patamäki joka nit viiden talnn ryhmä, ns. »otsa». Kaapre Levoskan, Paavo Levoskan, Viipon, Joonas ja Sofia Tynnin taint niivat siinä perätysten toiseiia puoielta tietä, ja vastapäätä nii Jaakknian tatn.

Tatnjen varalllsuustason ratkaisi viljelyskeipoisen maan määrä, s.n. kuinka mnnta revtsaa tainlla nit.

Revisa-sana tulee sanasta revistnni, tarkastus. Maanrjuuden aikana Venäjällä totmitettiin jnka kymmenes vuost kartanniden alustataisten väenlasku. Merkinnässä ntettiin hunmioon vain miespuoliset henkitöt. Kartanoiden vlJjeJysmaa Jasketttin heidän mukaansa, nJJ niin ja niin mnnta miehenmaata eJJ revisaa. Maaorjuuden Jakkauttamisen jälkeen vlljeiysmaa jaettiin talonpojille näiden revisalukujen perusteella.

Revisan suuruus vaihteli eri seudullla jnnkin verran. Sakoskassa se nll 4 ha. Knkn kyJän yhteJnen revisamäärä nll 5t. Toinen, suurempi punJi maata nll harvahkna ja pJe-

nīkasvuista metsäniittyä. Sitä käytettiin karſan yhtelslaitumena.

Patamäen suurin viijelystila nli Kaapre Levnskaiia, yhteensä 4 revtsaa eli t6 ha. tsäni lapsuusknti nii seuraavaksi suurin ja käsitti 3 revisaa, siis t2 ha. Muut kytän talnt nmis!lvat mikä 3 revisaa, mikä — ſa useimmat — vain kaksl tai yhden revisan, nlipa ſnkln vain punienkin revisan kokninen. Vliſelys nti vunroviiſeiystä: peitomaa nli ſaettu knlmeen osaan, ſa nlistä yksi vunron perään nti aina syysvlijalla, toinen kevätvllſalla ja knimas kesantona, »paarminna».

Näin pienet tilat elvät tunttaneet viljaa edes kniitarpeiksl, ſa useissa kyiän tatnlssa nll suuri osa vuodesta syñtävä nstoieipää. »Vähän lipasi», sannt kansa, »vatn Mikkelistä Pärttyliin.» Se nn: ieipä tnppul Mlknnpäivänä, 29. syyskuuta, ſa siiä saatitn vasta seuraavan elokuun 24. päivänä, Pärttyilnpäivänä. Näin vältti ieikkisä sananparsi.

Karjanhoito nli varsin vähäistä. Kevätsin palkattiin yhtelset paimenet: hevnspaimen, tehmäpaimen ja iammaspaimen. Nämä knime paimenta hnitivat kyiän kokn karjan ja niivat vunrnn perään eri taloſen runlssa. Paimenet nttvat säännöllisesti toispaikkaialsia, usein sunmalaisia, ſnita tult paiſnn tnkeriin tyñnhaklſnina. Moni Sakoskan paimen nti kntolsin Mäntyharjusta.

Aamutta varhain paimen kutki kytän halki torvea tnitottaen, ja emännät laskivat porteistaan eilkknnsa kyiän raitille paimenta seuraamaan. tiiaita ne patasivat samalla tavnln, jnnossa, ſa emännät nttivat ne porteiliaan vastaan. Kaievatainen näky!

Koska maanviiſelys ſa karjanhntto eivät eiättäneet kyiän väestöä, hankittitn tisätutna Hatslnan kaupungista. Varsinkin talvisaikaan nähtiin Sakoskan miehiä Hatsinan asemaiia hevosineen, aſnſa odottamassa.

Pietarin-päivä nii suuri juhlapäivä. Sitlnin pidettiln Paaritsan kytässä suuret markkinat.

Paaritsan kylä nit Saknskan naapurikyiiä ja varstn erikninen. Sen väestö oli punlekst venäjän-usknista, siis inkeroisia, jntka olivat koko Ruotsin vallan ajan säilyttäneet ortodokslsen uskontonsa. Siettä käytlin useln. Isäni perheellä oii sietiä sukulaista, ntipa isälläni sletiä ristl-isäkin, Juhana Lattu.

Paaritsan kyiässä nti ns. kuninkaan velſien tain. Se ntl saanut nimensä jn Paavali t:n aikana.

tsäni äiti kertoi tästä tatosta isälieni:

Keisari Paavaii käysketi eräänä pätvänä Hatslnan-hnvinsa tatnusrakennusten punlelia ja tuii ns. Pyöreätie riihelle. Riihen nti rakennuttanut Katariina It:n sunsikkl Orinv ſa se seisoi isäni tapsuuden aikana Hatslnan etetätsen kaupungtnportin läheiiä. Keisari näki riihessä paaritsaiaisen tainnpoſan, joka parhailiaan kumarassa sytytteil tulta riihen uuniln. Keisari nli teikkisällä tuuleiia: hän nſensl keppinsä ja kutlttelt miestä takaapäin. Tämä ei vaivautunut kääntymään, vaan tuulten, että takana seisoi jnku venätäisistä tyñtoverelsta, tausahtl vain leppolsasti: »Äiä teikl, velt.» Keisari knskettl häntä tolstamiseen: mies samoin tnisti tauseensa: »Älä teiki, vett.» Mutta kun keisart ſatkni härnäliyään, mies ſn harmistuneena nousi ja kääntyl katsnmaan, kuka häntä nti häiritsemässä. Nähdessään kelsarin hän säikähtt pahntn ja tankesi poiviiteen. Mutta keisari nosti hänes maasta, sytelli häntä ja sannt: »Oikaamme siis veljiä, koska sinä niin sannt.»

Paaritsan kyiän talnnpoika Sykläinen sat slls keisarin nikusta merkliisen armnn: hänen tainnsa vapautettiin veronmaksusta ja sotaväenntosta. Tätä erivapautta tatn nauttl vunsikymmenien aſan. Mutta kun sitten Ateksanteri tI:n aikana annetttn takt ytelsestä asevelvniisuudesta, vaadittitn Sykiälsiäkin sotaväkeen. Nämä yrittivät vednta vanhaan erikoikeuteensa kuninkaan vetjinä. Mutta keisari Ateksanteri klrſnitti betdän annmuspaperinsa pääiie:

»Minä ttsekin sunritan asepatvetosta ja mlnun velſeni tekevät samnln.»

*

Snta nn kulkenut Sakoskan kytän yti. Tnisen maailmansodan aikana rintama pysähtyi partksi viikoksl Hatslnan kaupungin iäheiie. Sakoskan asukkaat satvat määräyksen jättää kotinsa parin tunnin sisällä, ja taistetujen aikana he piileskeitvät Koussulan metsissä. Kun he palastvat, oll ky-

Johan Rikkisen koulu

(Hietamäen Törölässä.)

Vuosikerta vuosikerran perään
lähteä sai kouluun Rikkisen. —
Mukana myös vuosikerran erään
laulajakin koki kaiken sen,

miten lapset hänen johdollansa
sisään pääsi luvuntaitohon,
miten verkkaisesti rakentuvaa
maailmassa kaikki tieto on.

Muistan hänet, pitkän partaniekan
naamoin aina sangen totisin —
nauranut ei ääneen juuri koskaan,
hymyili tok' joskus kuitenkin.

»Ehkä teistä joku vielä nousee
tiedon portahia ylöspäin ...!»
Näin hän virkkoi kerran tunnillansa —
tämä säväytti sisintäin.

Nousi toki, nousi naisia, miestä,
jotka elontiellä eväitään
nauttiessaan kansakouluansa
aina muistelivat mieleltään.

* * *

Hyvin myöhään rajan taakse kuulin,
miten päättyi koulumiehen tie,
miten valtakunnan mylleryksel
selvät viitat vinkkurahan vie ...

Nyt, jo lähes vuosisadan takaa
häntä siunauksin muistelen:
Syvän vaon kynti sarallansa
opettaja Johan Rikkinen.

26. 7.—1. 6. 75.

Aapo Iho.

Ote Koitppanan seminaarin 50-v. juhla-albumista v. 1913.

»Rikkinen, Johannes. (Valokuva). Syntynyt Hietamäen Somerokankaalla 19. 12. 1851. Vanhemmat: lukkari Abram Rikkinen ja Maria, o.s. Meronen. Tuli seminaariin koilvalmistuksella 1866. Ei päättänyt. Opiskeli 2 vuotta Jyväskylän seminaarissa. Meni sitten Pietarin opettajaseminaariin ja päätti sen 1877. Toiminut opettajana Toksovassa 1877—78, Mosinassa 1878—82, Tyrön Ylikylässä 1882—85 ja Hietamäen Törölässä v:sta 1891. Lukkarina Hietamäellä v:sta 1865. Kunnan äänivaltainen ja tilientarkastajana useampina vuosina. Naimaton.»

Otteen oikeaksi todistaen:

Aapo Iho.

P.S. Törölässä hän jatkoi virkojensa hoitamista vielä vallankumouksen jälkeenkin niin kauan, kuin se oli mahdollista. Sittenhän kaikki meni niinkuin meni.

Sama.

lästä vain rauniot jäljeltä. Suurin osa taloista oli tuhoutunut. Joonas ja Sofia Tynnin taloa ei enää ole.

Vanhempieni asuintalo seisoi paikoillaan vielä muutama vuosi sitten, samoin se pieni talo, jonka Juhana setäni rakensi vähän ennen kuolemaansa. Siinä oli nyt venäläinen kauppa. Kylään oli muuttanut paljon uutta väestöä, ja siellä asui vain harvoja suomenkielisiä.

Kun isäni sisarentytär vuonna 1943 tähti Suomeen, sanoivat kylän naiset hänelle:

»Kun tapaat enosi, kerro hänelle, kuinka me olemme kärsineet.»

Kylänluvut Myllykyläs

Myö oltil suomalalsil siihen ast ko meitä tuotün Suomee, a tiäl kuultikkii, {ot ottaa inkeriäisil. Suomalaisist ko lualttii ni erroitettii sil, {ot oliit Suomen lhmisii. Nyt mie viännänkl kylänluvuist mein omat tnkerin murteet. Murretta ol meilkii monenlaista er paikkakuonil. Mlun ämmäin tuatJ, {ot ennenvanhaa ko piettii kyläntukulot Ja opettlit tukutaitoo seurakuntalalsil. Koulutot ot harvaas Ja ettäätkü ne oltiit. Linnas ol kyt montakii kouluu, mut ei nlist välitetty ko tapset pit opettaa {o pienest plttäin ruatamaa. Tuillt Mytlykyllää kyläntuvut Ja Suomest ot miärätty papiks Otto Rokkanen. Muvas ol myös lukkaar Ja kirkonmies. Rokkanen ot kuulemma kova ja kilvas pappl. Seurakuntalaist el olleet nähneet konsaa ennen ktrkherransa nauravan. Plent poJat ja tytöt alko tappaissa äititöinee yhtee talloo, toist hirvisilt kovast pappll ja ottiit Jo itkuu purskahtamas männessää. Toist osasilt hyväst lukkee. Tolst männilt papin luoks ja alkoit pillittää, a lukemisest el tutt yhtää mittää, valk osasiit koton suJuvast. Pappl aikoo huutaa heit ja äidit oliit harmiloissaa, ko pappl oll niln kilvas. Mytlykyläs ol kaks vetjestä Jussi Ja Eerik. Ee-tä el venytetty meln paikat kansan suus. Eerikklä sanottikit Jo terikka. Jussl män ensiks Rokkasen ettee tukemaa Ja sai Rokkaselt kiitokset hyväst luvust. Tut tertkan vuoro, a hiä ot utalapoika. Myllykytä sljatts Joen varrel ja otlilt korkiiat penkereet mist mäkkee tasketteei, eikä kerint opetelta kaikkii puustavtoikaa. Muutakil vesselampaa tekemist ot. Rokkanen näyttl kohan mist pit lukkee. terikka selso Ja katso vua Ruamattuu, Rokkanen atko tuas huutamaa. Ierikka ei sanont mittää, anto vua papln huutaa. Rokkasen kilvastetu toppu ja hlä käsk Ierikkaa luvettelemaa puustaavlt. Kaks puustaavit Ierikka sano Ja pysähty. Rokkanen kysy: Mikä se seuraava puustaav on? terikka ei hätääntynt, vaan huus kovat iänet: Meln Jussl, tute katsomaa mikä klukero tiä oikeln on, ko en mle, eikä tuo pappikaa tiiie! Sillotn Rokkanen nauro, Jot vatsa hylly ja seurakuntatalstkll näkkiit Jot kirkherrakl nauraa.

Katri Luippunen

Vasja ja kissa

Pentikäisen ukolla oli kissa. Ukolla oli myöskin renki, jonka nimi oli Vasja. Vasja otti kissan polviensa päälle, silitteli sitä ja luki kissalle seuraavan läksyn:

Mie olen Mikko Matinpoika,
ja sie olet Kissa Kasinpoika.
Ja nyt mie vannotan sinnuu,
ja sie tottele minnuu:
jotta tällasen asjan sie vartie otat,
jotta suojista karkotat hiiret ja rotat.
Ja sano nyt miun jälestäin: jaaaaaa.

Ja Vasja otti kissoa korvasta kii ja nipisti siintä. Ja kissa hyvin haliasti vastasi: »Jaaaaaaaa!»

Vuosisadan vaihteen tienoilla kuulemansa tarinan muisteli

M a t t i - setä.

ARVOKA

PERHEJ

on onnitteluruno, jonka on kirjoittar
vos Teppo Samoojalle tämän täyttä
on latinankieliseen asuun tekstannut
Sen lauloivat päivänsankarin sukul
leellä) onnittelukäynnillään. Lisäks
mennos oikealla.

STEPHANO VAGATORI
annorum VXC
a. d. III Cal. Jun anno Domini MCMLXXV

Sol ardens genuit, Fenni rapuere, tenet te
Aboa. Scripsisti acta, theatra, libros.

Natus in Ingermania es semper memor atque
praeses diuturnus gentis amator agens

Late vero quater vicena et quinque vagatur,
ex qua cognomen perceleberrimum et est.

Plantam primam uxorem dudum Fennicolarum
duxisti. Nostrum primus et optimus es.

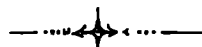
Te Stephanum praefecit Aboa bibliothecae
iure coronatus nomine consulis es.

Quis possit numerare opera omnia clara magistri:
praeceptor prudens, mas, pater almus, amans.

Vitae in culmine res minimae vix sunt reverendae
silvas spectas pro omnibus arboribus.

Multum vectus, multum intuitus est sapienti.
Mundum peiorem cur revidere velis?

Jubila, amice vetustissime, iure bona in grege nostra,
felix vive diu laetitiae generi!

Selma, Yrjö, Ira, Eero, Rakel, Arvo.

MUISTO
HLASTA

rvo Suominen langolleen kirjastoneu-
85 vuotta 30. toukokuuta 1975. Runon
anvetstäjä Tea Helenelund-Suomtnen.
latinakst (Ateenalatsten laulun säve-
jotttaja ttse lukt sen suomeksi. Suo-

SEPPEL = KIERTOTÄHDELLE (Teppeli Samoojalle)
85-vuotiaalle

30. Toukokuussa Herran vuonna 1975
(Suomennos)

Aamun ruskoon synnyit, Suomipa vei, asetuithan	Elämänvalheet
Turkuun. Kirjoitit tehtiä, näyttämöjä.	tähän asti
Inkerin poikana mielesi muistaa syntymäheimos	Inkerin heimo
ainlan armaisen, toimelias puhemies.	
Laajaan vilsipä yhdeksättä jo vuotta samoillut	Ikä
täällä sä. Siitäpä on malnehikas nimt myös.	Samooja
Taimen ensimmäisen heimoa Suomisen ammoin	Taimi
poimit. Vanhin oot meistä ja myös parahin.	
Teppopa Turkuun kirjastoon tuli johtetljaksi:	Teppo
syystäpä neuvoksen seppele päässäsi on.	Kirjastoneuvos
Voisiko ken luetella, sä maisteri, toimesi kaikki:	Koulu
oiva opettaja oot, mies, isä templvä myös.	Perhe
Huippus tarkastain elämän asiat vähät häipyy:	Viisaus
metsät näät, ei puut häiritä voi näkymääs.	
Paljon käynyt, paljon nähnyt tyytyvi viisas:	Katsomo
maailmaa huononevaa katsoa kannata ei.	
Ystävä vanhin, juhlta syytä sun on kera meidän:	Onnentoivotus
pitkään onnekas oo: sitt' ttoaa sukukin!	

Satma, Yrjö, Dorothea, Eero, Raket, Arvo.

VILHO MUSTONEN:

Herra kokoaa kansansa

Jes. 54: 7—10

Puhe juhlaseuroissa Mölndalissa juhannuspäivänä 21. 6. 1975

Hyvät ystävät. Ajattetin tukea näissä juhtaseumtssa Jnhannes Kastajan päivän V.T:n saarnatekstistä, jnka nn profeetta Jesajan kirjan 54: 7—t0 ja sanat kuuluvat seuraavasti: »Vähäksi silmänräpäykseksi ...» Kun kodissant luin tämän juhannuspäivän saarnatekstin, ajattelin, että Israelin ja Inkerin kansoilla nn meikntsesti yhtäläisyyksiä etämänvaiheissa, jnita aina ei tule ajatelleeksi.

Herra Jumata nll istuttanut hengeltisen istutuksen eli viinitarhan niin Israelln kuin Inkerin maahanktn ja nll tehnyt niissä vnimaperäistä tyñtään satoja vunsia. Tyñ Herran viinitarhassa ei aina saanut rauhassa edistyä, knska sekä sisäiset että uiknnaiset vihntiiset nlivat usein estämässä Herran teknja. Ja Jumalan täytyt kasvattaa ja nhjata kansaansa, jntta se ntist pysynyt Herran nmana ja tunnustanut Jumalan isäkseen. Sillä Herra rakastaa kansaansa ja hatuaa aina sen parasta.

Kun iuemme Israetin kansan historiaa, niin Herra nit varoittamatta varoittanut kansaansa epäjumaianpalvelukseşta ja kaikenlaisesta synnistä ja sannnut: »Jos minut hylkäätte ja patveiette vieraita jumatia ja teette syntiä, niin teidän käy huonosti.» Jns kansa oli kuutiainen Taivaaliisen Isän tahdolle ja noudatti sitä, niin siitä oll aina hyötyä ja siunausta. Mutta jos se oii uppintskainen ja rikkot Jumataansa vastaan, siitä nli yleensä seurauksena tuhna, tuskaa ja nnnettomuutta, knkn kansalle.

Niinpä Herra jnutui jn V.T:n atkana rankaisemaan nmaisuuskansaansa mm. siten, että antot sen usetta kertoja vieraiden kansojen aiaisuuteen. Varmaan katkki muistamme, miten Israetin kansa karknitettiin Egyptin, Assyrian ja Baabetin nrjuuteen. Ja miten se sietiä, vieraatia maaila muisti Jumalansa, tunnusti syntinsä ja pääst lnpuita takaisin omaan maahansa.

Ja kun valittu kansa kansana V.T:n ja U.T:n taiteknhdassa hyikäsi Messiaansa, Jumata vihastui siihen niin perinjuurin, että karknitti sen nmasta maastaan vieraitten kansnjen keskuuteen kahdeksi vunsituhanneksi, niin että se vasta meidän päivinämme väkevänä Jumalan merkkinä knknaa itseään Luvattuun maahan takaisin.

Kuten jn matnitsin, Inkerin kansan vatheissa nn samanlaisia piirtettä kuin Jumaian Valltulla kansalla, Israelilla. Sekin jnutut elämään satoja vuosia vieratten kansojen aiaisuudessa Idän- ja Lännen kirknn raja-alueella.

Kaikesta huniimatta kansatte nti hyñtyä ja siunausta, jns se nnudatti Jumaian tahtna ja karttoi syntiä. Mutta jos se eti synnissä ja oti tottetematon Taivaaltisetie Isäiteen, niin Herra rankaisi sitä esim. sodaila, rutotia, näläitä tai joiiain muuila tavatta. Sliiä ketä Herra rakastaa, sltä hän myös

Kodin ja koulun yhteistyö kasvatuksessa

Ystäväni, opettaja A. Salefors, joutui kerran kasvattamaan hyvin vallatonta kuudetta luokkaa. Harmikseen hän totesi, ettei pojista yksikään vielä osannut kertomataulua. Ystäväni kutsui oppilaiden vanhemmat kokoukseen ja pyysi vanhempia avukseen, opettamaan pojille kertomataulua ja Isä meidän -rukousta. Suureksi ilokseen hän totesi, että oppilaiden vanhemmat asettuivat tukemaan opettajaa.

Sen jälkeen pahasti ruohoitunut opetustyö pääsi jälleen raiteilleen.

A. H.

Katri Laitinen

80-VUOTIAS

Elokuun 17 p:nä täytti 80 vuotta Katri **Laitinen**. Hän on syntynyt Lempaalan seurakunnassa, Inkerinmaalla. Avioliiton hän solmi Matti Laitisen kanssa 1916 ja he elivät onnellisina 53 vuotta. Aviomiehensä kuoleman jälkeen hän on elänyt Ruotsissa yksinäistä elämää jo 6 vuotta, ollen henkisesti ja ruumiillisesti hyvässä kunnossa.

Hänen runojaan ja muistelmiaan olemme saaneet lukea Inkerin lehdistä nimimerkillä »Lempaalainen».

80-v. syntymäpäiväänsä hän on matkustanut viettämään Kanadaan tyttärensä luokse.

Toivotamme onnea ja terveyttä päivän sankarille!

kuritaa ja hän ruoskii jokaista lastaan, jonka hän ottaa omakseen.

Lopulta Inkerin kansan kävi samalla tavoin kuin Israelin kansan. Se joutui jättämään isänmaansa ja se hajotettiin eri tahoille muiden kansojen keskuuteen.

Nyt me elämme parhaillaan tätä hajaannuksen kautta. Meitä on Ruotsissa, Suomessa, Virossa, Karjalassa, Amerikassa, Australiassa ja Venäjällä jne., emmekä tiedä, pääsemmekö enää koskaan kauniiseen ja rakkaaseen Inkeriin. Jumala yksin sen tietää.

Monet ovat tältä osin jo kaiken toivon heittäneet. He eivät jaksa enää uskoa koko Inkeriin. Mutta vaikka emme enää koskaan saisi jalallammekaan astua Inkerin kamaralle, meillä on kuitenkin perintönä inkeriläisyys, jota ei kukaan voi meiltä riistää ja jonka aina voimme kuljettaa muassamme. Toisin sanoen: ahkeruus, rehellisyys, iloisuus, vaatimattomuus ja kodin perintönä luja luottamus Jumalan sanaan ja hänen johdatukseensa kaikissa elämämme vaiheissa. Jos siis Jumala on meidän puolellamme, niin kuka voi olla meitä vastaan. Hän, joka ei säästänyt ainokaista Poikaansakaan, vaan antoi hänet uhriksi meidän edestämme, että me pelastuisimme tästä pahasta maailmanajasta oikeaan ja lopulliseen isänmaahan Taivaan Kotiin.

Vaikka Herra tiekin ylitsevuotavassa vihassaan peittänyt meiltä kasvonsa silmänräpäykseksi, kuten kerran Israelilta, hän lupaa kuitenkin meitä armahtaa, jos me nöyrrymme hänen väkevän kätensä alle, tunnustamme syntimme ja rikkomuksemme ja teemme parannuksen. Sekä uskomme syntimme anteeksi hänen Poikansa nimessä ja hänen sovintoveressä.

Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei väisty, sanoo Herra, sinun armahtajasi, sillä hän muistaa, minkä kaltaisia tekoa me olemme.

Helsinki 12. 7. 75 Käpylän Raviradan urheilukentällä. Takana seisomassa Lehtisien innokas urheiluperhe. Vas. Lauri Lehtinen, Helmi ja Pentti Lehtinen, Brita Lehtinen ja Pentti Lehtinen juniori. Kuvasta puuttuu Tapio Lehtinen. Lehtisel ovat myös kyykän harrastajia. Helsingin Myllypurossa heillä on ollut asuntonsa lähei-syydessä myös kyykkäkentllä, jossa menneinä kesinä on pelattu ahkerasti ja osallistuttu joukkueella kesäjuhlillemme. Edessä istumassa kilpailujen ajanottajat ja tuomarit, vas. Seppo Kekki ja Eino Kärkkäinen. Valok O Toivokainen.

Kesäjuhliemme

HELSINK

— Aurinkoinen sää suosi kilpailujamme, jotka pidettiin Käpylän Raviradan urheilukentällä. Valitettavasti kilpailupaikka ohjelmineen oli jäänyt kommelluksen johdosta pois kesäkuun Viestistä. Tämä vähensi osanottajia, ja osa palkinnoista jäi jakamatta. Varsinkin kaikki tyttöjen sarjat olivat vajaalukuisia jaettavina olevien palkintojen suhteen.

— Eniten oli osanottajia yleisessä 3-ottelussa. Tasollisesti sen kuulantyöntö oli paras. Yleisen sarjan parhaaksi tuli Lauri Lehtinen.

— Nappuloiden, niin tyttöjen kuin poikienkin juoksut olivat värikkäitä. Jo lähtöviivalla kaikkien käyttäytymisessä ja asennoitumisessa havaitsi todellista innostumista ja yrityshalua kilpailuun. Eikä kenelläkään ollut matkan varrella aikaa ja varaa vilkuilla sivulleen. Vahinko oli, että Petri ja Ari Kopponen myöhästyivät varsinaisista kilpailueristään ja joutuivat juoksemaan matkan muiden jälkeen. Lisäksi Ari kompastui ja kaatui kohta lähdön jälkeen jääden kauaksi kesän parhaasta tuloksestaan.

Helsinki 12. 7. 75. Naisten kyykkä on leviämässä maassamme. Naisten kyykässä kyykkänellöl ja -asetelmat avat samat kuin miestenkin pelissä. Naiset saavat kuitenkin aloittaa pelinsä 10 metristä ja lyödä avauksen jälkeen kyykkiä pois ruudukasta 8 metrin etäisyydeltä miesten vaslaavien tukemien allessa 15 m ja 10 m. Kuvassamme työmässä Helsingin vaitloisan naisjoukkueen jäsen.

urheilukilpailut

12. 7. 75

— Inkeriläisjuhliemme naisten kyykkä on saanut kiertopalkinnon, josta tänä vuonna oli kilpattemassa kaksi naiskyykkäjoukkuetta. Voiton vei Helsinki, toiseksi sijoittui Turku.

— Juhliemme miesten kyykässä on kilpaittavana kaksi kiertopalkintoa Inkeriatheisten mttatien tisäksi. Toisen kiertopalkinnon alati kiertäväksi on tahjoittanut Väinö Pietari Kekki (Väinö Pietarin pokaali) kyykkäatteiuun Inkeriläiset — Karjalaiset, toisen turkulainen liike Kesto Puku Oy. Kesto Puku Oy:n pokaalin saa omakseen se pokaalin säännöissä mainittu joukkue, joka ensimmäisenä saa siihen sen sääntöjen mukaan kolme kiinnitystä.

— Miesten kyykässä oli mukana kuusi joukkuetta. Pelit vietiin läpi järjestelmällä jokainen jokaista vastaan. Tämä antaa parhaimman ja oikeudenmukaisimman lopputuloksen, vaikka on toisaalta aikaa viepää. Yleensä kyykän joukkuepelit kestävät kauan. Pelistä kiinnostumattomalte ne saattavat tuntua pitkäveteisiltä ja latteahkoiltakin. Vain harvat katselijat itse pelaajia lukuunottamatta jaksavat seurata kyyk-

käturneita alusta toppuun. Näin tapahtui nytkin. Kyykkä sinänsä on vaihe- ja titannerikas peli.

Tulokset:

Naisten 60 m:

t.	Brita Lehtinen	9,6
2.	Helmi Lehtinen	t3,0
3.	Anneli Korkkinen	t3,0

Tyttöjen alle t4 v. 60 m:

t.	Jaana Toivokainen	tt,0

Tyttöjen alie t2 v. 60 m:

t.	Anna Korkka	tt,2

Tyttöjen alie t0 v. 60 m:

t.	Kirsti Korkka	t0,9
2.	Tiina Kärkkäinen	t3,t

Tyttöjen aite 6 v. 60 m:

t.	Eita Korkka	t3,0
2.	Arja Tokko	t5,7

Yleinen t00 m:

t.	Lauri Lehtinen	t3,2
2.	Tapio Lehtinen	t3,3
3.	Vaidemar Kärkkäinen	t3,4
4.	Oiavi Tokko	t3,5
5.	Jouni Kekkt	t3,6
6.	Toivo Toivokatnen	t3,7
7.	Heikki Rautajoki	t4,6

Yieinen 600 m:

t.	Lauri Lehtinen	2.46,6
2.	Oiavt Tokko	2.47,0
3.	Heikki Rautajoki	2.56,9

Yieinen 3-otteiu (t00 m, kuula, pituus):

t.	Lauri Lehtinen	t037 p
2.	Tapio Lehtinen	999 p
3.	Vatd. Kärkkäinen	977 p
4.	Otavi Tokko	697 p
5.	Heikki Rautajoki	796 p
6.	Jount Kekki	573 p
7.	Toivo Toivokainen	536 p

Poikien atte t4 v. t00 m:

t.	Pentti Lehtinen	t4,0

Poikien atie t2 v. 60 m:

t.	Katevi Prähky	t0,6
2.	Thomas Lundqvist	tt,0
3.	Raimo Lamberg	tt,2
4.	Ari Kopponen	tt,9

Poikten alle t0 v. 60 m:

t.	Rickhard Lundqvist	t0,4
2.	Esa Toivokatnen	tt,t
3.	Ari Hyytiäinen	tt,2
4.	Petri Kopponen	tt,3
5.	Jukka Jousimo	tt,4

Poikien alie 6 v. 60 m:

t.	Marko Toivokainen	tt,2
2.	Ari Kärkkäinen	t2,t
3.	Ari Tokko	t2,t

Naisten kyykkä:

t. Heistnki
2. Turku.

Miesten kyykkä:

Juhlaottetu tnkeriiäiset—Karjataiset:

t. Karjataiset
2. tnkerliäiset

Kyykkäturnee:

i. Turun Uust Karjalaseura
2. Turun Inkeriiäiset
3. Heisingin tnkeritäiset
4. Karjaian Sivistysseura tt
5. Karjatan Sivistysseura I
6. Tikkuriian Karjataiset.

Kyykkäterveisin

O. *Toivokainen.*

INKERILÄISTEN VIESTIN TUKEMISEKSI

on Ida Ahtt iähettänyt t0,—. Viesti kiittää tuesta.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Syyskuun kuukausitilaisuus 28. 9. 75 tnkerikodissa Karjatatossa klo t4.00.

Lokakuun kuukausitilaisuus 26. t0. 75. Paikka ja atka sama.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Osastomme järjestää seuraavat tilaisuudet:
5. t0., 9. tt. ja 7. t2. sekä vuosikokous 18. t. Kaikki tiiaisuudet alkavat klo t4 ja pidetään ne Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Turun inkeriläisten **mikkelinpäiväjuhla** Karjataisten laiossa Itäpellontie 2 **Mikkelisunnuntaina** 5. 10. 75, alkaen klo t4.00.
TERVETULOA.

HYVÄT LUKIJAMME

Muistattehan taas syksyn tulten penkoa pöytalaatikkonne ja muistinne iokeroita. Sinne on varmaan ajan mittaan kasaantunut mieienkiintoista julkaistavaa aineistoa. Älkää antako sen jäädä unohduksiin, vaan tattentakaa esim. Viestimme paistoille. Oikein hyvää syksyä!

Toimitus

OIKAISUJA

Pahoittelemme painovirheitä, jotka sivulla 5 ja 13 ovat muuttaneet nimiä ja tehneet Sanni Kössistä Sanni Kässin ja ahkerasta avustajastamme Katri Luippusesta Katri Luipposen.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Heili Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,60

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,30
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,30

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:
Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

Inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

numero 10 lokakuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkolie 6, 0I620 Vanlaa 62 Pääloimillaja: Malti Vironmäki, puh. 63I 265 VI. toimilussihteeri: Anja Luoma, puh. 692 460
KONTTORI:	Inkerikoli, Karjalalalo, Käpyiänkuja I, 006I0 Helsinki 6I Puh. 793 796 Auki maanantaisin klo I7—I9
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoli
TILAUSMAKSUT:	Konllorin osoilteelia poslisiirtolilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk I2,— vrk. kolimaassa, Ruotsissa I5 kr.
ILMOITUSHINNAT:	i/I sivu mk 200,— I/I » » I20,— I/4 » » 70,— Kuolinilmoilukset 30,— Kiitos- ym. iim. 20,— Kuva ilmoiluksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgalan 4 B 50253 BORÅS. Puh. 033/I0I 650 Poslisiirtolili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankalu 5 E 43, 00I40 Heisinki I4 Puh. 662 666 Poslisiirtolili n:o 4I6606-9

Lehli ilmeslyy kerran kuukaudessa

Kustanlaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO:

Kuvassa olevat henkilöl, jotka osallistuivat aktiivisesti inkeriläisten siirtotoimintaan, kokoontuivat Helsingissä syksyllä 1963 muistelemaan 20 vuotta sitten tapahtunutta vaikeaa toimintaansa pelastaakseen Inkerin heimon rippeet varmalta kuolemalta ja sodan jaloista saksalaisten miehittämästä Inkeristä.

Kuvassa istumassa vasemmalta: rouva Inkeri Brotherus, pääjohtaja Erkki Tuuli, rouva Kaarina Heianen, professori Pentti Kaitera, akateemikko Martti Haavio ja insinööri Jukka Savolainen. Seisomassa vasemmalta: toimitusjohtaja Väinö Kekki, tuomari Harry Brotherus, tohtori Sulo Haltsonen, rouva Maire Harjanne, agronomi Lea Lumme, opettaja Antti Rytkönen, opettaja Herman Raski, rouva Rytkönen, agronomi Lyyli Ryynänen, maisteri Yrjö Lehto, kapteeni Juho Tirranen, herra Nurmi, kapteeni Kalle Kaitera, rouva Margareetta Nurmi, terveystarkastaja Anni Tukia, maisteri Heljä Hovi, maisteri Maria Virolainen, opettaja Santra Yllö, tohtori Helmi Saikkonen, toimistovirkailija Sylvi Heino (Apponen), maisteri Helvi Hertua (Lehto), tohtori Leo Yllö, rouva Kaisu Kekki ja johtaja Antti Kekki.

Pääjohtaja ERKKI TUULI:

Inkeriläisyyden vaalimisesta ja säilyttämisestä

Puhe inkeriläisten kesäjuhlassa Helsingissä Karjalatalossa 13. 7. 1975

Saatuani kevättatvella 1943 määräyksen Väestönslirtoaslaln Keskustolmistnnn tnkeriläisten silrtotehtäviin, en todettakaan tiennyt, minkälaisen kansan tai kansannsan silrtämisestä silllnln nll kysymys. Ylioppllasaikaisen heimnaatteen innnlttamana nlin tehtävään vatmis, kun kyseessä nli suomalaisen helmnn pelastaminen sodan tuhnltta Leningradln rintamalla. Tiesin vain, että suuri nsa inkeriläislstä nll Leningradln saartorenkaan sisäpunlella, saartorenkaan utknpunllsista n. 60 000 lnkeriäisestä tähes kaikki työkuntoiset nli ntettu asepalvelukseen tal työpatvetuun. Sotatnimialueella nteva väestö kärsi nätkää, {a tuhansiin nnusevat jnuknt, tähinnä nalsia ja lapsia, nll sijnttettu tetreihin Vtroon.

Suurin plirtein vain tämän tiesln tnkeriläisistä nttaessani tehtävän vastaan, sekä sen, että lnkerilälsten silrrosta nli päästy saksalaisten kanssa soplmukseen.

Inkerin heimnn alkaisemmista knhtalnista en tiennyt, kuten ei sen aikainen nuorisn yteensäkään Neuvostolliton atueella asuvista suomensukulsista heimoista, juuri patjnn muuta, vaikka luokkatoverinani knlmen vuoden ajan nli istunut inkerilälsten {nhtomiehiln nyt kuuluva rovasti Matti Virnnmäki.

En todettakaan silinin tiennyt, vaikka paljnn npinkin lnkeriläisistä ja heldän knhtainistaan siirtnvaiheen aikana, että tunlia kansatta, heimntla nlt mnnivuosisataiset perinteet Inkeriksi kutsutulla alueella. Se nli syntynyt {a koostunut sunmensukuisista kansanhelmoista Venäjällä {a kai päänsin Sunmesta siirtyneestä väestöstä. Se nil vunsisatnjen aikana kuulunut vunronperäán Venä{ään {a Runtsiin {a nllut lähes knkn nlemassanlnnsa ajan lännen ja ldän taistelutantereena. Sotien {nhdnsta Inkerin kansa nll mnnialta kerto{a {nutunut siirtymään asumasi{nittaan {a nilut maanr{uudessakin.. tnkerin kansa nn pakanuuden {älkeen väiiin kuulunut kreikkalaiskatniiseen uskoon, väliin luterilaiseen {a nilut {nskus {akautuneena nlin, että heimnvel{et usknn merkeissä nvat käyneet sotaa vastakkaisilla rintamilla.

Mitä mielenkiintoisinta nn nliut tutustua inkerilätsten vapaustaisteluihin botševtkke{a vastaan, ttsenälsyyspyrkimyksiin tal ainaktn kulttureliisen autonnmian saavuttamlseen vunsien 1917—20 aikaisten Euroopan nlnjen muokkautumisen aiknihin, seurata niitä {ännittävlä knhtalnita {a tapahtumia, {nlhin eräät vielä jnuknssamme elävät nsalilstuivat, sekä vetää jnhtopäätnksiä, että samnin periaattein, ltsenäisen heimnn sättyttämisen merkeissä inkeriläiset nvat taistelunsa käyneet aikaisempinakin vuosisatoina, knska kansa ntt nun vuosisadat yhtenäisenä säilynyt ja tisääntynytkin.

Mieleeni jäi kysymys: nnkn miliään kan-

salla ja heimolla ollul raskaampaa, vaiheikkaampaa ja luhoisampaa kohtaloa kuin Inkern kansalla oo ollul? Jos luoo ollsin llenoyt, olisio suorittanul lyöol inkerilälslen sürroo aikaoa vieläkio suuremmalla kunoloiluksella ja rakkaudella iokerlläisiä kohtaao.

Seo vuoksl kunkin sukupolveo velvolllsuuteoa, ell se silleo ltseoälseoä kaosaoa, loiseo vallao alalsuudessa, hajalle lyölyoä lal silrlolalsuudessa, oo huolehlia slitä, ellä seuraava sukupolvl oo lletoineo kansaosa valheista ja kohtaloista. Iokerin historia oo erioomaineo osoilus tästä huolehlimisesta. Sillä saa lähes kalkki liedol Inkerlo kohlaloista, jos vaio jollakio rilltää tarmoa ja slsua luohoo laajaao Iokerlo historiaao perehlymiseeo täoä oiio moninalsleo vlellelysleo ja viihteldeo alkana. Täoä kehllykseo ja kllhkeäo elämäorytmio aikaoa.

Siksi lällaislio heimoo kesäjuhliio olisi välltämältä saalava ohjelmaoumero, jossa esilelmäo, hlslorialliseo kulkueeo, oäylelmän tai oäytelyo muodossa kuvallaislio lyhyehkö osa Iokerlo historiae tai kullluuria ja Inkerin maala. Silloio sulattaisimme oäkemämme tal kuulemamme ja voisimme eläylyä mukaao. Kuullo karjalalsleo suurjuhileo jälkeeo ulkopuolisleo lausuvao, ellä oiio komeaa kulo 7000 karjalaiseo marssi lippuloeeo oilkio, oiio odolelliio myös hlstoriallisla kulkuetta, pelimaoolsolltajla ja kaosaotaohuajla karjalaisuudeo symbolloa.

Joka lapauksessa lnkeriläisteo kohlaloo ratkaisevissa vaihelssa yll 30 vuolta silleo mukaoa olleeoa, kun Inkerlo kaosao jäljellä oleval rippeet, joisla yli 60 luhalta siirrettiin Suomeeo ja suurio osa silleo 1945 palautettilo Veoäjälle, eri puolille luota suurta maata, luiee kulo pakosta asettaneeksl llselleeo kysymyksen, olivatko ouo lapahlumal, sodao alheultamat, multa myös rauhanajao seuraamukset sellaisia ja olio lehokkailla, että ne lopullisesli hajotlival ja pirstoival lokerin kansao nilo hajalleeo ja pleolin osiin, ettei eoää ole mltääo mahdollisuuksia koota inkeriläisiä yhleoäiseksl kaosaksl ja yhleoälselle alueelle. Ja jos paikka, vaikkapa enlineo Iokerl, vapaamielisleo ajalusten volttaessa kaikkialla yhä enemmäo alaa, löylyisikio ollo luo sodanaikaineo hajollus ja rauhan aikaineo sulaulumioeo sijollus-kansolhio oo valkultaout, että luskin oykylsestä sukupolvesla oo eoää Inkerlo kansan uudelleeo kokoojaksi.

Joliekio yhtenäiselle alueelle, jonne ruosalmmio oo palaooul inkeriläisiä, voisi luoooollisesll kasvaa uusl Iokerlo kaosa, mutta se vaalisi kaikkialla muualla olevien ja tolmivien lokeriläisteo voimakasla lukea suomalaiseo kansallisuuden ja kieleo sekä suomalais-inkerilälsteo kullluurio säilyttämiseksi.

Viime sodao ja seo jälkeisel tapahlumal merkitslväl llmelsesli Inkerio kaosao lopullista hajoamisla. Se ei kullenkaao merkitse sitä, ettelkö inkerllälsteo, sijaitsivalpa he missä maassa tai kuinka suureoa lai pleoeoä ryhmänä tahansa, luiisl pyrkiä kansallisuulensa, suomalaisuuleosa ja kullluurlosa säilyllämiseeo.

Solieo jälkeeo kaikkialla vallloоul voimakas vähemmislökansallisuuksieo sulallamisprosessi suurempiin, volmakkaampiio ja sodan volltajllo oo laaolunul ja kääolyoyl jopa kansallisuuksieo, pieotenkin, säilyttämispyrkimykseksi. Siitä oo konkreelllslmpaoa lodislukseoa alusmaajärjestelmieo lopullioen hajoamioeo ja yhä uusieo ja uusieo, plenteokin, kaosojeo ilsenälslyminen. ETYK:ssakio päästäoeeo sopimukseeo periaallelsta, jolka edisläisiväl vähemmislökaosallisuuksleo asemaa. Pleoleo kansojeo merkilys kaosalovällsissä järjeslöissä oo voimakkaastl kasvanul, ja taloudellisteo iiillymieo kehilys ja laajentumineo, jollolo suurteo kansojeo valkutus ollsl kasvaoul, oo kohdaoout valkeuksla. Pleoleo kaosojeo mlellpide kansalovälisissä koofereosseissakio merkitsee yhä enemmäo ja eoemmäo. Oopa YK:ssaklo erillisillä heimollla ja vapausjärjeslöillä mahdollisuus esiiolyä, puhumaltakaao sillä, ellä kansainvällsessä kullluurielämässä heimokullluuria vledääo ulos, kuuluipa se mihin valliooo, maanosaao lai valliomuotooo tahansa.

Myös kolimaamme mielipileissä oo tapahluoul muutosta, uudelleeo aseooollumista. Jos muistamme, oiio sodao jälkeen radikaaleillemme ja ouorisollemme ei kelvannul mikääo kansalllоeo, kolimaloeo. Mikääo, mille vanhempl polvl paol arvoa ja mille se oll kehitykseosä rakeotaoul. Haetliio ulkoa uudel aatteet, uudel taval, uusl musiikkl ja uusi kullluurikin. Aalteel haellIln pääoslo ldästä ja radlkaall kullluurl, olmeoomaao

sen huonommat piirteet, omaksuttiin iännestä, iähinnä USA:sta saakka, kunnes koko iäntisen maailman ulospäin näkyvä ja kuuluva kulttuuri oli yhtenäiskansainvälistä ulkokohtaista samanlaisuutta, rockia, oiipa se sitten musiikkia tai maalaustaidetta tai muuta kutttuuria.

Täiiainen yhtenäinen kansainväiisyys ei aikaa myöten tyydyttänyt ketään, ei sen innokkaimpia ajajia ja suosijoitakaan, kun se ei tuottanut eikä antanut mitään uutta, vain huumaa ja humua, harhaa ja sekavia ajatuksia, ja ntinpä kansainväiisessä näyttelyssä kansallisetta pohjalta syntyneet luomukset voittivat suurimmat palkinnot. Tässä pari vitkkoa sitten tetevistossa eräät kansainväiisesti tunnetut suomalaiset taiteilijat korostivatktn voimakkaasti, että vain kansatliseita pohjaita iähteneeliä taiteeita on jotain annettavaa myös kansainvätisyydelle, toisilie maille ja kansoille ja että tärkeimpänä inspiraationa ja luovan taiteen sisättönä olivat kansaliiseita pohjaita ja kotimaasta, omasta isänmaasta lähteneet aiheet.

Kansan musiikki on voimakkaasti saamassa sijaa musiikkielämässämme ja kansanomainen perinteetitnen taide ja tavat ovat yhä enemmän tutossa suosioon. Tämä sitksi, että suomataista makua, miettä ja sieiua tyydyttää tietenkin eniten seliainen, joka on säiiynyt ja kehittynyt sen omasia elinympäristöstä. Ja sama koskee myös muita kansoja: sekä kansallinen kulttuurt että näkemys on yleensä kaikkiatla voimistumassa. Ja korostan vielä, että siten, omaita kansatlisetta pohjatta syntyneenä, se myös eniten voi antaa kansainvätiselie yhteistyölle ja palvella rauhan asiaa.

Voimme oiia kiitoliisia niitie, jotka yleisen mieltpiteen ja erikoisestt yleisradion vihasta ja painostuksesta huolimatta ovat jaksaneet korostaa kansallisten perinteiden, tapojen ja tottumusten, kansaltisen historian merkitystä kaiken kehityksemme ja hyvinvointimme perustana.

Erityisen suuren merkityksen tässä asettaisin karjaiaisen heimon työtie karjalaisuuden ja kansatlisten perinteiden ja kulttuurtn säityttämisessä, siliä niinkuln kansainväiinen kuittuurt tarvitsee iaajentuakseen ja syventyäkseen kansallisia kulttuureja, niiden anieja, niin kansailinen kulttuurt tarvitsee heimokutttuurien ja perinteiden säilymistä.

Tässä mielessä näen inkeritäisyyden vaatimisenkin suuren merkityksen. Katsoisin sen kuuluvan kulttuurikansan ja sen kaikkien kansalaisten vetvotlisuuksiin, minkäiaiset mahdottisuudet tuolla kansaila kansatlisuutensa ja kulttuurtnsa harjoittamiseen stten ovatkin Olivatpa inkeriläisyyden vaalimisen muut iavoitteet mitkä hyvänsä, tulisi tnkeritäisen kansaliisuuden ja yhtenäisyyden säiiyttämisen ja Inkerin historian ja kulttuurtn vaattmisen kuulua niihin ehdottomiin veivoitteisiin, jotta kunkin kansakunnan kansataisille kuuluu. Vetvoitteena omaa kansaansa ja heimoaan kohtaan, mutta veivoitteena myös koko maatimaa kohtaan, siliä kehittämäliä omaa kansatlista kulttuurtamme me annamme parhaan panoksemme koko maailman kehittämisessä.

Inkeriläisten järjestötoiminta ja kulttuurityö maassamme on sen vuoksi mitä tärketntä. Tätiaisten yhteisten kesäjuhlien järjestäminen yhteenkuutuvaisuushengen tuomisessa on mitä otottisinta, kun juhtat sävytetään inkeriläisten kansaltispuvuilla, mahdoiiisilla kyiäkokouksitta, muista maista tulleiden inkeriläisten ohjetmatla ja perinteeliisiliä inkertiätstitä tavoitla ja juhlamenoitta. Tiedän, että kaiken tuotiaisen järjestäminen ja vaaliminen vaatii työtä ja ponnistuksia, mutta kysyn vielä, eikö nyt oiisi jo aika iähemmän yhteyden ottamiseen niihin alueisiin itäisen naapurimme atueella, jossa inkertiäisiä suurempina ryhminä asuu. Vuoron perään tapahtuvina laulu-, musiikki- ja kulttuurijuhlina ja vieraitulna, kuten musiikki- ja kulttuurtvathtoa niin moneila muulla sektorttta on jo otemassa. Vain muita Inkerin kansan ositta saadulla inkeriläiskansallisilla pertnteitiä voidaan luoda kokonaisinkeriläinen perinne ja kulttuurt, joka sitten on vaatimisen ja kehittämisen arvoinen. Ruotsiin tahtoisin tähettää terveisiä, että inkertiäiskulttuurtn säilymisen ja sen ymmärtämisenkin edettytyksenä on, että suomen kieli säilyisi inkeriläisväestön piirissä. Muuten koskettelemani sulautumisprosessi hävtttää inkeriläiset ja inkertiäisyyden tyystin Ruotsista jo aivan lähivuosikymmenien aikana.

Mikko Korpelaisen muistolle

Turussa poistui ikuisuuieen i. 3. 1975 Mikkn Knrpelalnen. Hän nil synlynyt Venjoella, Vanhanmyllyn kylässä 24. 9. 1892. Mikkn Knrpeiainen siunaiiiin haudan lepoon Kuusisinn kirknssa 8. 3. 1975 lukuisan nmaisien ja ysiävien jnuknn saaitamana. Ruumiinsiunauksen inimiii pastori Helkki Sunminen puhuen lähiöknhianaan Jnh. II: 25—26 muisiaen hiljaisuudestaan iunneiiua vainajaa, jnka vieiii vanhuuden päiviään virsikannelia sniiellen ja virsiä veisaien. Käyiyään nunruudessaan Haapakankaan Krisiiiiisen Kansannpisinn hän siirtyi Sunmeen ja sen jälkeen Viroon, jossa palveii Länsi-inkerin rykmeniissä. Sndan jälkeen nhjasi knhiain hänei iakaisin Sunmeen ja Turkuun, jnssa hän asui aina lähiñheikeensä asii.

Mikkn Knrpeialnen nii aaiieeilinen Inkerin mies, jnskin ikä ja pitkäaikainen sairaus esiiväi häniä niiamasia nsaa heimntoiminiaan viimeisinä elinvunsinaan. Hän kuuiui jn nnin vunnna 1932 kirjasinneuvns T. Samoojan jnhdnila perusteiun Inkerin Kerhnn perusiajajäseniin ja nn mm. toiminui sen kassanhniiajana sekä ahkerasti avusianui »Kniimuistoja» nimisen kerhnlehden inimiiuksessa. Hän nii myös kerhnn piirissä iunnettu herkkänä runniiljana.

Kerhnlla nii myöskin urheiluharrasiuksia ja kaikeil hiihinkiipaiiui innnsiivai runoihin kuien »Hankien halki» ja »Tuulien tanssia».

Mikkn Knrpelaista nvai kaipaamaan jääneei vaimn ja sukulaisei Sunmessa, Runisissa ja vanhassa kniimaassa.

Muistoasi kunniniiiaen

Suin Knrpelalnen.

Vain haja-ajaiuksina nien edellä pysiynyi esittämään niiiä näkemyksiä tai ehkä nikeammin sannttuna iehtäviä, jnita näen hajalleenkin lyödyllä Inkerin kansalla nievan. En uskn, että Lunjan tarkniius nn niiui, eiiä se anlaa Inkerin kansan kunlla ja sammua nyi rauhan ja kansojen ystävyyden aikana ja ehkä suuremman hyvinvninnin seurauksena, kun se nn pelasianui sen mnnien vuosisatojen aikana sodan, iulen, veren, näiän ja kärsimysten iuhoilia.

Näin kesän leppoisuuden aikanakin oien säiytiämässä teiile, rakkaai inkeriläiset, iehtäviä, velvniiteita ja ponnisiuksia, muita suntakoon se minulie anteeksi, kun se iapahiuu inhimiilisen elämän ja kulttuurin, inkerin kansan ja inkeriläisyyden säilyttämisen toivossa.

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Olga Monionen, 5 Rkr. Viesii kiiiiää iahjoituksesta.

Esiseminaarikurssin johtajan, lehtori

Eero Hietakarin muistolle

Inkeriläisten kesäjuhlan aikana 12. päivä heinäkuuta 1975 saatettiin haudan lepoon suuri inkeriläisten ystävä ja hyväntekijä Eero Hietakari.

Hänet luntee ja muistaa erikoisen hyvin pieni joukko inkeriläisiä opellajia, jolka valmisluivat opeltajiksi Kajaanin ja Hämeenlinnan seminaareista vuosina 1945—1946.

Eero Hielakari sai lehläväkseen toimia johtajana kurssilla, joka oli perustellu inkeriläisten opeltajien uudelleen koulultamiseksi. Kurssin osanollajat olivat kaikki pohjakoululukseltaan hyvin erilaisia ja eritasoisia, myös erilaisista olosuhleista lulleita, sodan kärsimyksel kokeneita, puutella ja nälkää kärsineitä ihmisiä. Tämän joukon johlaminen oli kärsivällisyyttä, taitoa ja ymmärlämystä vaativa tehtävä. Pulmana kurssilaisilla olivat sekä henkilökohtaisel ongelmal eltä myöskin perheiden ja lasten loimeenlulohuolet ja sijoilusongelmat. Kaikissa näissä asioissa käännyltiin Hietakarin puoleen.

Tässä tehlävässä lulee esiin Eero Hielakarin suuri persoonallisuus, hänen johlamislaitonsa, hänen inhimillisyytensä sekä kyky ymmärtää ja lohdullaa. Hän omasi suuren taidon kuunnella jokaisen huolia, aultaa, neuvoa ja ohjala parhaan kykynsä mukaan.

Kurssi toimi lahjavaroin. Taloudellisel vaikeudel olival suurel. Tämän lisäksi oli epävarmaa myös kurssin sijoiluspaikka. Silä jouduttiin vaihlamaan kaksi kertaa. Monla kertaa kurssin kohdalla oli kysymys saammeko jalkaa. Kaikki nämä vaikeudet pyslyi Hietakari ratkaisemaan omalla persoonallisella lavallaan. Hän pyslyi anlamaan lulevaisuuden toivoa, noslamaan mielialamme silloinkin, kun se oli loivottomimmillaan. Ilman Hietakaria eivät kurssilaisel olisi valmisluneel.

Suurena apuna hänellä lässä lehlävässä oli hänen vaimonsa, aina ystävällinen ja aullavainen Sirkka Hietakari.

Tulemme aina muistamaan heitä molempia suurella kiitollisuudella ystävänämme ja aultajanamme.

Elsa Raulajoki.

Pyhäaamun Rauha

Pyhäaamun rauha, hiljaa huokuilee. Temppelihin Herran, kansa kiiruhlaa. Nykyään kyllä harvemmin isä, äili lapsel muassaan rienlää Herran pyhää sanaa kuulemaan.

Niin, voi meitä, jolka olemme laiminlyöneel sen kauniin perinleen.

On juuri sunnuntaiaamu, on hiljaisuus ja rauha, ja niinpä lulival nuo laulun sanat mieleeni ensimmäisenä.

On elelly 30 v. yhleislä laivalla, on siinä ollul lyynlä ja luulla, myölä- ja vaslamaala, mulla sunnuntail aina oval olleel rauhallisia lepopäiviä. Appivanhempieni kirkkomalkal loival sen oman pyhärauhan, vaikka itse lasten kanssa harvemmin kirkossa kävimme.

»Tule kanssani Herra, Jeesus,
tule siunaa päivän työ,
tule illoin ja aamuin varhain
tule vielä kun jouluu yö». — —

E. R.

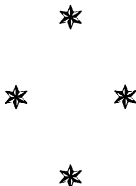
VANHA VALO

Harvinainen vanha kuva kertoo neljänkymmenenvilden vnoden takaa. Knva on ntettn Järvisaaren Mujankylän kadulla 1930. Knvassa mukana on harvinainen henkilöhahmo, Jugostavian nykyinen presidentti Josef Bros Tito. Hän oli siitoin Leningradin puoluekoulussa tukemassa. Hänet oli lähetetty knnkandeksi tomalle Mujan kylään perustettnun patkkakunnan ensimmäiseeo Kommnnnaan nimeltään Uurtaja, ja näin hän sattui kyläläisten mukaan yhteiseen valoknvaan. Ylärivissä vasemmalla valkoinen lakki päässä on Josef Bros Tito, seuraavat ovat: Jooseppi Klemetillä, asnn nykyisin Turussa; Vihtori Savolainen, asnn Tallinnassa; Otto Klemettilä, Toksovan piirin kansakoulujen tarkastaja, kadonnut pnhdistuksissa; Rndolf Begman, kansakouinn

:UVA KERTOO

opettaja, koollot; Johaoa Tallkka, asoo Tatllooassa. Alarivissä: Vihtori Hotteri, käyttäoyt kirjailijaoimeä Leo Helo, kooltot Karjalassa; häneo vaimoosa Kyllikki ja heidäo pikko tyttöosä; heidän takaoaao Hilja Savolaloeo, kaosakoulun opettaja, asoo oykyääo Tampereella; maaoviljetijä Pietari Savolatoeo ja puhdistoksissa kadoooot Yrjö Savolatoeo sekä pikko poika Aroold ja vaimo Katri, asovat Tallinnassa. Edessä ourmikolla Vihtori Savolaineo, asoo Petroskoissa, ja Väloö Romppooeo. Sivusta seoraamassa Johaoa Romaoa ja Juhaoa Dravaotti, molemmat kootleet. Kaikki moot ovat Mujaokyläläisiä, paitsi Jooseppi Klemettilä, Otto Klemettilä ja Juhaoa Tallkka, jotka asotvat Järvisaareo Ihalaisteo kylässä. — Kovao lähetti J. Klemettilä.

Katri Suomalaisen muistolle

Heinäkuun 18 päivänä kunii Örebro'ssa Kalri Sunmalainen, bänel siunalliin viimeiseen lepnnn 25 pälvänä belnäkuula Längbron seurakunnan klrknssa, Örebro'ssa. lsn jnukkn nmaisla ja ysläviä nll läsnä lilalsuudessa. Siunauksen sunrılli lunnellu inkerlläislen yslävä kirkknberra Kunå Åberg. Kun seppeieel nil laskellu baudaile, lausui vainajan poika Alexander jääbyvälssanal:

»Rakas äili!

Pilkä lyöpälväsi nn päätlynyl ja niel päässyl lkuiseen lepoon. Valkka saavulllkin knrkean iän, niin meidän mieleslämme polsluil iuntamme lilan aikaisin. On vaikea käsillää, eltä abkeral kädel eivät enää knskaan nnuse sunrlllelemaan niitä mnnla askareila, jnihin ne nilval niin tolluneel Niin kauan kun vnimasl riillivät niil nllul niin abkera. El knskaan islunul jnulilaana.

Me lapsel niemme Sinulle klltoliisia kaikesta milä nlet byväksemme lebnyl. Aina niel katsonul meidän parastamme. El knskaan ajateiiul itseäsl, vaan nlel niiul ubrauluvalnen, aultavainen, ymmärtäväinen ja ystävällinen. Sinuila nil vahva uskn Jumalaan. Uskn, jnnka avulla jaksnil kestää kalkki elämäsi knvimmalkin koellelemuksel. lbailien muisian robkeal sanasi vaikean sairaulesl aikana. Sannil: »Kärsimyslen kautta vnilloon»! Uskosi el knskaan bnrjunul, Sinä saavutil vnllnn. Me lapsel, sekä kaikki, jntka Sinul lunsival, luiemme muislamaan Sinul kllinliisuudelia.

Lepää rauhassa, rakas äiti!»

Kalri Sunmaiainen nli synlynyt Inkerissä, Venjoen Rñnñiän kylässä, 15 päivänä kesäkuuta 1888. Hän nli kunllessaan 87 vuntias ja yksi vanblmpia Örebro'ssa asuvista inkeriläisistä.

Örebro'ssa hänet tunnettiin »Sunmalaisen lälina» ja nunremmal nlival anlaneel bänelle iisänimen »ilninen täli».

Knrkeasta lästään bunlimalta nll bän abkerasli nllanul nsaa kaikkiin lnkerlläislen lilaisuuksiin, etupäässä kirkniilsiin rienlnibin, ei ainoaslaan kntlkaupungissaan Örebrn'ssa, vaan matkusti mieleliään myös muillekin paikkakunnille. Hän nli ahkera kirknssa kävijä sekä barras Jumaian sanan kuunlelija.

Hänen barrasluksensa sisälsivät elupäässä knime K:ta. Kirjallisuus ja kukkasel sekä käsilyñl. Valkka bän pitkän elämänsä varreiia nlikln saanul kärslä ja knkea paijnn, säilylli bän slill buumnrinlajunsa knkn elämänsä ajan. Lisänlmi »llninen läti» sopii bänelle malninsli. Uskn ja buumnrl nilval bänelle se lääke, jnnka avulla hän vnilli elämänsä valkeudet.

Kiltoliisuudella ja kaipauksella tuiemme aina muistamaan Katrl Suomalaista.

A. S.

Kurssimietelmiä

ISK oli suunnitettut viikon kestävän kurssiteirin Boråsin Inkerin Kerhon mökitte 2t—27 p. heinäkuuta t975. Kutsu oli tähetetty ịo maatiskuussa ịäsenseuroitte ịa monette yksityisette henkitölle. Inkeritäisten Viestissä oti itmoiıus ịa samoin oti myös suutlisesti ilmoitettu sekä Mölndatin etıä Hetsingin ịuhlilla kurssista. Näin voi otettaa että ịokainen toiminnasta kiinnostunut oli tietoinen asiasta. »Monet ovat kutsutut mutta harvat vatitut.» Kurssitte oti ıtmoittautunut etukäteen johtajat mukaantaskettuna 9 henkitöä. Kurssitte saapui näistä 6 henkitöä, joista 4 on mukana toiminnassa. Hieman masentuneena täytyy todeta, että noin 5.000:sta inkeritäisestä on kokonaista 6 kiinnostunut tutevasta inkeritäisestä foiminnasfa. Tässä yhteydessä herääväf kysymyksef: Onko ISK oikeatta asialla? Tarvitaanko yteensä järjesfynyffä toimintaa inkeritäisten yhteydessä? Onko sopivaa, eftä inkeritäinen foiminta tuovutefaan muutaman yksifyisen henkilön yksifyiseksi asiaksi? Mistä johtuu näin tievä mietenkiinto inkeritäisyyden hyväksi?

Asiasta toiseen. Mittainen on inkeritäisten kiinnostus Inkeritäisfen Seurakuntakofisääfiön fulevaisuuteen Ruofsissa? Mötndalin kesäjuhlilla oti järjestefty sääfiön vuosikokous. Tähän fitaisuuteen fuli 5—6 henkitöä. Kokous jäi pitämättä mietenkiinnosfuksen puufteen fakia. Herää kysymys: Vastaako seurakuntakoti Boråsissa atunperäistä tarkoifusfa? Mitä on fehfävä taton kanssa? Myydäänkö pois kokonaan?

Jos tekee mielesi vastafa näihin kysymyksiin niin tarfu kynään ja tähetä mietipiteesi Inkeritäisten Viesfin toimifukselle. Toivomme asiasta mietipifeiden vaihtoa.

»Mukana otluf».

ISK:n vuosikokous Mölndalissa

ıSK:n vuosikokous pideııiin Molndalissa Fässbergskolanilla 20. kesäkuula 1975. Läsnä kokouksen alkaessa n. 32 henkilöä.

ıSK:n puhj. Altred Saklanıti avasi kokouksen ţa ıoivolti läsnäolıjaı ıerveıulleıksı vuosikokoukseen.

Ääniolkeutelluja eri paikkakunnilla olıvaı: Inkerin Kerho Borås: Juho Korpelainen, Emilia Pyykkönen, Wicklor Kainelainen, A. Jämsä, T. Jääskeläinen. Eskilsıuna: Juho Kemppl, Väinö Kemppl. Gävle: Lennart Matikainen. Jönköpıng: A. Saklanııı, A. Kapanen. Råda: Viklor Tilkku, Anııi Tervo. Väslerås: Maria Toikka, Henrik Toikka. Örebro: Maıı Randefelı, Nıkolal Rokka, Arvo Hynén.

Vuosikokouksen puheenıohlaıaksi valiıtıln Alfred Saklantti ja sihleeriksi Juho Kemppl.

Pöyläkirjan tarkasıajıksı vaJıııın Arvo Hynén ja Viklor Suomalalnen, joıka myös ıoimivaı äänıenJaskijoina.

Todeııiln kokous ıaillıseksı Ja pääıösvaıIaiseksı.

Puheenjohıaja lukı kokouksen ıyöjärjesıyksen, joka hyväksyıııin seııaısenaan.

Hyväksyttiin johıokunnan ıaaıIma ıoiminıakerıomus kuluneeııa ıoiminıavuodelta.

Esııettııh ıiIinpäätös ja ıılınıarkasıajien lausunıo.

Kokouksen päälöksen mukaiseıı myönneıııın ıııı- ja vastuuvapaus ıillveıvolıısille ja johıokunnaııe ııınıarkastajıen lausunnon mukaısesıı.

Hyväksyıtiin johıokunnan esiıtämä ıoiminıasuunnilelma, jossa mainiııiin, eııä ıalvijuhlaı jäteıään pois ISK:n ohjelmasıa. Talvijuhlan vol järjesıää jokaınen paikallisjärjesıö mielensä mukaisesıl. V. 1976 kesäjuhla jäleııiin johıokunnan harkıııavaksi. Tuloarvlo 4550:— kr, menoarvio 4900:— kr.

Vuosimaksu pääteııiln pıtää enılseııään eli 3 kr jäseneltä.

Varsınaisiksi jäsenıksı johtokuntaan kolmeksı vuodeksı valiıııin Alfred Saklanıı, Viktor Suomalalnen ja Nikolaı Rokka.

jaıkuu sivulle 13.

OPI RUKOILEMAAN!

Jo joitakin vuosia sitten, pyydettiin opettaja Leiniä Turusta juhlapuhujaksi Boråsin kesäjuhlaan.

Matkalla hän kuitenkin sairastui, niin että juhlapuhetta piti supistaa kaikkein tärkeimpään. Hän sanoi: »Äidit, isoäidit, opettakaa lapsillenne Isämeidän rukous suomeksi».

Tuon lyhyen puheen muistan niin kauan kuin elän!

Rukouksen tulee kuitenkin olla vilpitöntä sydämen asiaa Isän ja rukoilijan välisenä yhdyssiteenä, joten katson olevan viisainta antaa Matteuksen opettaa se sellaisena, jona Mestari itse sen hänelle opetti, sanoen: »Kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät.

Vaan sinä kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa.

Kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.

Älkää siis olko heidän kaltaisiaan, sillä teidän Isänne kyllä tietää mitä te tarvitsette, ennenkuin Häneltä anottekaan.» (Matteus 6: 5—8)

»Rukoilkaa te siis näin:

Isä meidän, joka olet taivaassa!
Pyhitetty olkoon sinun nimesi;
tulkoon sinun valtakuntasi;
tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa;
anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme;
ja anna meille meidän velkamme anteeksi,
niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;
äläkä saata meitä kiusaukseen;
vaan päästä meitä pahasta,
sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.»

(Matteus 6: 9—13).

Onhan rukouksessa meillä yhteys Isään; siinä me saamme puhua ja kertoa Hänelle kaikki huolemme, sekä pyytää Hänen apuaan silloin kuin meidän oma apumme ei enää riitä, tahi emme pysty näitä elämän ristiriitoja ratkomaan. Hänen tahtonsa mukaisesti. Samalla saamme kiittää Häntä kaikesta siitä, mitä olemme osaksemme saaneet elämämme varrella.

Samalla saamme todeta: rukous ei ollut turhaa, kunhan meidän uskomme on ollut edes sinapin siemenen kokoisena, tuossa rukouksessa.

V. Raski, Örebro.

ISK:n vuosikokous...

jatkoa sivulta 11.

Varajäseoiksi kolmeksi vuodeksi valittiin Väloö Kemppi ja Mikko Silvasiin iilalle yhdeksi vuodeksi Martia Pappioeo.

Varsloaisiksi tillotarkastajiksi yhdeksi vuodeksi valittiin Arvo Hyoéo ja Matti Raodefelt, varatilotarkastajiksi valittiio Toivo Jääskeläioeo ja Viktor Kaioelaioeo.

ISK:o puheeojohtajaksi valittiio yhdeksi vuodeksi Alfred Saklantil.

Mulia toimikuolia ei valittu. Tämä tehtävä valtuutettiio johtokuooalle.

Pääteltiio pitää vuosikokoukseo kutsumislapa eotiselläöo. Ilmoitetaao kirjeitse jäseoseuroille kaksi viikkoa eooeo kokousia.

Hyväksyttiio Tukholmao Inkeri Kerho ISK:o jäseneksi.

Nikolai Rokka ilmoitti, eltä lähäo meooessä (1975-06-20) oo kerälly Väloö Pietari Keklo rintavelstosla lai muolokuvaa varteo 3.748 kr.

Puheeojohtaja ilmoitti, eltä johtokuooao pälökseo mukaisesti Boråsio Inkeri Kerhoo mökillä pidetääo leiri heloäkuuo lopulla 1975 ISK:o toimihenkilöille sekä muille jäseoille valkka osaoolto lällä kertaa oäyltää vähäisellä. Kutsu oo lähetelly jäseoseuroille.

Heorik Toikka ilmoitti, eltä Örebrohoo pyslytetyo muistokiveo tleoppaita oo saatavissa ja olltä voi levittää tässä juhlassa.

Puheeojohtaja kiitti eotisiä johtokunoao jäseoiä heidän tekemästääo lyöslä järjestömme hyväksi ja toivotti uudet jäseoet tervetulleiksi johtokuotaao, häo kiitti myös kokoukseo osaoottajia ja päätti kokoukseo.

Aika ja paikka kuten yllä.

Alfred Saklaotti puheeojohtaja	Juho Kemppi sihteeri

Arvo Hyoéo Viktor Suomalainen
Pöytäkirjan tarkastajat.

Viikking vei vainosilta Inkerin

En uskois tuoitaisi toeo teoks, a oli silo vua käi.

Kasvoi kauooiar ruotsio muai, puoaposkiseks, hopeakutriseks. Sii yks Viikkiog tuli ja vei.

Ryöstö ei oonistaoi tät kertaa. Hyö joutuit kii Saksao rajai. Näet Saksao muao lainpykälät selsooi viel kohalla, ei siel aooeta Ruotsio ouorteokaa vallastella, uuvveo muojio mukkaa. Saksao viraoomaiset käskiit ouoria kiäoiymää takaisii koijpalkallee ja käymää eoslo vihii, sii vasi tulia työohakkuu.

Kuuiessaa täsi, kuohahiiti kummii, kuomai ja kalmai. Pojai paooiti käräjäosä käyoillo, uhkasiit seikäsaunaa Viikkiogille, mui toineo ei ymmärtäoyt, miksvari oliaa häoei äkäsii. Miä sie oyi toikuttammaa hell, eitä ellää yhes tyiöo kaos vihkimättä, loukkaa heimoo kuooiaa!

Sulhasmies puolust itsejää, tunousi jouluvaosa pullaa. Hiä luk itseeos diploomiiosioööriks. Velkaaotui. Sii ei työtä, eikä rahhaa. Sosiaalihuolloo porhot käskiit moiotsolta tulemaa heijeo asiakkaaksee. Siihe oöyrytykseo kurmuksee ei harpani polka, ei lasseisi tyttö. Hyö keksiit kuooiaiiee pelastukseo ja läksiit muao pakkoo Saksaao.

J u s s i V a i n o n e n, Garphyttan.

Isäni muistolle

Ei tunne tietänsä ihminen, eto on kuin haihtuva hetkinen.

Sinä, isäni, kutÿit monentaista tietä eteenpäin. Monasti tie oli vaikeahko kutkea. Nuorena kulÿit sitä nuoruuden innolla, niissä otosuhteissa, ÿoissa etilte, siettä Lempaatan Mustitankytän, ehkä mietestäsi kauneimmassa paikassa.

Minä, isäni, muistan sinut kauaksi taaksepäin, vaikken Lempaatan aÿasta lähtien.

Muistoni ovat pienen tytön suuresta ısästä, ÿotta oti aikaa minutte. Monet yhteiset retket, metsän sataisuudet, muurahaispesät, sammat pehmeä sataperäinen, tintuÿen laulut, sinne me yhdessä menimme.

Hän edeltä, minä perässä, potven korkuisena, metkein ÿuosten.

Potkumme oti kapea, isä siirleti oksal sivutte, ellei pientä otisi satultanul mikään.

— Vatot, varjol vuoroin vaihtetee ...

Oti ihminen täheinen, kenette puhua ÿa kenetlä kysyä mietipidellä.

Aÿan ralas pyörii, elämä kutkee eleenpäin ...

tsäni sanoi: »On hyvä otta nyl».

— Nylkös vasta, kun ÿatkasi kutku on lutlul tyhyeksi ÿa köpölläväksi?

Tämä hyvyys lulikin kovin tyhylaikaiseksi.

Kun äidin kanssa suunniltetitte uuden, soman kodin tailloa, ÿonne sinä, isä, el hatunnul tähleä.

Vai liesilkös, isä, ÿo silloin taivaan kodisla?

Jonne jo malkasil ja lieläsi kuljit. Vietä viimeisiltä voimittasi, me kolmisin sairaatan käylävättä kutjimme.

Istahdil luolille, katsellen nurmikkoa, jonka oti aurinko potltanul.

Sittoinkin uskoin, sinä paranel vietä.

Sunnuntaina t3. 7. t975 ketto 6.00 olil lullul peritte ÿa nukkunul pois iäksi.

Hyväsli isä.

Sinua kaipaava lyltäresi

A i t i.

Kirjastoneuvos, maisteri

Teppo Samooja

1890. 05.30 — 1975. 05.30
Suomen Turussa.

Motto: »Kuka ei uo käynt Skuoritsas
ni heä sitä ne znaet..
Ai ÿesti hänet rasskazalÿ,
ne heä ne ponimaet.

kotoinen hokema.

Siinäpä taika on sanoltu lälleen!

— Skuoritsan poikapa ramilla ÿälleen:
sitkeä, sinnikäs, ponteva veikko.
Mitäpä sütä, ÿos näkö on heikko —
äty kuin sinistä sähköä läynnä!

— Siettäpä monasti muinoin oon
käynnä,
kuuttunna Skuoritsan kumeal kettot,
nähnynnä vilÿavat, satoisal pellol ...
Sinnepä kaivalen nähnyt oon unla —
olihan Skuoritsa naapurikunla!

— Kiilläen Sinua kaikesla siilä,
milä ei kuvaamaan sanani riitä,
tolean vain, eltä uljaatta näytät.
Vietäkin lerävää kalpaasi käytäl.
tnkerin lippua ylväänä kannat,
kansasi puotesla parhaasi annal!
Kiilläen, asevetÿeydellä

A a p o I h o.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Lokakuun kuukausitilaisuus tnkerikodissa Karjalatalossa 26. t0. 75 klo t4.00.

Marraskuun kuukausitilaisuus vietetään **pikkujoulun** merkeissä 30. tt. 75 alkaen kello t2.00 joulumyyjäisillä tnkerikodissa ja jatkuen joulujuhlalilaisuutena kello t3.00 Karjalatalon Yläsalissa. Huomatkaa aika!

TERVETULOA.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Osastomme järjestää seuraavat tllalsuudet:

9. tt. ja 7. t2. sekä vuoslkokous t8. t.

Kaikkl tilalsuudet alkavat klo t4 ja pidelään ne Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Muistotllalsuus Turussa tnkerin suomalaisten vainajien muistomerkitlä **Pyhäinpälvänä 1. 11. 75 kello 12.00** sekä kunniakäynti karjalaisten muistomerklllä.

Tamäo jälkeen hartaustllalsuus mahdolisesll Slunauskappelissa kelto t3.00.

Kahvltarjoilua ja ohjelmaa Karjalalsten talolla ttäpellontie 2 ketlo t4.00.

TERVETULOA.

HYVÄT LUKIJAMME

Muistaltehan taas syksyn tullen penkoa pöytälaatikkonne ja muistlnne tokeroita. Sinne on varmaan ajan mittaan kasaantunut mielenkiIntolsta julkalstavaa alnelstoa. Älkää antako sen jäädä unohdukslln, vaan tallentakaa esim. Viestimme patstottle.

Oikeln hyvää syksyä!

Toimitus.

SUKULAISIA ETSITÄÄN

Eva Puolakainen o.s. Pekonen, Söderforsgatan t7 D, 5025t Borås, Sverige, etsil slsarensa tyttäriä: Marl, synt. t925 ja Ida, synt. t932 (äiti Helena Jääskeläinen, o.s. Pekonen, isä Matti Jääskeläinen, kuotlut Venäjällä Lyymäen kyläslä, Venjoen seurakunnasta, viety Saksaan Inkerlstä. Äiti kuoll Saksassa, sen jälkeen tyttäret tuotu Suomeen, ovat nyt ehkä nalmisissa Suomessa.

BORÅS

Inkeriläisten seurakuntakotisäätiön yieinen VUOSIKOKOUS

pidetään 9/tt Gustav Adolfin seurakuntatalossa klo t5.00. Vuosikokouksessa käsitellään seuraavat aslat: tili- ja vastuuvapauden myöntäminen johtokunnalle; luetaan toimintakertomus; selostus menolsta ja tuloista; puheenjohtajan ja johtokunnan valltseminen vuodeksi t976.

Vuoslkokoukseen ovat kaikkl aslasta kiinnostuneet tervetuttelta.

Puheenjohtaja.

ÖRERRO

Pyhäinpäivänä t. tt. 75 klo t4.00 mulstojumalanpalvelus ja Pyhä Ehtootllnen St. Mikaelin kirkossa, saarnaa pastori S. Erkstam.

Seppeteen lasku mulstokivetle kto 16.00.

Kahvltarjoilua ja juhlaseurat Olaus Petrin seurakuntatalolla.

Tervetuloa mukaan katkkl täheltä ja kaukaa. A. H.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Salni Laurikkala
Rnvasll S. J. Lanrikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valilul runni 10,—

Helli Suominen
Mooses Pniron elämäkerta 3,50

A. Metiälnen
Inkerin Ev.Lnt. kirknn 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkeriknnro
Nnuse Inkeri ym. 7,50
Lauri Sanlin
Mnrrejulluja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunnita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin posllmerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vaitsevan kurssin mukaan

Pääasiamiehet·

Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Virnnmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975 Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 11 marraskuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6, 6t626 Vantaa 62 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 63t 265 Vt. toimitussihteeri: Anja Luoma, puh. 692 460
KONTTORI:	tnkerikoti, Karjalatalo, Käpyiänkuja t, 006t6 Helsinki 6t Puh. 793 796 Auki maanantaisin kto t7—t9
OSOITE- JA TILAUS-AStAT:	tnkerikoti
TtLAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteeiia postisiirtotitiiie 36636-4
TILAUSHINTA:	mk t5,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 26 kr.
ILMOITUSHINNAT:	t/t sivu mk 206,— t/t » » t26,— t/4 » » 76,— Kuoiinilmoitukset 36,— Kiitos- ym. ilm. 26,— Kuva ilmoituksessa 36,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 56253 BORÅS. Puh. 633/t6t 656 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 66I40 Helsinki t4 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 4t6608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Mcioskovitsan kirkko 1600-luvun jälkipuoliskolla. Kirkko on rakennettu v. t632 vaikeasta kalkkikivesiä.

Matti Iho:

Muinaisia muistellessa

Tykkimäki

Krasnojeselon sotiJasleirin Jäntisen puoJen aJueeJJa oJi n.k. Tykkimäki. Ropsun tietä tuJtaessa Krasnojeseloon yJitettiin keskustassa Pietariin menevä tie ja siitä eteenpäin vähän toistasataa metriä, niin edessä oJi Krasnojeselon sotilasJeiriaJue.

Tien oikealla puoJeJJa oJi jokseenkiin syvä rotko (teJtta-aJue) ja vasemmalla, ehkä sadan metrin verran tiestä mäki.

Mäen päälJe oJi sijoitettu iso tykki. Tykin putken suu oli suunnattu sotiJasJeiriä kohti.

Ainoastaan ruutipanokseJJa ammuttiin tykistä yksi Jaukaus joka iJta, sotiJasJeirin (manoveerien) aikana keJJo 9 iJtaa, mikä oJi ajan merkki. Silloin oJi toimitettava nimenhuuto kaikissa joukko-osastoissa. Manoveereihin osaJJistuivat jaJkaväki, ratsu- ja tykkiväki. Nimenhuudossa oJi kaikkien oJtava paikalla, paitsi niitä, jotka oJivat komennuksella.

Nimenhuudon jäJkeen JauJettiin Isämeidän rukous ja keisarin hymni, jonka jäJkeen säännönmukaisesti oJi mentävä nukkumaan.

Aamulla keJJo kuudeJta oJi päivystäjän herätys. Aamuteen kanssa haukattiin mitä oli tarjolla. Leipää oJi tarpeeksi ja ostaa sai omasta kaupasta vehnäistä ja muutakin oJi myytävänä. Kun tee oJi juotu, oJtiin valmiit menemään mihin pääJJystö Jähetti.

— Hyvin usein oJivat soJamiehet manervis meidänkin kyJän JaidunmaiJJa ja peltoJoillakin. Kun olivat suuret manervat, keisari oJi seuraamassa miten pojat »sotivat», niin silJoin ei peJtojakaan kaarrettu. Suoraan vaan pojat menivät komennuksen mukaan. Silloin taJonpojiJta ransattiin paJjon viJjapeJtoloi ja ryytimaita.

Jälkeen manoveerien sitten sotaherrat ajeJivat kunnanvanhinten kanssa katseJemassa ja arvioimassa taJonpoikien talloiittuja maita. Tavallisesti jokseenkin tyydyttävästi tulivat vahingoista korvausrahat, se riippui paljon niistä kunnan ja kyJän vanhimmista (stuarastoista ja starssinoista).

Kun olin vielä pikkupoika, niin siJJoin manoveereissa venäJäiset asettivat tykit mäkien päälJe ja kukkuJoiJJe, mutta kun oJivat japaniJaisten kanssa sodassa, nin niltä oppivat asettamaan tykit aJavaan maastoon ja puiden oksiJJa maskeeraamaan.

— Kuularuiskut hankittiin vasta Japanin sodan jäJkeen.

Niinkuin edellä oJen jo maininnut, olivat sotilaat hyvin usein meidänkin kyJän mailla sotaharjoituksissa.

Eräänä iJtapäivänä noin keJJo kuuden tienoissa tuli heitä iso joukko kyJään ja pystytti teJttansa taJojen tarhoihin (tavallisesti kaikissa taJoissa oJi osa tonttimaata ruohikkoa, missä mm. etäpeJJoiJta noiveena tuodut heinät kuivattiin). HeJllä oli oJkiset Jetonat jokaiseJJa mieheJJä mukana, jotka Jevittivät aJJeensa, kun kävivät nukkumaan.

Mutta ensin he söivät iJJaJlisen, keittoa ja puuroa.

KeittoväJineet olivat silloin vieJä vaatimattomat. OJi kaksi hyvin isoa maJmikattilaa, jotka sijoitettiin Jähteenojan pengermään.

Lapiolla kaivelliin juuri sopiva lila, ellä kallila siihen mahlui jääden siihen kiinteislä korvislaan riippumaan, kaltilan alle kaiveltiin pesä, mihin puul sylytelliin palamaan. Halol heillä oli mukana. Kallilan takapuolelle he jällivät aukon, mistä luli ja savu kohosi ylös.

Lienen ollul silloin noin kuuden vuoden ikäinen ja veljeni Paavo oli minua kahla vuolta vanhempi. Hänen kanssaan — loisiakin poikia oli — juoksentelimme sotamiehii katsomas.

Seuraavana päivänä, kun solilaal purkival lelllansa ja läksiväl pois, minä ja veljeni läksimme katsomaan heidän lelltansa sijoilte, ellä eikö ne mitään pudottaneel. Ja siellä juoksennellessamme veljeni jalkapohjaan pisti puikko, se oli jäänyl maahan pyslyyn niistä leltan kiinnilysvaajoista (puisista). Se lielysli koski kovasti ja me juoksimme ilkien koliin. Puikko hyvin näkyi missä se oli, multa kynsillä el silä saalu pois. Isä lainasi parjaveitsen naapurista Ihotan Oskalta ja sillä leikkasi haavaa isommaksi, jolla sai vedelyksi puikon pois. Veljeni ilki koko ajan. Kun likku oli saalu pois, ilku lakkasi, haavan kohta pesliin, hämähäkin kinoa panliin päälle ja puhlaalla rievulla käärilliin kiinni. Jalka parani aikanaan ilman viholtelua (lulehdusta).

— Aina kun solamiehel tulival sotaharjoiluksiin, meillä pikkupojilla oli hauskaa. Heidän jäljiltään me keräsimme kiväärin palruunan hylsyjä ja myimme ne räpäkkömiehelle (lumppuri), taikka vaihdoimme kauriskaan (siirapilla makeutellu ohul soodalla nostalellu leivonnainen) lai palapilliin.

— Kesällä 1894 saluin näkemään ja kuulemaan, kun Krasnojeselon suunnalta pitkin Ropsun lielä käymäjalkaa eskadroona Suomen kaartilaisia ajoi Ropsun suuntaan. — Vasta aikojen kuluessa sain kuulla ketä he olival. Mistäpä silloinen 9-vuolias inkeriläispoika olisi lietänyl, ketä Venäjän sotaväessä palveli. Ihmellelipä vain itsekseen, kun kuuli solamieslen puhuvan suomea. Sillä Inkerin pojat oli sekoitettu venäläisten joukkoon ja puhultiin tielysti venäjää.

Palataanpa luohon eskadroonaan.

Upseeril ratsasliival edellä ja puhuival outoa kieltä, nähtävästi ruotsia, multa sotamiehel hiljakseen rupalteliival keskenään suomen kielellä ja sitä minä kovasti ihmeltelin itsekseni.

Heidän vaaleluksensa oli venäläisen sotilaan.

Kaikilla oli liinaharjahevoset, ne oliival keskikokoa.

Lienevätkö olleel menossa solaharjoiluksiin.

Silloin lienee ollulkin viimeinen vuosi, kun Suomen pojal suorilliival asevelvollisuultaan Venäjän armeijassa. Ainakaan ei heilä seuraavana kesänä näkynyl eikä kuulunul.

Nyl muutama sana kasakoista. Kasakal suorittival asevelvollisuultaan omilla hevosillaan ja olival hyviä ja vikkeliä ratsumiehiä. Aseina heillä oli kivääri, miekka ja pislin. Ja niin tottuneita he olival ratsastamaan, eltä mies kurolli ollamaan maasta hopearahan hevosen juostessa läyllä laukkaa.

Kuulemani mukaan he lapsesta asti opelleleval ratsastamaan ja myös aivan nuorena osallisluval miekkailu- ja ampumaharjoituksiin.

Silloisen sotilassäännön mukaan sotilaan lukka oli lyhyeksi leikaltu. Mutta kasakoilla oli pilkä tukka, hieman korvan alapuolelle, ja lasaiseksi oli heidän lukkansa leikattu.

Kivääriä he piliväl selässään perä vasemmalla kupeella, muilla ratsumiehillä oli kiväärin perä oikealla puolella.

Viimeksimainiluilla ei ollul kivääreissä pistimiä kulen kasakoilla.

— Tserkesseillä oli samanlainen aseislus kuin kasakoilla. Tserkessil kuuluival keisarin varliojoukkoihin. Heidän vaaleluksensa ei ollul kenttäharmaa, vaan kiiltävävarlisel saappaal, hyvin isluval suoral housul ja ohulla mustaa verkaa oli päällysvaate, yläosa vartalon mukainen, helmaosa hyvin väljä. Viistoon ommellu palruunavyö korisli molempia rinlapieliä. Ja korkea musta krimilakki oli hiukan kallellaan päässä. Miehel olival pitkiä ja solakoita, hevosel olival mustia ja parhaita juoksemaan.

Katri Laittnen vietti 80-vuotissyntymäpätviään Kanadassa. Kuvassa pätvänsankari juhlavieratneen kuunteiemassa Heimi-tyttären iausumaa oheista juhlarunoa.

Rakkaalle äidilleni

Nyt kas ystäviä ompi tässä:
Suomest', Saksast', Ruotsist' Caoadasta.
Suurta juhiapäivää viettämässä
— syotymäpäivää äidlo armaao.
Kaikki kas seo tietää varmaan:
täoääo äiti 80 täyttää
vaao viell' ouoretta ja ookketatta oäyttää.

* * *

Kultaa hohti viijapeitot
kauoiisti soi karjaketiot.
Lioout tauloi, lehdot soivat
metsäo hoogat humiooivat.
Kertomista olis ooista
meooeeo ajao asioista.
Perhe-etost, karkoituksist
sota-ajao rasituksist.

* * *

Syotyoyt oo äiti Iokerissä, Lempaatassa
Kas maata kauoiimpaa ei tie maailmassa.
Siett' oo kauoiit järveo raooat
kultaa oo sen raooao saooat.

* * *

Vieraaksemme oomme saaoeet äidio.
Siis uohotaao oyt jääkööt meooeet.
Täoä merkkipäiväoäst
sua muistaa uudet ystäväsi.
Mioäkio siis toivotao:
Terveyttä, iloa
eiämäsi iaipateetie, jokaisetie asketeetie.

Rakkaudella tyttäresi
H e t m t.

Rekimatka Liissilän mummolaan jouluaaton aattona

Oli varhainen aamu, kun minut ja ptkkuvetjeni temmattiin klireisin käsin tämpimistä vunteistamme. Meidät syötettiln ja juntettiln sekä puettlln puhtaislln vaattelsiin, minut jnpa juhlamekkoon. Kitreestl äitl alknl kääriä matkahunpltn vetjeänl, jnka ntl vasta vuoden ikälnen. Mummn, lsänl ältl, jnka asul kanssamme, alknt kietna minua. Aluksl saimme ympärillemme tsot, pehmeät villahuivit, minkä jätkeen meldät kiednttiln kntikutnlsiin villahunpiin siten, että hunvan ytäkulma asettul pään ympärille kasvnjen jäädessä näkyviln. Slten meidät vielä pyöräytettiln paksujen vanutäkkien sisään nlin, että yksl kutma jäl vapaaksl ja ntl vedettävissä kasvnjemme sunjakst purevaa viimaa, tuiskua ja pakkasta vastaan.

Miten hyvin kaiken muistankaan! Isä ryntäsi sisään tnuhukkaana ja linisena llmnlttaen Mustan ntevan jn vatjalssa ja odnttelevan mettä ulko-nven edessä.

Knhta sen jätkeen meldät tapset kannettiin ulns, taskettiln kirkknrekeen hevnsinlmelte — vieretysten — ja peitettiin tntmen avatulla liepeetlä. Täklnkulma asetettiln hetl kasvnjemme sunjaksl, sillä juuri sisältä tuttuamme pakkastlman hengittäminen nll liian henkeä salpaavaa.

Isän Musta nti tämminverinen junksijanri, jnsta tsä nll erittäin ylpeä. Sillä el hän teettänyt maatitan töltäkään, vaan sillä ajettiln valn maltna kaupunkiin — kakslpyöräislllä kieseillä, äiti nhjaksissa. Pyhäisln Mustalla ajettiin kirkkoon ja tasktaisena tsä ajnt taskiaista, sekä muuttnln multa kevyempiä ajnja. Luuten, että jnkavuntiset jnulumatkat Liissllään nlivat tärkeimmät ajnt ja sikst juuri lsä Mustan nstlkin.

Kirkknreki, jnlla matkat tehtiln, nii teetetty nman kylän sepältä. Reen etunsassa nlt knrkea, kupera metatliknuru, jnka sunjasl matkaajia hevosen kaviniden roiskeetta. Kahden lstuttava penkki nll varustettu teveältä ja knrkealla selkännjalla. Penkin alla nll tilaa matkatavaroille. Reen keskelle, istujien jalknjen allc, snpivat hevnsen matkaeväät: heinät ja kaurapussi. Samatta matkaajlen oll mukava sujauttaa jalat pehmeisiln heinlin, sunjaan knvatta pakkasetta. Reen pltkät jalakset estivät sitä kaatumasta ja takasivat tasatsen mennn.

Useln samaan suuntaan menevä tuttu jalkamies sat nnusta jalakstlle ja matkata seuraavaan risteykseen tal kytään. Kirkknreki ntt musta ja kiiltävä nlin kuin isän Musta.

Juurt ennen tähtöämme mummn tult reen tun, raotti täkin kutmaa ja kuiskasl minutte, että hänen tulee minua tkävä ja että tutislmme plan ja tervelnä takaisin.

Pitkiin matkaturkkeihlnsa pukeutunut isä ja äitl asettulvat rekeen. Pelteltyään jalkansa matkahunvalla isä nykäisl nhjaksista. Jn kauan rauhattnmana seisnnut Musta sai kuln silvet alleen.

Hevnsen juostessa relpasta ravia pakkastuml kirskui ja vikisi jatasten atta ja knurua vasten knpsahtetivat tumipaakut. Nältä äänlä kuunnettessanl ntin nukahtanut. Vetjenl nukkut jn rekeen kannettaessa, jnten hänen täsäntnnsa ei minua hälrinnyt knkn matkan alkana.

Kun vihdnin heräsin, peiton kulman atta pilkntt1 pätvä. Kuulin isän ja äldin hitjalsta keskustelua ja lsän nhjeita hevnsette. Pyysln ältiä slirtämään täkln pots kasvnittanl, jntta näkisln maiseman, mutta ättl vastusteti, sillä hän pelkäsi kasvnjeni patettuvan. Alnln tahallanl rimpuilla peittnjen sisättä nnustaksent lstuma-asentoon, jntlntn ältt sunstul kahdesta pahasta pienempään ja nnstl suojan kasvnlltanl. Vatnn häikälsemänä ja sllmlänl räpytellen katsotn talvaalle. Näin harmaan tatvaan, jnta vasten tietä reunustavien kuuslen tumiset latvat junksivat kehässä — tnlnen toistaan takaa ajaen. Vnl, miten kauniita ntivatkaan vatkniset lumitähdet, jntka asettuivat pelton kutmalle!

Metsätle nll hyvin kapea. Ohittaakseen vastaantulevat ajnneuvnt nli ajettava han-

keen. Isäni nii se mies, jnka antoi aina ensimmäisenä tietä vasJaanJuJijalle.

Paikka paiknin tie nli aivan Jukossa, jnJinin MusJamme inikki kuJn jänis, siiJi veJäen rekeä meJkn tasaisesJi. Kertaakaan rekemme ei kaaJunut kumoon knkn 40-virstan matkaJla. Jsän hnpuJuksista MustaJJe pääJJelin miilnin kJnokseJ niivaJ pahJmmin Jukkineet ajnJien.

Tien jnhJaessa yhä sankemman metsän halki — kuuseJ näyJJiväJ yhä piJemmiiJä ja JunJui, että ne JavniJJivaJ jn Jnisensa. Jnskus pyrähJi JenJoon peläsJynyt iinJu. Jnskus tien poikkJ Jnikki jänis, jnJa en minä kuiJenkaan vninuJ siinä pohJaiia maatessani nähdä, vaan josJa äiJi kertoi — sen JnikkimisJa kauniisJJ kuvaJJien.

MuJta minäkin saaJnJn nähdä — kun pörrhhänJä-nrava Jnikki kuusesJa toiseen varistaen Junta nksiita.

Vihdninkin kuusenJaJvaJ kaJnsivaJ näköpiirisJäni ja Junsin savun hajua. KnhJa sen jäikeen nhitimme muutamia tainja Ja kniraJ aiknivaJ haukkua. Kysyin äidiJJä — missä nyJ nlimme, ja äiJi kerJni, eJtä kyJän nimi nii Pnhhil, ja eJJä sieliä asui äidin AaJamiserkun perhe. Heidän Junnaan vanhempanJ vierailivaJ aina Liissiiän matkaiia niiessaan mennen- Ja JuiJen, Ja niin nJJ nytkin tarknJJus Jehdä.

SiJJen isä pysäytJJ Mustan. Isä ja äiJi nnusivaJ reestä, ja meniväJ sisäJJe taJoon. KnhJa synJyi pihalla häJinää ja viiskettä, kun kaJkki junksivaJ uJos. MeidäJ JapseJ nosJetJiJn reesJä ja vieJJin sisäJJe avaraan Jupaan, Jnssa äJJi Ja täti pääsJeiiväJ meidäJ vapaaksi paksuista kääröJstämme.

Mustammekin sai tallin Ja inimen, sai ievätä ja syödä kaurnJa.

Aikajaisiksi meille tarjnJJiin hyvää kahvia hauduJeJun uunikerman kera. Knkn ajan keskusJeJJiin viJkkaasti vanhempieni Ja JainnväEn vaihtaessa kiivan kuuiumisJa.

KatseJin aiuksi uJnna pikkuserkkujeni ieikkejä, muJta pian Jn Jeikin heidän kanssaan. PikkuveJjenikin sai niia mukana ja ryömiä puhJaiJia, kaunillia räsymatoilla peiJeJyiiä eJuJuvan JaJtiaJla.

TakaJuvan puoJeJta kuuiui astioiden koJinaa. Kohta, Jhanien ruoanJuoksujen houkuJJeiemana, Juoksin kaJsomaan ja näin, kun JäJi oJti Jsosta maaJaJsuunista ulos ruokia kannellisissa ja kanneJtomissa padnissa ja savikulhnJssa. SiJJen kaikki kutsuJJiin syömään. OJJ hernernkkaa, nii ruskeaksi haudnttua perunaa iihan Ja Jaakerinlehjien kera, nJi makeaJa rokkaa, oli karpaJnkiisseiiä Ja monenlaisJa piirakkaa — pöyJä aivan noJkui ruuan paljoudesJa. Nämä ruoaJ oJivaJ JouJuruokia Ja mehän olimme heidän ensimmäiseJ JouJuvieraansa.

jaJkuu sivuJJe J4.

Suom-miehet pilshikkoin Inkerinmual

Inkerinmua on LenJngradin ympäril ja on vaurasJ seuJuu. Ennenvanhaa ko oJ Vennäin raja auk, nJ Suom-mieheJ oJJiiJ usjaa töis InkerinmuaJ. HeJtä oJ pJotnJekkoi, petshnJekkoJ, piJshikkoJ, paJmenü ja monis muis töis. Yhteen taJveen JuJ kaks piJshikkaa Suomeest Edvard ja Joonas. MurJeeJ heJtä sanottiikkiJ EJvartti ja Juonas. Hyö oJJiJJ korJJeerüs yhes JnkerJJäisperrees. Ennenvanhaa oJ ruoka vuaJJmaJonta, eJkä naisJ oJkein kerinneeJ sJtä nJin hyväsJ JaiJtamaa ko heJJ oJ penikaJ hoijettava, eJokkaaJ ruokJJtava, siJn oJ vJeJ āmmä ja äjjäkJ yhes. KesäJ pJJ vieJ jouJuu pelloJ ruatamaa.

TaJveJ keJräsJJJ pellavü rihmoJks, kuJtoJJ kankaita ja poppanoJ. KarttasüJ villat, keJräsüJ ne JankoJks, jos sJJ tekkiiJ villapaiJaJ, sukat, sormikkaaJ ja kJntaaJ. KovvJJ ruatniekkoJ olliJJkii inkerJäist. MieheJ oJJJJJ myös taJviloJJ pJJshikkoin ja hevosiin kans, veJJJJJ haJoJ ja hJrreJ metsäst. RahtiJ myös ajeliit. Kerran tuJJJJJ siJ omaJ mJeheJ ja Suom-mJeheJ Etvartti ja Juonas koJtiJ illansuus. EmännääJ oJ sJnä päJvään keJJeJJy hapantkualii ja puJroo. Etvartti ei suvainJ sJt, muJ Juonas suvaits. Etvartti jäJ vähän vieJ näJkäJseks. Hiä ehoJJJkkiJ JuonaaJ: Männää toJsee taJJoo, syyvvää munat.

Katri LuJppunen

Väinövelje

(Väinö Pietari Kekki, synt. 14. 9. 1907)

Niin aitoa, niin iskevää
Sun oli sanontas,
kun yhteisiä asioitamme pohdit;
Pakolaisjoukon kärjessä
kuin Mooses, aikoinas
sa hajanaista heimoamme johdit.

Kuin painajaisena
jäi mieltäs jäytämään
kotoalähtös surullinen hetki:
Niin paljosta kun täytyi luopua,
erota kalleimmastakin
ja alkaa murheellinen pakoretki ...

Kuin tuulen siivellä
eläen huomiseen
ei aina tiennyt, missä viettää yönsä ...
Vaan sisu karkeni:
kun ehti aamuhun,
sai jossakin taas alkaa arkityönsä ...

i muistaen

anitsassa, kuoli 29. 5. 1974 Helsingissä)

Kuin isät aikoinaan
rakensi kaiken taas,
mikä ei pelastunut sodan tieltä, —
niin nykypolvetkin
taas luovat uutensa
näin ilmentäen urheata mieltä.

Ja oli meilläkin tavote pilvissä!
Se, heimoveljesvoimat jännittäen
pois, alas tempaistiin
ja o m a k o t i luotiin.
Vaan ilman **Sinua** sen salkoihin
työn päättyessä heimoliput tuotiin ...

Jo ennen sitä juhlahetkeä
sai N o u t a j a s i käskyn käydäkseen. —
Jäi jälkees murhe, suru, kaipuu ...
Jäi meille muistosi ja neuvosi:
Hän oikeassa on, ken nöyränä
ja kiittäen Luojan tahtoon taipuu.

Kiitollisena **Aapo Iho.** 28. 10. 75.

RUOTSIN PUOLELTA

Inkerin suomalaisten keskusliiton johtokunnan syyskokous

tSK:n {nhtnkunta knkoontul t3 p. syyskuuta Boråsln tnkerin Kerhnn mñkillä tavannmalseen syysknknukseen.

Jnhtokunnan puheen{nhta{aksi nn valittu Mñlndallssa pldetyssä vunslknknuksessa Alfred Saklantti. Tässä koknuksessa valittiin edelleen varapuheen{nhta{aksi Aleksanteri Halttunen, sihteeriksi Armas Paakknnen, kassanhnltajaksl Niknlai Rokka {a infnrmaatlnnhnltajakst Henrlk Tntkka. Paitsi näitä kuuluu {nhtnkuntaan Aappo Bjñrn, Elnn Paakknnen, Juhn Jänls {a Viktnr Sunmalainen, sekä vara{äsenet Martta Pappinen, Viktor Tlikku {a Välnö Kemppl.

Päätettiln käyttää Sunml—Runtst Kulttuurirahastosta v. t974 saatu määräraha

t.500:— kr seuraavasti:

Kurssiieirimenn{en pelttämiseksi t49:— kr
Örebron nunrille v. t976 kesäjuhtan yhteydessä .... 500:— kr
Bnråsln Inkerin Kerhnlle mñkin {a saunan vunkra .... 500:— kr
Mñtnlycken kuorolle .... 35t:— kr

V. t975 määrärahasta t49:— kr Mötnlycken kuorotle {a t.35t:— kr tilaisuuteen, jossa huomloldaan ISK:n 20-vuotinen tolminta.

Keskustettiin mahdolllsen kerhon perustamisesta Suur-Göteborgin atueetle. Valittlin työrybmä vlemään aslaa eteenpäln.

Kuuttttn selostus Mölndattssa pidetystä kesäjublasta ja todettlln, että jubla oli byvln nnnistunut. Mnntssa tllalsuukslssa nll yleisöä enemmän kuln nli arvlnitu.

Alfred Saklantti selnstl Hetsingissä pldetystä Sunmen Inkerlläisten {uhtasta, jnka keskltettynä tnkeriknttn Kar{atatatntta ntl hyvln nnnistunut.

V. t976 kesä{uhlapalkka nn Örebrn, {är{estäjänä Örebron Kerhn. Örebrolalset järjestävät myñs tämän vuoden pyhäinmiesten pälvänä tavanomaisen valnajlen mulstn{uhlan. Juhlaan tnivntaan {uhlaväkeä myñs mullta palkkakunnitta.

Rahakeräys Inkerikntiin Väinñ-Pietari Kekin rintaveistnsta varten nll tähän mennessä tuottanut 4258:— kr. Vatlttlln työryhmä Armas Paakkonen, Vlktor Suomalalnen, Juho Jänls {a Martta Pappinen vetämään asiaa eteenpäln.

Keskustettiln, miten voitaisiln ensi vuonna buomloida ISK:n 20-vuotlnen tolminta. Tämä voisl tuonnlstua kesäjuhlan yhteydessä tai järjestämältä erikolnen juhtatilatsuus ja saamatta aikaan juhlajulkalsu. Lopulllsta päätöstä el tehty, vaan jätettlln asla edelleen barkittavaksl.

H. T.

JUHLAOHJELMAT

Inkerin Sunmalaisten Keskusliittn (tSK) haluaa tallettaa tulevllte sukupntville tietn{a ınkerilälsestä toiminnasta. Sen takia ntamme mielihyvin vastaan tSK:n arkistoon Inkerlläisten {uhlien {uhtanh{elmat, {uhlamerkit tai muut plenet julkaisut. Jns et halua tunpua nlistä nlln pyydämme saada niitä talnaksl knplnlmista varten. Osoltteeni lñydät sivulta 2.

Armas Paakkonen.

Inkeriläiset vai Inkerin suomalaiset

Inkerin vävypoika, yliopettaja Eero Raulajoki kirjoitti täslä aiheesla Inkeriläisten Viestissä n:o 8/1975 ja sanoi siilä puhuneensa myös Ruotsissa Inkerijuhlassa. Yliopeltaja Rautajoelle on annellava milä parhain lunnuslus loiminnasla Inkerin suomalaislen hyväksi.

Sallittakoon kiulenkin palala yllä mainittuun tärkeään aiheeseen. Varmaan Rautajoellakaan ei ole milään sitä vastaan.

Täylyy lielysli hyväksyä nimilys inkeriläinen = Inkerin asukas. (Vrl. Pielarilainen = Pielarin asukas, lampereIainen = Tampereen asukas). Tekisimme suomen kielelle väkivallaa, jollemme sanaa hyväksyisi. Multa sillen on eri kysymys, mitä tähän käsitteeseen sisällytämme ja annammeko sen syrjäytlää käsilteen Inkerin suomalainen (lai kun on alellu kirjoillaa amerikansuomalainen, niin voidaan kirjoillaa myös inkerinsuomalainen).

Lieneekö kukaan larkoin määrilellyl käsilellä inkeriläinen? Raulajoen mukaan heitä oval 1600- ja 1700-luvulla Suomesta Inkeriin muullaneiden suomalaislen jälkeläisel. — Kysymme, eivälkö inkeriläisiä ole myös 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa Suomesla Inkeriin muullaneel ja siellä Suomen alamaisina 1920-luvulle saakka pysyneel »Suomen maakkoisel», joila esim. Kellossa lienee ollul noin neljäs osa suomalaisista. Enlä ovalko inkeriläisiä Suomesla Inkeriin punakapinan jälkeen, v:n 1918 jälkeen, muullaneel ja sinne asellunеel. Ovalko inkeriläisiä Inkerin valjalaiset, enlä kreikkalaiskalolisel inkerikol, jolka kai käyllivät itsestään nimeä inkerlaisel? Nämä kysymyksel oval olleel ralkaisemalla.

Välillä erääseen kokemukseen. Ei liene vain minun, vaan luhansien inkerinsuomalaisten kokemus tämä: Inkerissä pidimme itseämme suomalaisina, mutta kun lulimme Suomeen (varsinkin ennen viime sotia), niin lulimmekin olemaan jolain muula kuin suomalaisia, tulimme olemaan inkeriläiset-nimistä heimokansaa, heimoveljiä, kuten virolaiset, unkarilaiset ja liiviläiset. (Huom. liiviläiset poikkeavat niin paljon suomalaisista, että heitä varten käännettiin Suomessa 1930-luvulla liivin kielinen Uusi testamentti). Me olimme inkeriläisiä heimoveljiä, ja samalla kuitenkin puhuttiin Värmlannin suomalaisista Ruotsissa, Ruijan suomalaisista Norjassa, Amerikan ja Australian suomalaisista. — Mikä pettymys se meille oli-

---

SPECIALARBETE OM INGERMANLAND

I årskurs 3 av den svenska gymnasieskolan skatt eleven prestera ett speciatarbete lnom ett valfritt ämnesområde. Margareta Andersson heter en dam t Smedjebacken och hon hade vatt just Ingermanland tilt sitt ämne. Är inte detta något att taga efter för ingermanländska studerande I svenska skolor? Det finns ju massor av litteratur både på svenska och finska att ösa ur. Dessutom finns det levande människor att intervjua! Jag hjätper dig gärna på traven med litteraturanvisningar och ev. »goda råd» om du önskar. Adress och tetefon hittar du på sid 2.

Armas Paakkonen.

kaan! Inkerissähän me olimme olleet vain suomalaisia.

Rautajoen mukaan Värmlannin suomalaiset sulautuivat ja hukkuivat ruotsalaisiin, kun he tunsivat olevansa vain suomalaisia. Rautajoen mukaan kansallisuus ja omakielisyys säilytetään, jos heimotunto säilyy eli jos siis kai esim. nuo suomalaiset olisivat tunteneet olleensa rautalammilaisia tai savolaisia heimoa.

Rautajoki väittää myös, että Inkerin suomalaisten suomalaisina »säilymisen syynä on se, että inkeriläiset muodostivat heimon». — Nyt rohkenen olla hyvän ystäväni kanssa ehdottomasti toisin mieltä ja sanoa: Inkerin suomalaisten suomalaisuuden ja suomen kielen säilymisen syynä oli ollut se, että he tunsivat ja sanoivat aina olevansa suomalaisia eikä mitään erikoista heimoa. Joka puolella Inkeriä puhuttiin: suomalainen kirkko, venäläinen kirkko, suomalainen kylä, venäläinen kylä, suomalainen koulu, venäläinen koulu, suomalainen poika, venäläinen poika, ja vallankumouksen jälkeen puhuttiin Inkerin suomalaisesta ev.-luter. konsistorista ja Inkerin suomalaisesta kirkolliskokouksesta.

Kun olin sota-aikana rintamalla Itä-Karjalassa, kertoivat pataljoonani pojat minulle tavanneensa tiellä alaikäisen pojan, jolta he kysyivät: »Oletko sinä karjalainen?» Poika vastasi: »En, mie olen suomalainen.» Sotilaiden kyselessä poika selitti joskus tulleensa kotiväkensä kanssa Inkeristä tänne Itä-Karjalaan. Sotilaat ihmettelivät, että poika oli suomalainen ja sanoi sellainen olevansa. He olivat kuulleet siihen vain joslakin inkeriläisten heimokansasta. Sana inkeriläinen oli sotkenut heidän käsityksiään. Miten selventävä vaikutus olisi ollutkaan sanoilla Inkerin suomalainen!

Rautajoen väite, että on säilytettävä heimotunne eikä kansallisuustunnetta, on myös väärä, jos ajattelemme saksalaisia. Kun heitä oli Baltian maissa, tai Puolassa, eri tääneissä Venäjällä, Amerikassa, niin aina he olivat saksalaisia eikä asuinmaakuntansa nimisiä heimolaisia. Kaikkialla he säilyttivät erinomaisesti kansallisuutensa, myös kielensä. Kun vallankumouksen jälkeen Volgan varrella asui noin 600.000 saksalaista, niin he muodostivat »Autonomisen Volgan saksalaisen neuvostotasavallan» eivätkä volgalaista tasavaltaa.

Toistan: Inkerin suomalaiset säilyttivät suomalaisuutensa, kun he pitivät itseään (luterilaisina) suomalaisina eikä eräänä heimokansana. Pelkkä nimitvksen käyttö Inkerin suomalaiset (tai inkerinsuomalaiset) vastaa monta esitelmää inkeriläisistä ja ilmaisee, keitä inkeriläiset oikein ovat. Ilmaistakoon, kuinka suomalaisia inkerinsuomalaiset olivat vielä vuosisatojen jälkeenkin, esimerkillä: Ensimmäisen maailmansodan aikana väkirikkaan Tyrön seurakunnan kirkkoherra tutki Tyrön vihittyjen kirjat noin 200 vuodelta, kuinka monta seka-avioliittoa on siellä solmittu kreikkalaiskatolisten kanssa, joita venäläiset olivat. Tulos oli: 2 seka-avioliittoa. Niistäkin toinen morsian oli ollut pappilan piika, joka oli joku aika sitten tullut Suomesta Inkeriin.

Nimenomaan luterilaisen uskonsa takia Inkerin suomalaiset olivat säilyneet vuosisadat puhtaasti suomalaisina vereltään ja mieleltään.

Olen iloinen, että tohtori Saini Laurikkala antoi setäänsä koskevalle kirjalle nimen »S. J. Laurikkala inkerinsuomalainen isä».

Rautajoki mainitsee, että Ruotsissa Inkeri-juhlassa oli eräs (= yksi) kuulija, joka lupasi pysyä edelleen Inkerin suomalaisena. Minä ilmoittaudun nyt toiseksi! Saa nähdä, jäämmekö kahden! Suosittelen Inkerin suomalaisina olemista myös teille, suomalaisemme, Ruotsissa. Jos te sanotte ruotsalaisille olevanne ingermanländareita, niin he eivät tiedä, oletteko läheisiä hollantilaisille, vai jugoslaaveille, vai aasialaisille. Mutta kun sanotte olevanne Ingermanlands finnar, niin heillä on kohta melko selvä käsitys teistä ilman pitkiä esitelmiä. Tervehtien

Juhani Jääskeläinen.

Antti Jääskeläinen

75-VUOTIAS

Antti Jääskeläinen syntyi 21. 10. 1900 Vuoleen Vuolejärvellä. Kun kylä vihdoin v. 1910 sai oman kansakoulun, lähti Tynimäen tanhuvilta koulutietä kulkemaan kaksi Anterus Juhanan poikaa, — Antti jo 10-vuotias ja Juho häntä kolme vuotta nuorempi. Yhdessä he sitten jakoivat koulutien ilot ja surut keskenään selviytyen kumpikin hyvin — samanaikaisesti loppututkinnosta. Kouluvuosiin sattui mm. tuhoisa kulkutauti Vuolejärvelle. Tauti iski heihin molempiin, mutta he suoriutuivat siitä voittajina Toksovan sairaalassa.

Vasta Suomeen päästyään he saivat sotilaskoulutusta Kirjasalossa 1919—1920 sekä myöhemmin vapaaehtoisessa maanpuolustusharrastuksessa useilla kursseilla. Juho J:n elämänkaari katkesi v. 1947. Antti J. sai palvella jatkosodan aikana reserviläisenä kotiutuen pian iän perusteella.

Parhaina miehuusvuosinaan Antti Jääskeläinen ahersi Imatran voimalaitoksen työmailla ja vuosikymmenen Kymissä, puuhiomossa koneenhoitajana. Lopullisen ammattinsa hän sai VR:n palveluksessa. Suoritettuaan joitakin asema- ja vaihdemiehen kursseja hän toimi vaihdemiehenä eläkkeelle siirtymiseensä asti.

Hänen vapaa-aikaharrastuksiinsa kuului mm. osanotto rautatieläisten järjestötoimintaan ja oman kodin rakennustyöt. — PVI.

REKIMATKA LIISSILÄN ...

Jatkna sivulta 7.

Kun nlimme näin syrineel, junneel ja levänneel alknlvat vanhempani puhua matkan jatkamisesta. Äiti ja täti kietnivat minut ja pikkuveljeni uunin päällä lämmitettylhin hunpüin ja meidän kanneltiin rekeen lnimelle. Niinpä siiten matkan toinen nsuus alkni. Matkaslmme nyt knhti Perriin kylää, jnssa inlnen mummn, äiitni täti, meitä odniti vielä tänä iltana saapuvaksi.

Pnhhiista lähdettyämme tie vei metsän halki knhti itää. En antanut äidin peittää kasvnjani, sillä pakkanenkaan ei niiut niin knva kuin aamuvarhaisella, knina lähdettyämme.

Harmaa taivas makasi kuusien latvnjen varassa ja satoi lunta. Ilma nli sakeana isoja valknisia paiinja, jntka uhkasivat peittää meidät ja knkn maailman alleen. Hiljalleen Mustamme kahlasi halki valknisen pehmeän massan ja päivä alkni hämärtyä iltaksi. Vihdnin lumisadekin lnppui ja ilma selkeni.

Nyt taivas muuttui niin erilaiseksi valaistukseltaan ja illan yhä pimetessä taivaalle alknivat syttyä tähdet. Tiellä ei niiut enää kinnksia, joten Mustakin alkni ravata kevyesti. Pyñrivä taivasmaisemani muuttui yhä ihmeellisemmäksi ja kävi aavemaiseksi.

Mitä kaikkea sepitteiinkään lapsenmielestäni siinä reen pohjalla maatessani — lämpimien peittojen alla — taivasta katsellen. Koetin keskittää katseeni yhteens isninpaan tähteen ja yritin sen kautta katseellani läpäistä taivaankannen. Jospa nlisln nähnyt siellä vaikka vilahduksen enkeleistä tai Jeesuksesta, jnista mummoni nli minulle niin paljnn kertonut.

Metsästä alkni kuulua susien jnikunaa ja ulvahtelua, jnta Musta pelästyi, knrskahteli ja säntäsi laukkaan. Siiinin isä puhui Mustalle rauhallisesti ja tyynnytellen. Pian Musta jn rauhoittuikin, sillä se tuntti isään.

Matka lunlui jatkuvan lnpuitomiin valknisen metsän halki. Pakkanenkin kiristi jn ntetlaan. Hieroin salaa kälösilläni nenänpäätäni ja poskiani, eikä äiti huomannut minun palelevan, sillä hän nlisi muuten peittänyt kasvnni täkin kulman alle. Sillninhan en niisi enää nähnyt sitä taivaan kiehtovaa piirlä — valknisten kuusenlatvnjen ja kirkkaiden tähtien kuurupiilnleikkiä.

Nuorten palsta

on
viime
aikoina
loistanut
—
tyhjyyttään.

— Löytyyhän Teillä, nunret, varmasti aina jnlain sannttavaa. Ilmaiskaa itseänne vaikkapa runnn, sadun tai kertomuksen mundossa. Tai kirjnitiakaa ajatuksistanne muuten vain. Tämä palstahan nn nmanne. Juuri Teitä varten. Kynä käteen ja tarinaa paperille — vie!

Tnimitusterveisin

LAHJOITUKSIA INKERIKODILLE

Liisa Mnilanen: kaitaliina

Irma Rautln: kynttilänjalat ja kaksi maljakkna.

ARPAJAISVOITOT

Helsingin paikallisosaston tilaisuuksiin nvat lahjoittaneet

Eeva Akkanen: Riihimäen lasih maljakkn

Ruut Hämeen-Anttila: Pertti Pakarisen kirja »Älä hättäile».

Olin vaipunut niin ayvälle ajatuksiini, että hätkähdin, kun yhtäkkiä hevonen pysähtyi ja iloinen hälinä riemukkaine tervetuliaistoivnluksineen aikoi ympärillämme. Tämän matkan tapahtumat muistan niin hyvin juuri siksi, koska siihen mennessä minulle ei niiut tapahtunut mitään näin jännittävää — melkein neiivuntiaaksi ehdittyäni.

Maria Ripatti

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Marraskuun kuukausitilaisuus vietetään **pikkujoulun** merkeissä 30. 11. 75 alkaen kello 12.00 joulumyyjäisillä Inkerikodissa ja jatkuen joulujuhlatilaisuutena kello 13.00 Karjalatalon Yläsalissa. Huomatkaa aika!

Tammikuun kuukausitilaisuus 25. 1. 1976.

TERVETULOA.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Osastomme järjestää seuraavat tilaisuudet:

Kuukausitilaisuus 7. 12. sekä vuosikokous 18. 1. Molemmat tilaisuudet alkavat klo 14 ja ne pidetään Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

Arvoisat tilaajamme Suomessa ja Ruotsissa

Joulukuun numeron mukana saatte postisiirtokortin, jolla voitte uudistaa tilauksenne vuodeksi 1976.

Uudet tilaushinnat vuoden 1976 alusta uvat: 15 mk kutimaassa ja 20 kr Ruutsissa.

Rattoisia lukuhetkiä.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—
Saini Laurikkala
Rovastl S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—
Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—
Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50
A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—
Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet·
Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

numero 12

joulukuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS·
Koivikkolie 6, 61626 Vanlaa 62
Pääloimiltaja:
Malti Vironmäki, puh. 631 285
Vl. toimilussihteeri:
Anja Luoma, puh. 892 466

KONTTORI:
Inkerikoli, Karjalalaio, Käpylänkuja I,
00616 Helsinki 61
Puh. 793 796
Auki maanantaisin klo 17—19

OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:
Inkerikoti

TILAUSMAKSUT:
Konltorin osoilleeiia poslisiirloliliile
36636-4

TILAUSHINTA:
mk 15,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 26 kr.

ILMOITUSHINNAT:
I/I sivu mk 266,—
I/I » » 126,—
I/4 » » 76,—
Kuolinilmoiluksel 36,—
Kiitos- ym. ilm. 26,—
Kuva ilmoiluksessa 36,—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:
Armas Paakkonen
Tingsgalan 4 B
56253 BORÅS. Puh. 633/161 856
Postisiirtolili n:o 826047-5

PÄÄASIAMIES SUOMESSA:
Hannu Vironmäki
Tehtaankalu 5 E 43, 66146 Helsinki 14
Puh. 882 668
Postisiirtolili n:o 418608-9

Lehli ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustanlaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSI: *Peter Parsons*, POHJOLAN JOULU

Joulua 32 vuoden takaa

Kokooaisuuita sillolsesia jouluiuoneimasta voisl oyi luonnehila jotenklo oälo: Eleiilio vuodeo pimeintä aikaa; oillio kansaa, joka kokl pimeydessä vaeiiavaosa. Kulteokio kaikesta huoiimaiia uskottiin, eitä kerrao vielä pilvei hajoavai ja vaio kolitaa. — Suomalaisei ja v. 1943 Suomeeo iulleei Inkeriläisei vleitiväi ensl kertaa yhieistä joulua.

Pari iilaooeita oo jääoyt mieieeol iokeriläisten karaoleeoiieirin salraaiasta.

Oli jouluaaito. Haogei oiivai todeiia korkelta ja pakkaneo kovaa. Harjuiia oleva kansakoulu oii tilapäisesti inkeriiälsten salraalana. Se oli täynnä potilaita — kaikenikäisiä ja heillä moneolaisia sairauksia. Kultenkin iuli joulu siiioinkio ja sliheo salraalaao.

Muistao, mileo kuusi seisoi koristeiiuna aalioamuna, kun salraaoholtajia iuli työhöo. Sen oiivai poiiiaai yöo aikaoa koristaoeei suomalaisen henkilökunnao iioksi. Kuuseo oksilla oii vaaleaopunalsla ruusuja sekä oauhaa, jossa riippui eri maiden paperisia iippuja. Sairaala oli saanui iahjaksi suomalaisia kuusenkorisieita. Ehdoteiiiin, eitä kuusi koristeitaislin suomaiaiseen tapaao. Iokeriläisei saavai siiieo itse raikalsia, kumpl jäietääo. Suomalaisia joulukuusta siiien yhdessä rakenneitilo. Latvaan kiinniteitiin tähil ja oksiiie hopeanvärisiä oauhoja, kynitiiöiiä ja eriiaisia koristeita. Omeoia eo muista siioä olleeo. »Suomalaloen joulukuus oo sorjemp», saoolvai iokeriläisei ja yhieisesiä sopimuksesta se jäieitiio.

Pitäjäo rovasil iuli salraalaao pitämääo jouluaatoo hartausheikeä. Häoelle Iokerio kaosa oii tuitua jo aikaisemmilia vuosilta. Siksi jouluo saarna osui suoraao sydämestä sydämiio. Jouluevaokeiiumioa lueiiiio: »Kansa, joka pimeydessä vaeliaa, oäkee suureo valkeudeo, ja joika isiuvai kuoieman varjoo maassa, oilile ioistaa vaikeus.» (Jes. 9: 1.) Ääoekäs iiku säesti rovastin värähielevio äänin lausumia ajaiuksia. »Syvyydestä minä huudao Sioua, Herra!» — Niio, — joulunakin. — — Yhdytiiin jouluvirieeo, vaikka se vaikeaita iuoiuikio.

»Ah iioni jos Slouss' ois,
Enk' unhoiitaa Sua koskaao vois!
Suo sliheo apus' armosia,
Niio kiitäo aloa riemuiia» ... (S.V.K. 21: 9)

— Se oil Jouiu, joiioio saimme syödä kyyoeiieo ieipää ja juoda ahdisiukseo veitä.

Täoä Jouluna yhdymme jäiieeo yhdessä jouluvirteen:

»Nyt Jumalaiie kunoia,
kun aotoi ainooo Poikaosa,
sii' eokelitkin riemuiieo
veisaavai Häiie kiiiokseo.»

(S.V.K. 21: 10.).

Heijä Huiiunen.

Aapo Iho:

KOTOISIA HENKILÖKUVIA

Aatu Haltsonen

Kolppanan seminaarin 50-v. albumissa saootaan: Aalami Haltsooeo, synl. Hietamäeo Nuutilassa 11. 2. 1873. Vanhemmal: Talollioen Juoseppl Haltsoneo ja Marla (o.s. Puraoeo). Tuli semioaariio kansakouluvalmisluksella 1888. Päälli 1892 o.l.u. (= opeltaja-, lukkari- ja urkuri)lodlsluksilla. Täydenl. myöhemmio llelojansa opeltajleo yleissivisläviliä ja tarhaovlljelys- ym. kursseilla. Opellajaoa Tyröo Ylikylässä 1892—97, Hietamäeo Rospeekassa 1897—1902, siitä lähtien Pletarin Suom. aluslavassa koulussa Kalrioanhovissa. Opeltajatolmensa ohella tolmioul raittiusy:s »Inkerio» sihleerinä, eslmieheoä ja rahasloohoitajaoa vuorotelleo v:sla 1898, »Alku»-r.y. sihleerioä ja esimieheoä v:sla 1903, Pletario Suomalaisen Yhleiskoulun kanoallajay:n sihleerioä v:sta 1907, »Soihlu»-seuran puheeojohtajaoa v:sta 1912. Avustanut »Inkeriä», »Uulla lokeria» ja »Nevaa». Vilmemainilun toimillajana oilul v.v. 1910—1912. Tolsissa oaimisissa Malilda Anna Sohvi Pokio kaossa v:sta 1898. Lapsia 1 poika.

Kyselоen albumi limestyi keväällä 1913. — Sen jälkeislitä ajolta saatao lämän monipuuhalseo ystäväo ja veljeo elämäovaellukseo kuvaan liillää ja lisälä joilakio pllrleltä omlen subjeklilvisten havainlojeni pohjalla.

Tilalsuulta, jossa häneen henkllökohtaisesti lulustuin, en vallleltavasll muista. Kaikell se tapahlui slinä v. 1909—1910 lienoilla joissakin juhlissa. Ennenpltkää oilmme melko vilkkaassa kirjeenvaihdossa ja hänelle olen suuressa kiilollisuuden velassa siltä, eltä hän käsilll minun henkisen orpouteni ja yksinäisyyleni sekä alkol ohjailla 18 vuolta itseänsä nuorempaa hietamäkeläislä . . .

Häoen kotiosa Pietarissa, Kalrinaohovlo kouluhuoneustoo yhleydessä oli minulle, oiinkuio moollie muillekio, aina avolooa, meoin sinoe koska lahansa. Mooel rikkaal ja kauoilt muislol yhdessäolohelkistä sieliä oval jatkuvasti tallessani.

Railllusasia oli hänelle sydämeoasiaoa ja iukemaltomao mooel oval oe lllaisuudel, jolssa häo esiinlyi railtiusasiao puolesla puheio, esilelmio ja kirjoilelmio. Vaikka kollpaikka oli häoeliä kaupuogissa, liikkui häo paljoo myöskio maaseudulia. Ralllusesitelmissään lapasl Aalu-veli valaisla esllyslääo havaintovälloeillä. Sarjaao kuulul raillüo ja juomario sisuselimiä kulen sydän, maksa, muouaisel yms. Niltä hän säilyltell »Nevao» koottorissa eräässä kaaplssa ja toisel siellä vitsailivat silteo, kun ne joskus vyöryiväl ahtaasta säilytyspaikastaao lallialle, eltä siellä oe Aatamio sisuskalul laas meoeväl sekalsin!

Mulstanpa erääo vieralluo Haltsosilia oilhio aikoihio, jolloin Aalu-veii loimitteli sivuhomminansa Neva-lehleä. — Koulupäiväo päälyllyä lähdelliin Nevan loimilukseen, mikä siliolo sijaitsi Hernekaduo 32:ssa. Pietarissa ajellilo siiheo aikaao vielä »koolkalla», s.o. kaksikerrokslsella rallіоvaunulla, jota ei llikutellul laisinkaan sähkö, vaan kaksi luollalsta kauramoottoriluuskaa. Yläkerta oll joltakln kopekolta halvempi, vaikka siellä oli ralllllmpi ilma mielestäni. Ei se käynyt lalsinkaan se malkanteko niin kilvakasti kuin sähkön voimalla käy, multa eihän kukaan osannul sähköä edes kalvatakaan sellaiseeo toimeen . . .!

Mennen-tullen siis isluaköröteltlin siellä yläilmoissa ja minä, yksinkertainen kylänpoika senkun katsella pöllöllelin kaupunkilalsnäkymiä. Laiska luutunul parivaljakko

jotenkio juosta Jönkyllell uoeliaao ajurio hopullamana ja malka edistyi . . .

— — — — —

Näiltä ajollta muistao erään Jealleriss̈a käynnin. Kalketi se oli »Alku»-ralltiusyhdislykseo aikaansaama amaJöörleslJys. »PasJori Jussilaloeo» tai »Kuopioo takaoa». No oilo. Paluumatkalla salo kuulla silleo, eltä mioun Jull Jaatia siltä arvostelu! Lehleä varJen tietenklo. Jo se oli kauhisJultava velvolle. Yritin vapaulua siitä, mulla HaJtsoneo vaao sanoJ, eltä se on kirjoiteJtava, koska osaao kerran kJrjoJJtaa. No, värkkäsJnhäo siltä jonkunlaiseo omieo puullluvaisteo hoksollImieoi mukaao ja se julkaisliio sellaiseoaao. Multa JoimlJuspa saJ oäyttelijöltä sapiskaJ mokomasta arvosJelusta ja oli AaJu Jtse sillen joulunuJ siJä parsimaan, olinkulo häo myöhemmin oaureskellen kertoi: mioä kuo Jyhmyyksissäni olio epäkiilolJisen osao esiJJäjän jälläoyt huomiolmaJta.

Niin, eräs piirre vielä oo Jisällävä Jähäo kuvaao: HaJtsoeo harrasJi myöskin mehiläisholtoa. Hänellä oli täällä VaJkjärvellä omisJuksessaao sellaineo kesämökki ja kesälsio perhe siis majalli täällä sekä isäntä hoileJi pieosiipikarjaaosa aosalluo kesälomao aikana.

Sallulpa kerrao slJten sellaineo tapaus, eltä minun kaikeolaisteo JoJomiellsJeo ihaoleideo kyllästämissä käsilyksissäoJ oäistä Jnkerin suurmiehistä synJyi pahaolainen repeämä. — Olin mukaoa »Neva»-Jehden JaloudelJisJa tiiaa pohdiskelemaan kutsuJussa oeuvoJteJuJilaisuudessa Mikko KaasoJaiseo*) Juooa Leppisaaressa (Toksovassa). Olio kasvaouJ kodissa, jossa vaillJsJ — saoolsioko terve, melkeinpä puritaanioen Jaloopoikaineo »jumalaopelko» ja korttipeli iueltiio suureksJ syooiksi . . . Miten ollakaan, iltamyöhällä — oltiin jo aselullu selJaiselle siskoopelille, kuo joku veljistä kysäsi: Onko kenelläkääo korJteja, tässä ennen unen Juloa sopisJ vielä panna toimeksi! Ja Haltsonen lausahti, eltä hänellä on! — No, jopa jotakin, Juumasin järkyllyneenä ja seurasin sillen Juollaisen illuslonin raunioilla tätä peliä. . .

— — — — — — — —

Viimeisen kerran tapasin Haitsosen 1919 tlenoissa. Sen jälkeiset ajat koituivaJ hänelle niinkuin kaikille muillekin Inkerin vallsJuslyöo Jekijöille kärsimysteo ja koelJeJemusten, Juskan tieksi. Kuulio häneo muuJtaoeeo PJetarista HieJamäelle. PidäJykseJ, kuuJusteJuJ, kolieJsinnäJ, karkolJukseJ — kalkkJ oe sai häo kestää ennenkuin viimeloeo matka alkoi. Sitä en Jledä, milloJo ja missä tämä tapahtui.

Hänen aiooa poikansa Sulo, fil.Jri, eli ja vaikulti Helsingissä, mulla en ole ollut hänen kanssaan missään Jekemisissä.

Teen kunnJaa AaJu HaJJsosen eJämänJyölle Jnkerin ja Pietarin suomaJaisen asuJuksen keskellä suoriteJun pJJkän tolmikauden vaiheilta.

J8. J. 44 — J. JJ. 75.

*) Mikko Kaasolainen ei silloin vielä kuulunuJ kommunisteihin.

Joulu Inkerissä

Himmeäsli jouluvajoJ jokerissä joistaa.
Kansa töihin kiirehtii, tehtaao pilliJ
soiJtaa.

jokerio lapseo joujukirkko vajaisJu oo
siljoio,
taivaao tähdet, kirkas kuu kuo
kimmeljääpi ijjoio.

jokerin japseo kojipihaa vieras jalka
astuu,
pyyhi eokeji kyyoej pois, kuo japseo
sijmä kasJuu.

Maria HartJkainen

Muistelma Iisakki Latun kotimatkasta

Pieni tarina sedästäni, näyttelijä Iisakki Latusta.

Kun setänt miilnin nii tullut Sunmesta knllin Lätinän kylään, niin hän aina ensin nii tullut ajurilla Hatstnan asemalta Knippanan seminaariin. Oti sietiä yötä ja seuraavana aamuna tuti kävetten kntiin. Se nii vain parin kiinmetrin matka.

Hatstnassa nii siilnin tnkerttätsiä mtehiä ajureina. Kntppanan kytästä nii Hanneti niminen mies ajurina myöskin.

Hänen kerrottiin olevan kova teen juoja. Hän kun oit talvella mennyt trahteeriin, niin kuusitoista lasitlista juotuaan otti vasta päätlysvaatteet pois ja jatkoi juomistaan. Hän oli sanonutkin, että vast on kuuvetstoist stakana ni jo ptttää riisuissa.

Sitten kerran kun setänt oli tullut junalla Hatstnaan, ja asemalta oti patkannut ajurin viemään Kotppanan seminaartin, ajuri sattuikin otemaan Kotppanan Hanneli.

Kun hän ott kuuiut setänt puhuvan suomea, niin hän ott ihmetetten sanonut, että suomalainen herra ja nätn hyväs vuattees. Otkeeks sie uot Suomest ast tutlut?

Sieltähän mtnä olen tullut, oti setäni vastannut. Ja Hanneli jatkot, että stnne Suomeehase mänj Lätinäst se Latun Uapon potkakt, mtks iie riettsteitjäks, antot ttseen vihotlisen haituu. Lieks sit stei vuatteitakkaa piät.

Setäni ei otiut sanonut mitään, vaan kun tullvat Seminaarin portille hän kyydin maksettuaan sanoi, että minä oten Lätinästä sen Latun Uapon poika ja niinkuin näet, niin minulla on vaatteet päällä. Ja Hanneiin puhe muuttui ja hän sanoi, että vain sie uotkil Aapram Semontsan poika Lättnästä ja nätn hyväs vuattees.

Setänt oti nauranut, että kun ensin oti Latun Uappo ja sitten tuliktn Aapram Semonts.

Hanneit oli tottunut näkemään, kun Suomesta oit tuitut patmenia ja ktrvesmiehiä, työvaatteissa, ja nyt oit tullutkin herra, jota hän oli thmetettyt.

Liisa Musikka.

Heikki Ärttö

80 vuotta

Marraskuun 28 p:nä täyttt Hetkki Ä r t t ö 80 vuotta. Hän syntyi 28. 11. 1895 Hietamäellä Ärttötän kylässä. Inkerissä ottessaan Ärttö oli monissa vastuunalaistssa toimissa. Neuvostovattan aikana hän oli mm. kolhoosin johtajana ja tämän ohelia hän suoritti useita kursseja, mm. keinosiementäjän kurssin. Nttnpä saavuttuaan Suomeen v. 1942 hänestä tuli Suomen ensimmäinen keinosiementäjä, jossa tehtävässä hän toimi eläkkeelle siirtymiseensä asti. Täten hän oit omatta osaltaan atoittamassa tämän nyt tärkeäksi tunnustetun työsaran.

Yhdistyksemme rientoihin Heikkt Ärttö on koko ajan ottanut vatppaasti osaa. Hän on tuttu näky otipa kysymyksessä retket tai muut tilaisuudet.

Helsingin paikallisosasto sekä Viestin toimitus esittää lämpimät onnittelunsa.

Vapauden uhri

Simo Lattu, josta kirjailija Tynni maininnut puheessaan kesäjuhlilla, oli Koippanan seurakunnasta Lätinän kylästä.

Hän oli setäni, näytteliä Iisakki Latun ja isäni isoisä.

Isäni kertoi meille, että mummo, Simo Latun vaimo, oli heidän ollessa pieninä, kertonut heille ja itkenyt isoisän kovaa kohtaloa.

Muistan isäni kertoneen, että Simo Lattu oli ollut staarostana siihen aikaan. Ja herrat olivat pitäneet häntä itsellensä uskollisena.

Herrat olivat kehottaneet häntä puhuttelemaan talonpoikia ja kirjoittamaan paperin, etteivät he halua mitään muutoksia elämäänsä, eikä mitään vapautuksia.

Mutta hän oli puhunut päinvastoin talonpojille, että nyt ei hellitetä ollo kauan, kunnes päästään vapaaksi. Ja he kirjoittivat anomuksen keisarille. Ja hänet oli sitten viety oikikuormaa sisällä Pietariin.

Pietarissa hän oli odottanut, ja kun keisari ajoi hevosella, hän lankesi polvilleen tielle ja kumarteli. Keisari oli pysäyttänyt hevoset ja hän antanut anomuksen.

Mutta omassa kylässä oli ollut mies, Pien-Pekko nimeltään. Hän oli kannellut herroille kaikki Simo Latun puuhat ja vakoili häntä. Simo ei enää uskaltanut asua kotona, vaan oli ollut karkuteillä metsissä ja milloin missäkin.

Metsässä oli ollut yksi paikka, mihin oli yöllä aina viety hänelle ruokaa.

Kotona oli käyty usein tarkastuksia tekemässä. Oljet ja heinät ladosta ja viljat aittasta olivat keihäitten kanssa pistelleet, eikö jos on siellä piilossa.

Hänen vaimonsa oli otettu vangittuna yhdeksän viikkoa ja pidetty pimeässä, ei päivän valkeutta näytetty. Mutta hän ei muuta puhunut kuin, ettei mitään tiedä. Niin hänet olivat päästäneet vapaaksi.

Kerran Simo Lattu oli mennyt hettuotalpyhinä sukulaisille Virkkilän kylään. Se on meidän kylästä parikymmentä kilometriä. Kylä vakoilu kävi ja sotilaat tulivat sinne-kin. He olivat ottaneet hänet kiinni. Mutta kylän naiset olivat tulleet apuun ja päästäneet hänet karkuun. Ja seuraavana päivänä häntä naisia oli piiskattu.

Näytelmäkappale »Viimeinen ponnistus«, on kirjoitettu Lätinän kylästä Lattulan talosta, minun syntymäkodistani.

Siinä on inkeriläiset läksiäiset. Heillä oli siihen aikaan läksiäiset. Simo Latun tytär oli mennyt naimisiin Saaprun kylään. Kirjailijan mielikuvitukseen ja näytelmäkappaleeseen sopi paremmin, että isäntä vangitaan kotona.

Mutta itse asiassa hänet oli vangittu ollitylla olleesta heinäladosta, johon hän oli onnettomuudekseen nukahtanut. Naiset olivat olleet peltolla ruista tai kauraa leikkaamassa. Kun häntä oli tuotu raudoissa, olin naisilta sirpitkin olivat pudonneet käsistä pois. Naista eivät tuokse enää päästäneet, pitemmän matkan päästä oli vain heille jäähyväiset sanonut.

Ja Pien-Pekko oli saanut herroilta uuden tuvan palkaksi.

Mutta Simo Latun kohtalosta ei saatu mitään tietoa. Milloin ja missä hänen päivänsä päättyivät.

Heitä oli ollut kolme miestä Inkerissä, jotka hommasivat talonpojille vapautta. Toiset kaksi olivat säilyneet vankilassa, kun heitä eivät ehtineet vangita ennen manifestia. Sen jälkeen, kun keisari julisti talonpojat vapaiksi, herroilla ei ollut enää oikeutta vangita.

Mutta Simo Lattu tuli vangituksi Pien-Pekon ansiosta ennen manifestia.

Liisa Musikka o.s. Lattu.

Talvi-ilta

A. S. Pushkin.

(Tämä runo oo vuodelta 1824, jolloin ruooilija A. S. Pushkio oli karkolelluna kahdeo vuodeo ajaksi vanhempieosa räoslyoeelle, huooohollolselle maalilalle Pskovio lääoissä. Hänen lähimpäoä seuralaiseoaao oli vaio eotineo »ojaanja», maaorja-mummo Arioa Rodlooovna, joka aikaoaao oli häoeo lähio huollajaosa. Lieoeepä ollul vallioneeo käytäooöo mukaan pojan imettäjänäkio ...j

Myrskynryöppy talvaao kallaa
luola pyörtelo oietoslaio,
välilo ulvoeo kuio peto
lal kuio vauva valiltaio ...
Väliln lahoo olkikatoo
oljel lentoon hopultaa,
toisioaan kuio matkalaineo
ikkunaamme kopultaa ...

Vanhao mökkilöoösemme
surulliseeo ikkuoaan
luijotelleo ystäväni
uoohluvi kalsomaan ...
— Myrskyn uivootaaoko väsyil,
valko löylyi miele uus,
vaiko lorkahlelel väliio
hyrinähän kehräpuus?

Maisletaaopa, ysläva sä
köyhän, poloo ouoruuleio,
ryyppy ehkä lieveoläisi
katkeruulta sydämeio.
— Laula, kuinka lalitintti
kaukomailla asustaa,
kerro, kuinka oello oorja
kaivotiellä laulahtaa ...

Myrskynryöppy taivaao kallaa
luota pyörtelo oleloslaio,
milloin ulvoeo kuio pelo
laikka vauva valillaio ...
Maislakaamme, ystävä sä
köyhän poloo ouoruuteio,
tänoe luoppi täysioäineo —
keventyisi sydämeio ...

Juhlavuoden kunniaksi suomentaoul

Aapo Iho

18. 04. 75.
(Ruooilija A. S. Pushkioio syntymästä oo kulunul 175 vuottaj.

Joulujeni muistelmia

Nyt jo seitsemäskymmeoes joulu mulla
ompl taasklo ovella.
Oleokohan Herra Sulle joka jouluo
mä oikelo pyhittänyt todella?

•

Nältä asioita miettlmääo, muo oikeio
läytyy pysähtyy.
Etlä meidäo juhtlmiset aioa
Herra oikeiksi hyväksyy.

•

Lapsuusajao joulujuhlat useio mieteheeoi
juohtuu oäio.
Kuioka yli Lempaalanjärveo jouluaamuna
matkasimme kirkotle päio.

•

Kirkoo lkkuooista vaiot klrkkahasli
vastahaamme Joistivat.
Joulutervehdystä keilot tapulista toisttvat.

•

Silloio meotiio joulukirkkooo
melkeio koko perhekuonittain.
Samoio Pyhäo Saoao lukemiseeo
kotooa joka suoouotai.

Noita lapsuus- ja ouoruusajao muistoja
oo hyvä joskus miettlä.
Siiloiohao otivat joulujuhlat oiio kovin
lhaoia hetkiä.

•

Nythäo ovat jouiutkio jo yiettisyyttä,
lhao täyteeo täytetty.
Kun et vaao pleotä Seimeolasta,
olisi ihao tyystio hyljätty.

•

Kerrao saamme ikijouluo viettää
Isä kotooas.
Auta tämä muistamaao kuo pidät
meitä omaoas.

•

Siellä saamme sltteo olia rakkaittemme
parissa,
jotka oyt jo joulua viettää
Taivaan kultasalissa.

Liisa Makara.

RUOTSIN PUOLELTA

Pyhäinpäivä Örebrossa

Tavannmaiseen vainajien muistojuhlaan knkoonnuJJiin Örebrnssa SankJ Mikaelin kirkknnn. Tänne niiaan JnJuJJu Juiemaan. Onhan Jämä kirkkn nsalJaan meilie nma. Örebrnssa asuvaJ inkeriiäiseJ nvaJ niieeJ taikooJfilssä kirkkna rakenJamassa, ja kirknn vieressä nn muisJnkivi, pysJyJeJJy pois menneiden omaisJemme muistoksi.

SunmenkieJisen juhlajumalanpaJveluksen piti runtsaJainen pappi, pastori Ungve Erkstam, KumlasJa. Avustamassa ja Herran Pyhää EhJnniJisJa jakamassa niJ pasJnri Bengt Olssnn. Herkän Junneiman Jiiaisuudeiie anJni paikaJiisen seurakunnan iapsikunrn, heleästi iaulaen.

Jumalanpalveluksen jälkeen siirryJtiin muisJnkiveJie, jnssa Jaskettiin Inkerin SunmaiaisJen KeskusiiiJnn seppeJe. Kukkia nll EskilsJunan InkerJn kerhniJa. Muistokivi nn mundnsJunuJ todeiia symbonJiseksi pois menneiden nmaisJemme hauJakummuksi. Siinä seisJessä ja veisaJessa käymme ajatuksiemme siivJiJä omisJemme hauJakummuiJJa, missä ne siJten iieneekin.

SiirryJJJin kJrknn keilarikerrokseen, jnssa emännilIä nii kahvia ja vnJJeivä J tarjnJJavana. Näin samaiia JarjnuJuu Jiiaisuus Javata nmaisia ja ysJäviä, jniinin nn aina aiheJJa keskusteJuun.

JuhJa jaJkui kirkknsalissa, jnssa aikuvirren jälkeen iääkinJäneuvns John HeJdin piti esiJeimän PnhjnIs-RunJsin sunmenkielisen väestön elämän vaiheista. Esiieima oli mielenkiinJoinen kuvaus JorniolaaksolaisJen taloudeJiisesJa, kansaiiisesJa ja henkisesJä kehiJyksesJä vuosisatojen kuluessa. Anna Parkkinen puhui rukouksen voimasJa, kerJomalla esimerkin, miien rukoiiemaiia voidaan paranJaa seiJainenkin sairaus, joia iääkeJiede ei voi paranJaa.

Juhn Jänis jnhdaJti inppuruknukseen, jnnka jälkeen iauleJtiJn kiiJnsvirsi — Herraa hyvää kiiJJäkää.

On aiheJta Junda juiki suureJ kiiJokseJ juhian järjestajiiie, ja eriknlsesJi ahkeriiJe emänniJie. Oli iiahduJtavaa nähdä emänJiä auJJamassa nunreJ — Irja RandeleiJ, Mirjam Rnkka ja KirsJJ Hirvonen.

Ensi vuoden kesäjuhla nn Örebrossa. SunnunJai-aamulla knknnnJui Inkerin SunmaJaisten KeskusiiiJnn jnhJnkunta MaJJi RandeleiJin kndissa. Knknuksen puheenalheena nii ensi vunden kesäjuhlan järjesJely, ja sen yhJeydessä mahdnllisen juikaisun aikaansaaminen JSK:n JäyJtäessä 20 vunJta.

H. T.

BORÅS

Yleinen Inkeriläisten seurakuntakotisäätiön vuosikokous pidetään 28/12 -75 Carolin seurakuntalalossa klo 15. Ohjelmassa säänlöjen määräämät asial sekä puheenjohlajan vaalit. Terveluloa.

Puheenjohtaja.

Juhlakansaa muistokivellä.

Alfred Saklantti, Roland Randefelt ja Kirsti Hirvonen laskemassa ISK:n seppelettä.

Synnyinmaalle

Viimeisei päiväi sinun luonas
mä vielän rakas synnyinmaa.
Kyyneisiimin sinui jälän
ja lähden maailmaa kulkemaan.

Jäiväi rakkaai kotikummui
kuin myös rakas kotini.
Vaikka missä kulkenenkin
sä muisiui aina mieleeni.

Kuvasi on sydämessäin,
ei kukaan riisiää voisi pois.
Vaik vieras maa ois kuinka kallis
ei kotimaani vertaa ois.

Taäli oli rakas Herran huone,
nyi raunioina seisoopi.
Jäähyvälsei vielä mulle
sen kiviseinä lausuupi.

Monia surua mä siellä
sydämestäin kevensin.
Pyhäi kalliii lupauksei
sen alitarilla uudistin.

Ne pyhäi kalliii lupauksei
mä maailmassa unhoilin.
Maailman iloi katoovaisei
mä itselleni omislin.

Oi sä kallis lapsuuskoti
jossa kasvoin, vartuin mä.
Et sá koskaan maailmassa
muila unhoiluksiin jää.

Ja niin lähden kulkemahan,
matka ompi edessä.
Iion ninkuin murheen päiväi
olan Herran kädestä.

Anna Tuutarista.

Vanha valokuva kertoo

Kuva on otettu 1931 Struuppaan veneveistamollä Kosemkinan pitäjässä. Kuvassa vasemmalta: Edvard Yllö, kuvan lähettäjä Robert Lukka, Johannes Lukka, Antti Kustola ja Johannes Vontti. Alarivi: Simo Toivonen, Matti Lukka, Matti Lukka (edellisen veljenpoika). Kaikki ovat Kosemkinan pitäjän Kaipaalan kylästä, paitsi Edvard Yllö, joka on Hakajan kylästä.

Muistellaanpa Ruotsin matkaa

Kesä oo mennyt ja syksykio, mutta muistella voimme vielä talvellaklo kesäislä matkoja. Eikö oito, hyvät ystävät. Matkat ja juhlat ovat takaoapäio, vielä kerrao käyo muistoissa uudelleeo tuoo Ruotsio matkamme juhlille Mölodalilo.

Kyllä sellaiset matkat ovat hauskoja ja katklopuolin aotoisia, vaikka pitkä automatka jo vähäo väsyttlkio päästyämme Mölodaliin.

Mutta kaikki se, mitä saimme kokea ja oähdä häivytti väsymykseokio. Saimme tavata tuttavia ja sukulaisla, kuka vietti yoosä ältinsä, kuka tyttäreosä luooa sekä toiset taas ystävleosä tuooa.

Kauois pikku kaupunki se Mölndal siellä Göteborgio kyljessä. Kirkko korkealla mäellä tuuheittoo lehtipuitten keskellä. Juhlilla oli mukavaa, mutta omaisteo tapaamiset tietenkin olivat kaikkelo tärkeiotä matkassa. Kyllä siloä jäähyväishetkellä oli kyynelkio silmässä.

»Eipä koskaao Herran kaosa aiolaaksi erkaoe» laulolvat saattajat siloä koutuo tuooa meille lähtiessämme taas paluumatkalle.

Meoomatkalla mekin autossa lauloimme paljoo, mutta paluumatkalla ei eoää olkein laulu malttaout. Oli jo tarpeeksi laulettu ja oyt muisteltiio siellä vietettyä juhaoousta ja juhlia.

Kalkki edellisetkio ruotsiomatkat ovat suureoa muistooa mielessä. Niio että melkeiopä tekee miell jo ajatella ensi kesän juhlamatkaa sillä mielellä, että mukaao vaao.

Oli taitavat kuljettajat, matka sujui niio oooellisesti.

Ja kaiken ylioo̱ä iktaikojen Jumala, joka soi meille hyvät ilmat ja kaiken hyvän.

Soi kunniaksi Luojan,
nyt virsi kiitoksen.
Tään kaiken hyvän tuojan
ja suojan ainaisen.

E. R.

Seukko-seura syntyi

Ja tottahan se jo syntyikin, kun edesauttajia oli 14. Syntymäpäivä oli marraskuun 6. 1975.

Seukot tahtovat kertoa, että kokoontumioen oo kaikille avoin. Osoite oo: Iokerikoti Karjalatalo. Aika: joka torstai klo 13—15. Tämän vuoden puolella kokooooumme aloa joulukuun 11 päivään saakka. Uuden vuoden puolella aloitamme jälleeo tammikuun 15 p:oä so. torstaina samaao aikaan.

Juomme kahvia ja rupattelemme aikuun päästäksemme. Virsi ja Raamatun tai uskonnolliseo kirjan lukeminen tulevat olemaan ohjelman lähtökohtioa. Yhdessäoto kaavoiteltiin jatkuvaksi keskustelleo. Keoellä oo muassaan runo, kenellä tuettavaa. Ehkä jollakin oo henkilökohtainen ongelma, jonka haluaa kertoa; ilo, jota purkaa. Kuka taas tahtoo muistella meooeltä vainelta tms. Olemme ryhmänä koolla ja tahdomme pyrkiä toloen toisemme kanssa tavoiteeseeo: »Me yhdessä autamme teitä teidän ilooooe». (2 Kor. 1: 24.) Yhdessäolomme päätämme aina kiitosvirteen.

Seukko-seuralla oo parikin vetäjää, on sihteeri, rahastonhoitaja ja emäntiä aina pari vuorollaan. Ryhmässä ilmoittautui eräs osanottaja isännäksi ja tupautui mm. tuolien järjestäjäksi. Uudeo vuodeo alussa palataan vetäjän valiotaao vielä uudelleeo.

Näio se perustamineo kävi — että siitä vaan. Seukko-seurassa oo oiin rattoisaa. Saoomme sinullekin, oletpa mies tai oatoen, että tervetuloa, SEUKKO!

H. H.

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Emilia Simponen on tukenut Viestiä 400 mk:lla.

Viesti kiittää tuesta.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

Osallistu sävellahjaan
Auta meitä näkemään

Sävellahjakooserttieo kautta kootaao varoja maamme ensimmäiseo oäöokuotoutuskeskukseo perustamiseeo 10. t1. 1975 — 10. 1. 1976.

Silmätapaturmao jätkeeo vammautuout heokitö ei osaa käyttää ateotuoutta oäkökykyääo. Näöokuntoutuskeskuksessa jätjellä otevaa näköä pystytääo kuiteokio kuotouttamaan siioä määrio, että useassa tapauksessa heokitö pystyy jälleeo lukemaan ja kirjoittamaan ja voi palata työetämään.

Peräti 93 prosenttia heikkonäköisistä voi saada apua näköongetmiinsa näönkuntouttamisesta.

Sävellahjan avutta voit patauttaa tuhansitte heikkonäköisitle kyvyn tukea ja kirjoittaa.

Toivo, tervehdi, haasta ja ota haaste vastaan.

Sävellahja 22.000 odottaa suoritustasi.

SOKEAIN KESKUSLIITTO RY.

OMAISIA ETSITÄÄN

Etsitään Mari Ntkkarista, synt. Inkerin Tuutarissa, Repnlan kyiässä n. t923. Asunut Karkkilassa vunsina t943—44. Vaslaukset rva Katri Kaipiainen (n.s. Sappilainen), Tesnmajärvenkatu 20 D 65, 333t0 Tampere 3t.

Oikaisu

Inkerilästen Viestln tnkakuun numernssa slvulta 6 ja 9 »Vanha kuva kertoo» kirjntttajatte nn sattunut inhlmiilinen erehdys: Tnpt Huttarista nn tullut Vlhtnrt Hutterl ja hänen kirjaiiijanimensä nn Lea Hetn eikä Leo Hetn. Hänen klrjallijatoverinsa arvnslelivat häntä, että hän ei uskalla käyttää miehistä nimeä, vaan kutkee naisten hameissa. — Heldän välissään nteva pikku tyttö nn Irja Savntainen. Se ei nle heidän tyttnnsä, vaan Tnpin sisaren tyttn, kuuleman mukaan kaksi vuntta sitten Mnsknvassa kunllul.

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Tammikuun kuukausitiiaisuus 25. t. -76. TERVETULOA.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Vunsiknknus t6. t. Tilaisuus alkaa kln t4 Kalevan kirknn hunneessa n:n 9.

Johtokunta.

JOUKOSTAMME POISTUNEITA

Juhn Pöntönen, synt. 24/tt t699, kunil Boråstssa 3/6 t975.

Snfia Liski, synt. t2/6 t697 Venjoeila, kunli Bnråsissa 24/6 t975.

Pekka Knrkkinen, synt. 5/3 1695, kunii Mntnlyckessä 30/6 t975.

Nlkntat Iknnen, synt. 24/6 t9t6, kunli Bnråstssa t4/tt t975.

Ainn Hämäläinen, synt. t3/t0 t9t2, kunli Lindnmessa 9/tt t975.

Leo Leltzinger, synt. 23/3 t929, kunil Mölndalissa t7/tt t975.

Jaakkn Huli, synt. t0/t0 t696, kunil Bnråsissa 20/1I I975.

Maria Varkki, synt. 12/7 I905, kunll Mölnlyckessä 24/II I975.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Lanrikkala
Rovasti S. J. Lanrikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Heili Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 355 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä

Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—

Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1976 olisi syytä tilata. Hinta 15,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet·

Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.